La mulţi ani 1967!

1

1 ianuarie 1967

Lumea

– Zi : 67, 67, 67...

Cu prilejul Anului Nou, urăm tuturor cititorilor și colaboratorilor noștri din țară și de peste hotare împlinirea năzuințelor spre mai bine, pace, fericire personală

ANUL V
nr. 1 (166)

1
IANUARIE
1967

sumar

ARTICOLE

2 Politică activă de pace și cooperare internațională
14 Context european 1966. **Cristian Popișteanu**
17 O.N.U. — Contribuții românești la dezbaterea problemelor economice. **Titus Cristureanu**
19 Cuba. După opt ani. **Victor Stamate**
24 Ecuația viitor : anticipație și realitate. **Sergiu Fărcășan**

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ „PRIVIND SPRE 1967"

4 PARIS — În sensul unei reale cooperări europene. **Jean Schwoebel**
5 HANOI — Luptăm pentru o cauză dreaptă. **Le Dien**
6 MOSCOVA — Pozițiile socialismului sînt trainice. **D. Kraminov**
7 WASHINGTON — Pe fundalul războiului din Vietnam.
8 VIENA — Interese naționale și europene. **Alfons Dalma**
9 PEKIN — Primul an al noului cincinal. **Ion Gălățeanu**
10 ANKARA — Tendințele pozitive pot fi consolidate. **Kemal Sami**
11 BELGRAD — Un antidot al politicii de forță. **Dr. Ranko Petković**
12 MONTEVIDEO — „Blancos" și „Colorados" pe scena politică. **Eduardo Galeano**
13 CAIRO — Un an semnificativ pentru economia țării. **Constantin Oprică**

REPORTAJ PE GLOB

20 Yorkshire Dales. **J. B. Priestley**
Uriașa „scoică marină". **Pierre de Boisdeffre**
21 Aventura marelui pod. **Pierre Fisson**
22 Kosice. **Jiri Hlusicka**
Elada vie. **Mervyn Jones**

LUMEA ÎNTR-O SĂPTĂMÎNĂ

27 SAIGON — „Apeluri la negocieri" și intensificarea agresiunii
BRUXELLES — C.E.E. : Un portofoliu încărcat.
28 ATENA — În așteptarea declarației-program. **C. Alexandroaie**
ANKARA — Vizita lui A. N. Kosîghin

CONTRAPUNCT

23 „Noi rîdem, glumim acum — și, în jurul nostru, lucrurile se schimbă". **Mircea Ivănescu**
Cursa pentru roluri. **Mihai Matei**
29 În prăpastia neîncrederii. **Art Buchwald**
Cea mai lungă oră. **L. Sărățeanu**

POȘTA REDACȚIEI

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ A REVISTEI NOASTRE

Care au fost, după opinia dv., evenimentele semnificative ale anului 1966? Ce preocupări s-au manifestat în viața socială și economică? Ce perspective se întrevăd pentru evoluția situației politice în 1967? Publicăm în acest număr primele 10 răspunsuri

Contextul politic european al anului 1966

un articol despre probleme actuale ale continentului nostru

REPORTAJ PE GLOB

cu :

J.B. Priestley prin fascinantele văi ale Yorkshire-ului
Pierre de Boisdeffre prin orașele și satele Mexicului
Pierre Fisson pe căile de apă ale Olandei
Jiri Hlusicka la Kosice, în Slovacia răsăriteană
Mervyn Jones prin ținuturile anticei Elade

O.N.U. — Contribuții românești la dezbaterea problemelor economice mondiale

OAMENII REZOLVĂ ECUAȚIA VIITORULUI

Curba realistă și curba fantastică a anticipației științifice
Imposibilul devine posibil
Mîine și paradoxurile lui Azi

Mesaje din străinătate pe adresa redacției

Politică activă de pace și cooperare internațională

Păşind pragul unui nou an, oamenii obişnuiesc din timpuri străvechi să reflecteze la sensurile majore ale evenimentelor din anul care a trecut, să confrunte cu ele năzuinţele şi ţelurile lor. În ţara noastră, această confruntare aduce noi mărturii ale corespondenţei organice dintre interesele poporului şi politica pe care o promovează partidul şi statul nostru pe plan intern şi extern.

Spiritul creator în care partidul direcţionează energiile şi avîntul în muncă al poporului român — spirit atît de strălucit şi plin de răspundere reliefat la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român — s-a manifestat cu aceeaşi pregnanţă în promovarea şi dezvoltarea prezenţei Republicii Socialiste România în lume şi a contribuţiei sale la cauza păcii şi cooperării internaţionale. Aşa cum arată tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al C.C. al P.C.R., „partidul nostru consideră că îşi îndeplineşte datoria sa internaţionalistă faţă de cauza socialismului şi păcii, asigurînd dezvoltarea continuă a societăţii noastre socialiste, întărind economia şi cultura patriei, ridicînd nivelul de viaţă al poporului şi, în acelaşi timp, desfăşurînd o intensă activitate internaţională în sprijinul aspiraţiilor înaintate ale omenirii contemporane, al tendinţelor progresiste ale epocii noastre".

Politica externă a României socialiste are ca temelie trainică, permanentă, principiile suveranităţii şi independenţei naţionale, egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc. Anul 1966 a învederat cu deosebită tărie că respectarea acestor principii — care capătă o tot mai largă şi eficientă recunoaştere în practica relaţiilor dintre statele lumii — constituie criteriul esenţial al instaurării unui climat de destindere şi colaborare.

În centrul politicii externe a Partidului Comunist Român şi a guvernului Republicii Socialiste România stau prietenia şi alianţa frăţească cu toate ţările socialiste. Şi în acest an relaţiile României cu celelalte ţări socialiste s-au afirmat continuu în multiple domenii, ilustrînd convingerea partidului şi statului nostru că dezvoltarea legăturilor economice, culturale şi ştiinţifice, adîncirea cooperării în producţie, schimburile reciproce de experienţă slujesc interesele fiecărei ţări socialiste în parte şi ale sistemului socialist mondial în ansamblul lui. Totodată, asemenea relaţii exercită o influenţă puternică asupra întregii vieţi internaţionale, asupra popoarelor care luptă pentru o dezvoltare liberă şi independentă.

Procesul de afirmare a fiinţei naţionale a popoarelor, interesate să trăiască în condiţii de pace şi prosperitate, constituie o trăsătură caracteristică a lumii contemporane. Sprijinind ferm cauza dreaptă a popoarelor de a-şi alege calea de dezvoltare potrivit aspiraţiilor şi intereselor lor fundamentale, ţara noastră condamnă imixtiunea în treburile interne ale ţărilor, atentatul cercurilor imperialiste la demnitatea şi existenţa de sine stătătoare a popoarelor. În anul care a trecut, Statele Unite au intensificat războiul de agresiune împotriva poporului vietnamez, au bombardat centre populate, oraşe şi sate, au provocat mari pagube materiale şi umane, încărcîndu-se de o responsabilitate tot mai grea în faţa popoarelor lumii.

Poporul român condamnă cu toată hotărîrea agresiunea S.U.A. în Vietnam, înfierează fărădelegile comise de trupele agresoare americane împotriva poporului vietnamez. Afirmîndu-şi deplina solidaritate frăţească cu lupta dreaptă a eroicului popor vietnamez, partidul, guvernul şi poporul nostru şi-au exprimat protestul energic faţă de acţiunile barbare ale agresorilor americani, cerînd cu insistenţă ca S.U.A. să înceteze imediat, definitiv şi necondiţionat bombardamentele asupra R. D. Vietnam, ca şi toate actele de război împotriva acestei ţări, să pună capăt agresiunii, să-şi retragă trupele din Vietnam, să lase poporul vietnamez să-şi hotărască singur drumul dezvoltării sale, fără amestec din afară.

Prin acţiunile sale de politică internaţională, România îşi manifestă convingerea că fiecare ţară poartă răspundere pentru menţinerea păcii, pentru soluţionarea problemelor

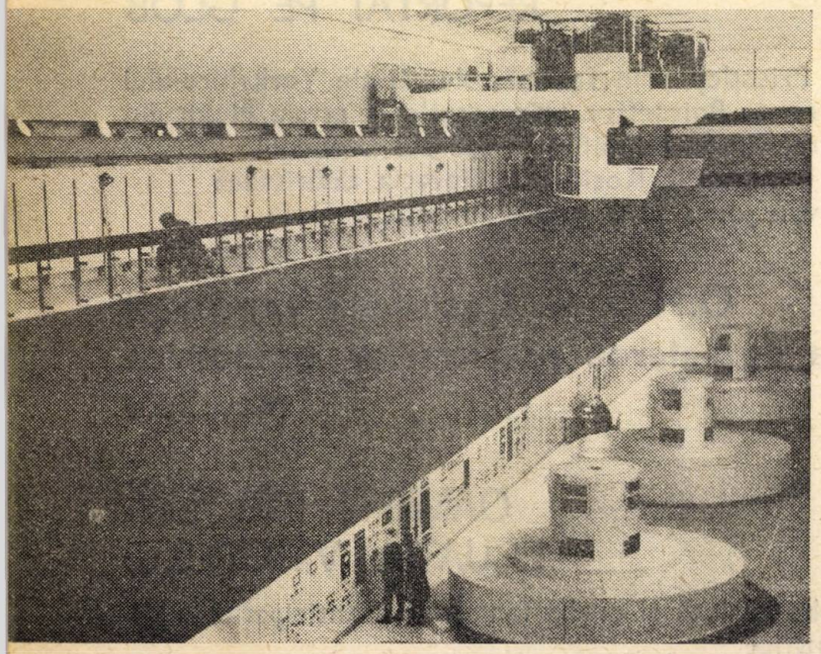

Cele patru grupuri electrogene ale centralei hidroelectrice de pe Argeş vor pulsa anual pe arterele reţelelor de înaltă tensiune 400 milioane kilowaţi/oră, contribuind la sporirea potenţialului energetic al ţării. În fotografie : sala turbinelor

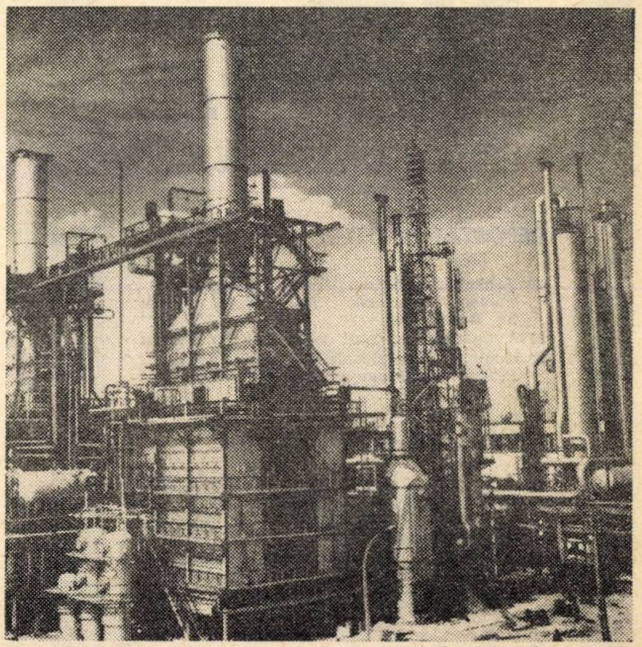

În cursul anului 1966 au fost terminate şase obiective ale Combinatului de îngrăşăminte chimice de la Turnu-Măgurele. În fotografie : fabrica de amoniac a combinatului

care preocupă azi omenirea pe calea păcii și cooperării internaționale. Apreciind că este posibilă și necesară o asemenea cooperare, Republica Socialistă România dezvoltă relații cu toate țările lumii, indiferent de sistemul lor economic și social. Țara noastră consideră că stimularea și lărgirea colaborării între toate statele constituie un mijloc însemnat de cunoaștere și apropiere între popoare, de destindere și de îndepărtare a pericolului unui nou război, că ea reprezintă, de asemenea, în zilele noastre, un important stimulator al progresului material și spiritual al popoarelor.

În cadrul eforturilor pentru o mai mare apropiere și o mai bună înțelegere între popoare, Republica Socialistă România lărgește contactele sale cu state din diverse părți ale lumii. Asemenea contacte duc la o mai bună cunoaștere a preocupărilor și intereselor reciproce, contribuie la dezvoltarea unui climat de încredere, la îmbunătățirea atmosferei internaționale.

Multiplele manifestări ale politicii externe românești în viața internațională a anului 1966 au consemnat spiritul de inițiativă și dinamismul cu care România traduce în practică aceste principii. În anul pe care îl încheiem, conducători de stat ai României au întreprins vizite oficiale în Republica Arabă Unită, Etiopia, Iran, Danemarca, Turcia, Grecia. La rîndul ei România a fost, vizitată de conducători de stat și de guvern dintr-o serie de țări. Numeroase delegații românești de nivel guvernamental sau ministerial au vizitat diferite țări, iar la rîndul lor multe personalități ale statelor din Europa, America, Asia, Africa au sosit în România, ceea ce întregește tabloul dens al contactelor noastre internaționale.

Aceste vizite reciproce au dus la dezvoltarea relațiilor de colaborare economică, politică și tehnico-științifică dintre România și țările respective, au însemnat contribuții la cauza păcii și cooperării internaționale.

Atunci cînd ne referim la dezvoltarea relațiilor bilaterale ale țării noastre mai putem aminti că în acest an România a încheiat peste 100 de convenții, acorduri, protocoale în domeniul economiei, științei și culturii.

La cea de-a XXI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., precum și la reuniunile multor organizații internaționale din care facem prezența diplomației românești a fost susținută prinir-o activitate intensă, concretizată atît în poziția constructivă față de marile probleme internaționale cît și în contribuția la elaborarea unor rezoluții și recomandări în sprijinul păcii și cooperării. La Națiunile Unite se bucură de o largă apreciere inițiativa României în legătură cu îmbunătățirea relațiilor de bună vecinătate pe plan regional european. Aprecieri asemănătoare a întrunit și inițiativa românească adoptată în noiembrie de Conferința Generală a U.N.E.S.C.O. pentru dezvoltarea cooperării cultural-științifice în Europa. Asemenea inițiative sînt considerate ca prefigurînd noile dimensiuni ale cooperării Europei pentru binele popoarelor ei și al celor de pe alte continente.

Ca țară europeană, România este interesată și preocupată în mod legitim de evoluția situației de pe continentul nostru. La recenta sesiune a Adunării generale a O.N.U., ministrul de externe al României arăta că înfăptuirea securității europene este, după părerea guvernului român, una din problemele cele mai importante ale vieții politice de pe acest continent și afectează, prin consecințele sale, întreaga situație internațională. Năzuințele arzătoare ale popoarelor continentului spre o adevărată securitate se lovesc, însă, de politica celor mai reacționare cercuri ale N.A.T.O. — principalul instrument al prezenței și amestecului S.U.A. în treburile europene. Orientarea acestor cercuri contribuie la menținerea unor rămășițe ale războiului rece, încearcă să permanentizeze o stare de tensiune constituind, astfel, piedica principală în calea tendințelor spre o abordare nouă a problemelor securității în Europa. Realitățile contemporane europene impun necesitatea unor eforturi sporite pentru crearea climatului destinderii și colaborării. Declarația de la București cu privire la întărirea păcii și securității în Europa a dezvoltat în acest sens o serie de idei și propuneri de larg ecou în viața internațională.

Pronunțîndu-se pentru așezarea relațiilor dintre țările bătrînului continent pe baze trainice care să îngăduie o colaborare prietenească multilaterală a popoarelor europene în toate domeniile, România a desfășurat în tot cursul anului 1966 o activitate perseverentă pentru dezvoltarea relațiilor dintre state, aducîndu-și astfel contribuția la cauza securității europene, la salvgardarea păcii mondiale.

„Întreaga activitate internațională pe care o desfășoară partidul și guvernul nostru — a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al Partidului Comunist Român — urmează liniile directoare stabilite de Congresul al IX-lea, are drept scop îndeplinirea sarcinilor internaționaliste care revin poporului român în lupta pentru salvgardarea intereselor vitale ale popoarelor. Republica Socialistă România nu precupețește și nu va precupeți nici un efort pentru a-și face cu cinste datoria de factor activ în marele front mondial antiimperialist, în lupta omenirii progresiste pentru victoria cauzei socialismului și păcii".

Izvorîtă din aspirațiile cele mai nobile ale poporului român, care are înscrise în tradițiile sale cele mai puternice alături de iubirea de țară, spiritul păcii, respectului și prieteniei față de alte popoare, dînd glas intereselor profunde ale națiunii noastre, politica externă a României socialiste se găsește într-o identitate de nedespărțit cu idealurile de pace, libertate, progres și prosperitate ale tuturor popoarelor. Pe aceste coordonate — ale unei mereu mai active prezențe românești în lumea veacului nostru — ne pregătim să trecem pragul noului an, 1967, fermi în conștiința și convingerea că prin împlinirea programului înfloririi patriei, ridicării României pe culmile civilizației, poporul nostru consfințește aportul său neabătut la cauza socialismului, dîndu-și mai departe întreaga contribuție întăririi păcii, securității popoarelor și rodnicei cooperări internaționale.

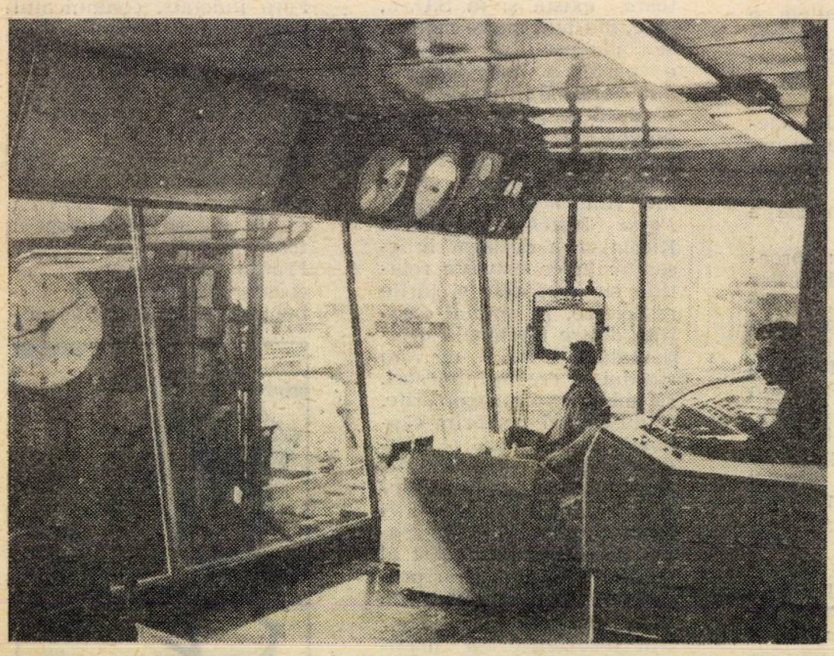

Pe șantierul marelui combinat siderurgic de la Galați — cel mai important obiectiv al cincinalului — constructorii au dat în funcțiune în 1966 prima unitate de producție complet automatizată : laminorul de tablă groasă

Printre noile unități ale rețelei medico-sanitare se numără și modernul spital regional din Suceava, inaugurat la 23 August 1966. Dotat cu 740 de paturi, spitalul este deservit de 79 medici și 490 de surori

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ A REVISTEI NOASTRE

PRIVIND SPRE 1967

Care au fost evenimentele semnificative ale anului internațional 1966? Ce perspective se întrevăd pentru evoluția situației politice în 1967? Ce preocupări s-au manifestat în viața socială și economică? Ziariști din 10 capitale ne transmit opiniile lor.

PARIS

În sensul unei reale cooperări europene

Jean SCHWOEBEL
redactor la **Le Monde**

Acum, la sfîrșitul anului 1966, diplomația franceză are mai multe motive de satisfacție decît în alți ani. Au fost călătoriile generalului de Gaulle, mai cu seamă călătoria în U.R.S.S. și cea în Asia de sud-est. Au fost vizitele în Franța ale unor personalități străine, printre care, deosebit de importantă, a primului ministru sovietic Kosîghin. În curînd vor sosi cancelarul Kiesinger, premierul Wilson. De asemenea, au avut loc la Paris un anumit număr de reuniuni internaționale importante; în ordinea desfășurării lor — conferința Uniunii Europei Occidentale, cea a Comunității Economice Europene, sesiunea Consiliului ministerial N.A.T.O. Or, cine a urmărit dezbaterile acestor reuniuni a putut observa că s-a produs, de fapt, un fel de raliere la punctul de vedere al generalului de Gaulle. Retrăgîndu-se din sistemul militar atlantic și acționînd în vederea unei reînnoiri a relațiilor dintre Est și Vest, Franța a stîrnit la început împotrivă-i anumite critici extrem de serioase, uneori cu accente ostile — dar în prezent aproape toate țările occidentale, unele după altele, o urmează în grade diverse. În ultimele săptămîni, majoritatea reprezentanților acestor țări au făcut declarații ce se apropie din unele puncte de vedere de pozițiile pe care, în ultimii doi sau trei ani mai cu seamă, le afirmă diplomația franceză.

Pentru a preciza: aproape toți reprezentanții țărilor membre ale U.E.O. și ale alianței atlantice care s-au întrunit recent la Paris recunosc, printre altele, că nu există o „amenințare din partea Răsăritului" la adresa Europei occidentale și că, în consecință, pe de o parte, obiectivele alianței trebuie să fie revizuite, iar pe de altă parte, relațiile între toate țările continentului trebuie să fie intensificate. Firește, nu toată lumea spune acestor lucruri pe nume, dar toată lumea le gîndește și, de altfel, majoritatea declarațiilor oglindesc această tendință.

Este izbitor faptul că, pe plan militar, fiecare din parteneri urmărește să-și restrîngă contribuția la cheltuieli: Marea Britanie, deși a amînat recent luarea unei hotărîri definitive, a declarat în mai multe rînduri că, în cazul în care cheltuielile ei pentru întreținerea forțelor britanice din Germania occidentală nu vor fi rambursate în întregime, va reduce efectivele acestor forțe. Belgia cere o micșorare simțitoare a participării ei. Preocupări asemănătoare există și în S.U.A., care, din mai multe motive, se gîndesc să retragă o parte a trupelor lor din Germania occidentală — dacă se poate, fără să provoace prea multă iritare la Bonn. Este semnificativ, de asemenea, că în interviul acordat revistei *Paris Match*, cancelarul Kiesinger a declarat în esență: în ce privește relațiile cu popoarele și țările răsăritene, în special relațiile dintre Germania occidentală și U.R.S.S., ne vom strădui să creăm înțelegeri, să îmbunătățim raporturile, și nu numai pe tărîm economic sau cultural, ci, de asemenea, pe plan politic. S-ar putea vedea în asemenea declarații expresia unei tendințe care, dîndu-și seama de caracterul realist al politicii franceze, și-ar propune să-i urmeze exemplul.

Strîngerea legăturilor franco-sovietice s-a manifestat în mod deosebit în cursul vizitei lui A. N. Kosîghin la Paris. Această strîngere a relațiilor stîrnește un interes cu atît mai viu în rîndul francezilor cu cît — în ciuda anumitor comentatori sceptici — nu este vorba de o strîngere a relațiilor pe termen scurt, ci, dimpotrivă, așa cum a subliniat și premierul sovietic, de reluarea unor mari tradiții, îndelung verificate în cursul istoriei. În privința metodelor, cele două țări nu sînt uneori întru totul de acord, în special în problema germană și chiar în privința unei conferințe paneuropene. Fără îndoială, comunicatul publicat la sfîrșitul convorbirilor franco-sovietice sublinia interesul manifestat de ambele țări față de o asemenea conferință, dar arăta de asemenea că Uniunea Sovietică ar dori conferința ca un punct de plecare — și deci ar vrea ca ea să se întrunească foarte repede — în timp ce Franța consideră că această conferință ar trebui să fie mai degrabă pre-

Sezonul mutărilor
(Din **Le Canard enchaîné**)

gătită de eforturi anterioare.

Se apropie acum călătoria la Paris — la jumătatea lunii ianuarie — a primului ministru britanic, dornic să afle condițiile concrete în care Franța ar consimți la intrarea Marii Britanii în Piața comună. Or, este clar că adevăratele motive ale opoziției generalului de Gaulle nu erau economice, ci politice. Generalul de Gaulle consideră că, pentru a deveni membră a C.E.E., Marea Britanie ar trebui să renunțe la politica ei de a fi, în primul rînd, „aliatul necondiționat", „secundul" S.U.A. ; el ar dori ca Marea Britanie să se asocieze cauzei independenței Europei occidentale și chiar ca, adoptînd fără echivoc în această privință punctul de vedere gaullist, să contribuie la îmbunătățirea maximă și treptată a relațiilor dintre Europa de vest și de est, astfel încît, încetul cu încetul, să poată fi puse bazele unei colaborări paneuropene. Fără îndoială, între general și Wilson se vor manifesta divergențe destul de marcate și cu privire la Vietnam și cu privire la Europa. După cum afirmă anumite surse, britanicii nu ar fi încă dispuși să accepte ceea ce în Franța se numește „o Europă europeană".

In ce privește prelungirile în 1967 a ceea ce pare a fi fost inițiat

(Continuare în pag. 30)

Tinere sătence din R. D. Vietnam. Ele lucrează în lanurile de orez cu arma la umăr, gata să riposteze agresorilor în caz de atac.

HANOI

Luptăm pentru o cauză dreaptă

LE DIEN
redactor al ziarului
Nhan Dan

Hanoi, ultimele zile ale anului 1966. Aceste cîteva reflecții asupra noului an 1967, destinate revistei *Lumea*, prietenilor noștri români, sînt întretăiate de canonadele îndreptate împotriva aviației americane, de care răsună cerul Hanoiului.

Cu 20 de ani în urmă — era tot un sfîrșit de an — Hanoiul pornea la lupta de rezistență națională împotriva colonialiștilor. Astăzi, Hanoiul luptă cu vitejie împotriva agresiunii americane. Lozinca „Să murim pentru ca să salvăm capitala" îndeamnă pe vremuri la luptă pe foștii apărători ai Hanoiului. În momentul de față, animați de același spirit de sacrificiu, numeroși combatanți refuză, în ciuda rănilor, să-și părăsească postul încredințat și, acoperiți de pămînt în urma exploziilor bombelor, încearcă să se degajeze cît mai repede pentru a continua lupta. Fiecare acoperiș, fiecare colț de stradă, fiecare parc, fiecare șosea, fiecare orezărie din Hanoi este un teren de tir împotriva avioanelor americane. În timp ce lupta este în toi, centrala electrică funcționează normal. De îndată ce nu se mai aud zgomotele bombelor, tramvaiele încep să circule, ducîndu-i pe muncitori spre uzine, țăranii plantează firele de orez și legumele chiar în locurile în care gropile săpate de bombe au fost umplute. Locuitorii Hanoiului — combatanți din rîndurile apărării antiaeriene, din aviație, din formațiile de rachete, din transporturi, din securitatea publică, din miliție, din formațiile de autoapărare, muncitori, țărani, intelectuali — sînt pe cale să scrie o nouă și glorioasă epopee a capitalei. Numai în timpul primelor patru raiduri aeriene din decembrie, Hanoiul a distrus 17 avioane americane printre care al 1600-lea aparat american doborît în Vietnamul de nord.

Și, totuși, agresorii americani, cuprinși de nebunie, au îndrăznit să atace din nou Hanoiul, inima întregii noastre țări. Deîndată, frații noștri din sud i-au făcut să plătească încincit și chiar înzecit această crimă. La 4 decembrie, între orele 1,30 și 3,30, combatanții armatei de eliberare din Sai-

→

Mesaje pe adresa redacției

Vincent ROTINAT

preşedintele Comisiei afacerilor externe
a Senatului francez

Patru dintre colegii mei din Senatul francez și eu însumi am avut șansa deosebită de a petrece, în luna iunie, cîteva zile în frumoasa dv. țară și nici unul dintre noi nu va uita primirea călduroasă ce ne-a fost făcută. România va rămîne pentru noi simbolul ospitalității și al prieteniei.

Cu toate că vizita noastră a fost de scurtă durată, am putut vedea un popor muncitor și mîndru, care s-a lansat pe drumul reușitei.

Cele două țări ale noastre au dorința comună de a-și afirma personalitatea și de a favoriza colaborarea indispensabilă între popoare. Nu ostenim să credem că va veni în curînd ziua în care, depășind actualele neînțelegeri, popoarele Europei se vor regăsi în marea familie europeană. Aceasta este în orice caz urarea pe care, în acest sfîrșit de an, o formulez din toată inima.

J. GRIMOND

membru al Camerei Comunelor,
liderul partidului liberal din Marea Britanie

Păstrez amintiri frumoase despre vizita mea în România. Îmi aduc îndeosebi aminte cu plăcere de ospitalitatea guvernului dv. și de curtoazia tuturor acelora care au avut amabilitatea să discute cu mine probleme de interes mutual și, în general, să-mi facă această vizită cît mai agreabilă.

M-a interesat în mod deosebit politica României în ce privește construirea propriei sale economii și dezvoltarea comerțului cu toate celelalte țări, printre care țările Europei occidentale, inclusiv Anglia. Sînt sigur că aceasta prezintă avantaje reciproce pentru țările noastre. M-a interesat, de asemenea, activitatea depusă pentru rezolvarea problemelor economice, ca, de pildă, problema locuințelor.

S-ar putea să avem păreri diferite despre modul în care trebuie să fie creat statul ideal sau în care pacea urmează să fie instaurată în întreaga lume, dar nu mă îndoiesc nici un moment de sinceritatea acelora care, în România, încearcă să activeze pentru realizarea acestor scopuri.

Închei, subliniind cît m-a bucurat vizita făcută la revista **Lumea**. Urez țării dv. un an nou fericit.

gon-Giadinh au făcut să se reverse o ploaie de obuze asupra bazei aeriene de la Than Son Nhut. Trei ore mai tîrziu, ei au atacat și au făcut să se prăbușească un imobil cu trei etaje, sediul comandamentului „războiului psihologic" al forțelor terestre ale S.U.A., situat chiar în centrul Saigonului. Au fost uciși 600 de inamici din care 400 americani, 260 camioane au fost distruse sau avariate, două importante depozite de bombe au sărit în aer. Nu după mult timp, Tam-Ky a fost luminat de focul strălucitor a peste un milion de litri de benzină incendiată a inamicului.

Sudul și Nordul își unesc inimile și eforturile pentru a realiza prin fapte apelul președintelui Ho Și Min: „Nimic nu este mai prețios decît independența și libertatea... Sîntem hotărîți să acceptăm toate privațiunile și toate sacrificiile, să muncim cu energie pentru a realiza glorioasa sarcină istorică ce revine poporului nostru: înfrîngerea agresorilor americani".

Conducătorii Casei Albe și ai Pentagonului s-au înșelat în calculele lor. Dezorientați datorită succesivelor înfrîngeri suferite în sud, ei bombardează și mitraliază Hanoiul în speranța de a ieși din impas, de a zdruncina voința de luptă a întregului nostru popor. Dar acțiunile lor nu fac decît să întețească focul urii în întreaga țară, iar aceasta provoacă fapte uimitoare de eroism împotriva agresorilor.

În același timp, pretutindeni în lume, chiar și în Statele Unite, se dezvoltă în mod impetuos valul întrunirilor și al manifestațiilor care condamnă cu indignare bombardarea Hanoiului de către imperialiștii americani. Tineri din Statele Unite au cerut în cursul demonstrațiilor, care au avut loc în fața Casei Albe, să înceteze bombardamentele și mitralierile asupra Hanoiului.

Cîteva zile după publicarea declarației guvernului nostru în care erau condamnate bombardamentele sălbatice asupra Hanoiului, guvernele U.R.S.S., Chinei, României și ale altor țări frățești și-au manifestat voința de a acorda un sprijin și mai hotărît poporului vietnamez. În Declarația guvernului Republicii Socialiste România se spune: „Poporul și guvernul Republicii Socialiste România, care din prima zi a agresiunii americane și-au ridicat glasul în sprijinul poporului vietnamez, își reafirmă hotărîrea de a acorda întregul lor sprijin politic, material și moral poporului vietnamez pînă la victoria definitivă asupra agresorilor". Această frază exprimă voința și hotărîrea întregului popor român.

Solidaritatea militantă și ajutorul considerabil, frățesc a peste un miliard de oameni din țările socialiste, simpatia și sprijinul întregii omeniri progresiste constituie o îmbărbătare pentru poporul nostru aflat în tranșeele luptei împotriva agresorilor.

Frontul mondial de sprijinire a poporului vietnamez împotriva agresiunii S.U.A. a fost creat și se dezvoltă cu rapiditate. Este un fapt fără precedent în lupta de eliberare a popoarelor lumii.

În anul care a trecut, în timp ce poporul și forțele armate vietnameze au dat puternice lovituri agresorilor americani și au înregistrat numeroase victorii, lupta pentru eliberarea națională nu a încetat să se dezvolte în Asia, Africa și America Latină, iar mișcarea muncitorească s-a aflat în plină dezvoltare în țările capitaliste. Țările socialiste au înregistrat mari succese în opera de construire a socialismului și comunismului. Anul 1966 a marcat în mod vădit dezvoltarea forțelor socialismului, păcii și democrației în întreaga lume; 1966 este, de asemenea, anul în care forțele imperialismului au suferit serioase înfrîngeri. Îndeosebi imperialismul american a cunoscut o izolare crescîndă iar prestigiul său a scăzut mai mult ca oricînd.

Luptăm pentru o cauză justă, pentru nobilul ideal comunist. Cauza pentru care luptăm este în deplin acord cu legile de dezvoltare a omenirii. Timpul este în favoarea noastră. Calea pe care o avem de parcurs este grea și presărată de spini dar, în noul an, forțele socialismului, păcii și democrației din întreaga lume vor înregistra, desigur, succese și mai mari.

În anul trecut, conducătorii Casei Albe și ai Pentagonului au sporit efectivele trupelor lor din Vietnamul de sud de la 190 000 la 370 000, în timp ce efectivul trupelor satelite a crescut de la 6 000 la 52 000. S.U.A. au intensificat în mare măsură trimiterea materialului de război: numărul avioanelor s-a ridicat la 3 000 de aparate,

(Continuare în pag. 30)

Moscova. Noua clădire a „Palatului telecomunicațiilor", de pe bulevardul Kalinin, dotată cu o stație telefonică automată care deservește 40 000 de abonați

MOSCOVA

Pozițiile socialismului sînt trainice

D. KRAMINOV
redactor șef al revistei
Za Rubejom

În pragul Anului Nou, cînd în virtutea unei tradiții privești în urmă pentru a vedea mai bine ce te așteaptă în viitor, este deosebit de plăcut să relevi mișcarea permanentă și sigură a omenirii spre culmi tot mai înalte. Progresul furtunos al științei și tehnicii este însoțit de modificări sociale serioase în întreaga lume; la lupta politică activă participă mase populare tot mai largi, iar „politica — așa cum spunea Lenin — începe acolo unde sînt milioane: nu acolo unde sînt mii de oameni, ci acolo unde se află milioane, numai acolo putem afirma că ia naștere politica serioasă". După popoarele țărilor socialiste, populația de un miliard de oameni a Asiei, Africii și Americii Latine, cu perseverență și uneori în mod febril, își caută calea spre viitor. S-a intensificat considerabil rezistența oamenilor muncii față de ofensiva monopolurilor capitaliste care tind să arunce dificultățile revoluției industriale și tehnice asupra clasei muncitoare.

Ca și în anii trecuți, în anul care va veni — anul celei de a 50-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie — forțele socialismului vor exercita o influență tot mai hotărîtoare asupra evoluției evenimentelor mondiale. Dezvoltarea continuă a țărilor socialiste pe plan economic, avîntul însuflețitor al culturii, înflorirea științei provoacă o impresie deosebită pe fundalul instabilității și îngrijorării cu care Occidentul întîmpină anul 1967. În Statele Unite se prevede inevitabilitatea unui serios declin al producției, în Germania occidentală s-a mai subțiat „miracolul economic", în Anglia și Japonia se vorbește cu neliniște despre șomajul în continuă creștere.

Țările socialiste au preocupările lor, legate de avîntul firesc al unei societăți în permanentă ascensiune.

Cu cît crește mai mult forța lumii socialiste, cu atît este mai activ și mai hotărîtor ajutorul și sprijinul pe care ea îl acordă popoarelor din țările care au pășit pe calea unei dezvoltări independente. Încercările neocolonialiștilor de a se folosi de dificultățile economice ale țărilor asiatice și africane pentru a recîștiga pozițiile pierdute nu au reușit și nu pot avea nici o șansă de succes în noul an. În ciuda diferitelor co-

tituri bruște în politica internă, țările din Asia și Africa își apără cu îndîrjire suveranitatea. În principalele probleme ale politicii internaționale — lupta împotriva colonialismului, pericolul unui nou război mondial, cursa înarmărilor nucleare — țările din Asia și Africa acționează împreună cu țările socialiste. Nu încape nici o îndoială că această colaborare va spori în anul viitor, întrucît interesele lor coincid.

Țările socialiste au fost și vor fi în fruntea luptei pentru pace. Firește, pacea nu le este necesară numai lor; ea este în egală măsură necesară popoarelor din toate țările, bineînțeles și poporului american. Țările socialiste dispun nu numai de hotărîrea ci și de forța necesară pentru a nu permite amatorilor de aventuri să pună omenirea în fața unei noi catastrofe mondiale. Această forță a reținut și va reține și pe viitor cercurile agresive imperialiste de la încercările de a schimba cursul istoriei și de a împiedica popoarele din Asia, Africa și America Latină de a-și construi viața conform propriei lor voințe. Numai naivii pot crede că „dorința de pace" îi împiedică pe agresorii americani să transforme țările independente din Asia, Africa și America Latină în numeroase Vietnamuri de sud.

(Continuare în pag. 30)

WASHINGTON

Pe fundalul războiului din Vietnam

Articol redactat de biroul din Washington al agenției **France Presse**

Președintele Johnson își încheie cu un bilanț negativ al treilea an la Casa Albă. Partidul său, partidul democrat, care a revenit la putere în 1960 o dată cu alegerea lui John Kennedy, a suferit în alegerile legislative din noiembrie 1966 o înfrîngere destul de usturătoare pentru a le da aripi republicanilor, care nutresc acum în mod serios speranța că vor ajunge din nou partidul conducător.

Din zilele tragice ale lunii noiembrie 1963, cînd Johnson a preluat funcția de președinte al S.U.A., popularitatea sa nu a fost niciodată atît de scăzută. Sondajele de opinie, la care este foarte sensibil, oglindesc această înrăutățire și unii comentatori nu ezită să-și exprime îndoieli în ce privește șansele sale de succes dacă va solicita, în 1968, un al doilea mandat.

Un val de evenimente, al căror fundal îl constituie războiul din Vietnam, a plasat Administrația într-o situație grea. Deși n-a fost pus în cauză în mod direct în alegerile legislative, acest război, din ce în ce mai puțin popular și al cărui sfîrșit nu se întrevede, are consecințe asupra cărora corpul electoral a dorit să-și spună cuvîntul. El a provocat o creștere continuă a costului vieții, a menținut deficitul balanței de plăți, prevestește noi sarcini fiscale și provoacă pierderi de vieți omenești.

Desigur, Congresul care se va întruni în ianuarie va fi dominat în continuare de democrați, dar programele „marii societăți" vor trebui să cedeze locul unor măsuri financiare serioase menite să achite nota de plată vietnameză. Anul 1967 se anunță dificil pentru puterea executivă, iar șeful ei, Johnson, nu-și poate permite, atît pentru propriul său viitor politic, cît și pentru acela al partidului său, să nu facă nimic pentru a apropia perspectiva reglementării problemei vietnameze. El este conștient de acest lucru, dar va face oare ceea ce este necesar pentru a redresa curentul care îi este nefavorabil? Iată marea întrebare încă fără răspuns.

Conjugarea unei lărgiri treptate a conflictului vietnamez cu o serie de „ofensive de pace" — lansate în mod public — a dominat din plin scena militară și diplomatică americană în cursul anului 1966. În timp ce în Vietnamul de sud au fost debarcate neîncetat întăriri americane, emisarii prezidențiali au străbătut tot globul vorbind despre dorința S.U.A. de a participa la tratative de pace.

Președintele Johnson a efectuat el însuși în octombrie, în ajunul alegerilor legislative, o mare călătorie asiatică, pentru a se întîlni la Manila cu șefii de state și de guverne ai tă- →

— A sosit timpul să le spunem contribuabililor că nu prea avem daruri de Anul Nou...

(Din **Rockford Morning Star**)

Mesaje pe adresa redacției

Aram HACIATURIAN
artist al poporului al U.R.S.S.

Cînd evoc momentele plăcute ale vieții mele, îmi amintesc întotdeauna și de vizitele făcute în România. Am fost în țara dv. de trei ori și de fiecare dată m-am bucurat de aceeași generoasă ospitalitate. De fiecare dată am fost înconjurat de oameni minunați, care m-au familiarizat cu viața poporului român, cu istoria, cu arta și cultura lui multiseculară, cu muzica lui.

Am avut o deosebită satisfacție văzînd spectacolul cu opera „Oedip" de George Enescu pe scena Teatrului de Operă și Balet din București. Mă mîndresc cu faptul că primul muzician român pe care l-am cunoscut personal la Moscova a fost el, Enescu. Am avut atunci marea cinste ca, în sala Ceaikovski, concertul meu pentru vioară și orchestră să fie interpretat de acest mare artist. M-a entuziasmat în asemenea măsură felul cum l-a interpretat, încît i-am trimis a doua zi o scrisoare în care exprimam mulțumiri pentru desfătarea înaltă, pentru emoția puternică pe care am trăit-o atunci. A fost pentru mine o surpriză plăcută să văd această scrisoare la București, într-o vitrină a muzeului Enescu. Mă mîndresc, de asemenea, cu faptul că excepționalul dirijor contemporan care a fost George Georgescu a dirijat în numeroase țări și, desigur, în primul rînd la București, în repetate rînduri, simfonia a II-a a autorului acestor rînduri.

Atît în cursul vizitelor mele în România cît și la Moscova, am avut prilejul să cunosc îndeaproape bogata viață muzicală a țării dv., să admir înalta ținută artistică a unor formații cum sînt Filarmonica de Stat „George Enescu" sau Orchestra simfonică a Radioteleviziunii române.

Compozitorii români se afirmă și dincolo de hotarele României; lucrările lor sînt distinse tot mai frecvent cu premii la concursurile internaționale. Mă bucură nespus faptul că printre ei se numără și fostul meu elev Anatol Vieru.

M-au fermecat frumusețea peisajului românesc, florile parcurilor și cîmpurilor, Mamaia, această perlă a Mării Negre, și, în general, arhitectura nouă a României.

Sînt bucuros de prilejul pe care mi-l oferă revista **Lumea** de a putea felicita, cu ocazia noului an, pe colegii mei muzicieni din România și întregul popor român talentat și harnic. Urez din suflet tuturor locuitorilor României frățești multe succese în viață, în muncă, în creație, multă fericire personală, înfăptuirea celor mai îndrăznețe vise.

rilor care dau o contribuție militară directă la războiul din Vietnam (Australia, Noua Zeelandă, Filipinele, Tailanda, Coreea de sud și Vietnamul de sud). Această călătorie de 52 000 km nu s-a soldat cu nici un rezultat apreciabil, afară de o încercare de stimulare a colaborării economice între S.U.A. și anumite țări asiatice. În momentul în care anul se încheie, bombardamentele asupra Vietnamului de nord se intensifică, operațiunile militare se înmulțesc.

Pe planul alianței atlantice, deși regretă intens hotărîrea Franței de a se retrage din comandamentele integrate ale N.A.T.O., Statele Unite sînt pe cale de a încheia aplicarea planurilor de retragere a forțelor staționate în Franța și au acceptat în mod practic să pună la arhivă proiectul Forței Nucleare Multilaterale.

Teamă de o supraîncălzire a economiei dar încetinire a activității în mai multe sectoare, marcată creștere a dobînzii și a costului vieții și scădere considerabilă a cursului acțiunilor — iată caracteristicile economiei S.U.A. în 1966. Exceptînd industria de automobile, a cărei firmă principală, „General Motors", a anunțat o reducere a producției sale cu 8,30 la sută în decembrie și ianuarie, industria construcțiilor, cu cel mai scăzut nivel de activitate din 1946 încoace și producția de aparate electrocasnice, ramură în care mai multe uzine au hotărît să-și închidă porțile timp de cîteva zile pentru a-și reduce stocurile, activitatea industrială americană se menține la un nivel ridicat.

Scăderea activității în industria construcțiilor este o consecință directă a creșterii dobînzii, care face mai dificilă obținerea de împrumuturi ipotecare. Acest factor, care se adaugă la reducerea prevăzută a producției de automobile, are repercusiuni asupra industriei oțelului, căreia firmele constructoare de automobile îi cumpără aproximativ 25 la sută din producție. În săptămîna care s-a încheiat la 10 decembrie, producția siderurgică atinsese nivelul cel mai scăzut înregistrat în ultimele 11 luni. Institutul american al fierului și oțelului declară că totuși producția siderurgică din 1966 este mai ridicată decît cea de anul trecut.

(Continuare în pag. 30)

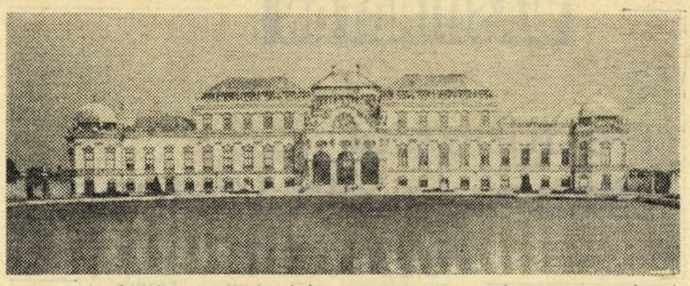

Unul din principalele monumente vieneze : palatul Belvedere. Clădirea adăpostește astăzi galerii cu opere de artă din secolele 19 și 20

VIENA

Interese naționale și europene

Alfons DALMA
redactor diplomatic al ziarului
Die Presse

Europa capătă forme noi. Configurațiile datînd din al 4-lea și al 5-lea deceniu al secolului nostru își pierd rigiditatea. Evoluția afectează structurile politice, sociale și economice interne ale națiunilor, precum și relațiile între state și grupuri de state. Acest lucru îngreunează bilanțurile. Oricum, un sfîrșit de an nu este decît un etalon de măsură astronomic, nu o cezură istorică. De data aceasta el cade într-un moment deosebit al evoluției europene. De aceea retrospectiva și perspectiva sînt greu de formulat.

Austria este un bun post de observație. Ea e situată în centrul continentului, la întretăierea nu numai a căilor de comunicație, ci și a liniilor de forță și mișcărilor de idei. Cea mai importantă dată a istoriei austriece recente, Tratatul de stat și Declarația de neutralitate din 1955, este semnificativă pentru începutul noii configurații în Europa postbelică. Perioada destinderii și normalizării a început cu rezolvarea problemei austriece. De atunci, Viena își adîncește relațiile în ambele direcții, cu Europa occidentală și cu țările socialiste. Interesată ea însăși în relațiile politice și economice intense cu cele două jumătăți ale continentului, Austria trebuie să pună în mod necesar accentul pe realizarea unei stabilizări generale în Europa. Aceasta își găsește expresia în diplomația austriacă a vizitelor, deschisă deopotrivă Estului și Vestului, menită să slujească nu numai cultivării relațiilor austriece cu toate țările europene ci și realizării unei înțelegeri generale între prietenii Austriei. Aceasta este concepția actualului cabinet de la Viena. Cancelarul federal dr. Josef Klaus a pus asemenea accente încă în prima perioadă a funcționării sale ; sfîrșitul marii coaliții de 20 de ani între partidele populist și socialist, în martie 1966, nu a schimbat această stare de lucruri.

Posibilitățile europene de astăzi, noi și mari, dar plutind încă între potențial și efectiv, se oglindesc într-o problemă centrală a politicii austriece. Din 1960, Viena negociază cu înalta comisie a Comunității Economice Europene și cu țările membre ale Pieței comune. Apartenența Austriei la Zona liberului schimb (A.E.L.S.) nu a rezolvat însă și nici nu poate rezolva problema ancorării intereselor vitale ale țării în Europa de astăzi ; această comunitate comercială în care Marea Britanie are rolul precumpănitor — a unor țări europene în majoritate cu ieșire la mare — nu corespunde necesităților Austriei. Din considerente geografice comerțul austriac este și trebuie să rămînă orientat spre Europa de est și sud-est. Dar guvernul de la Viena este conștient că și interesele sale economice față de Europa occidentală trebuie să fie la unison cu angajamentele sale față de Europa de răsărit. Dacă ar fi vrut, Austria ar fi putut deveni de multă vreme membră a C.E.E. Ținînd însă seama de neutralitatea sa activă și angajamentele sale în spațiul dunărean, Viena nu solicită calitatea de membru, ci urmărește să obțină o poziție intermediară între cele două jumătăți ale Europei. De aceea guvernul austriac tinde spre un acord de colaborare cu Piața comună, care ar putea face din această republică a Alpilor de la Dunăre o poartă de trecere între cele două părți ale continentului.

Din experiența austriacă cu proiectele sale față de C.E.E. se pot oarecum desprinde cîteva simptome ale transformării vest-europene. Ele permit concluzia că Piața comună își limitează mai puțin decît înainte orizontul său la Europa occidentală, devenind mai deschisă față de Răsărit. Dacă în cursul anului 1967 se va ajunge — așa cum se pare — la un acord de colaborare între Viena și Bruxelles (ceva mai mult decît un tratat comercial normal, dar mai puțin decît asocierea sau calitatea de membru), atunci se va fi creat poate un model pentru forme noi de colaborare între organizația economică vest-europeană și alte țări interesate. În afară de Viena, în primul rînd Parisul pare interesat într-o atitudine mai deschisă a Pieței comune față de Răsărit. Aceasta ar corespunde tranziției europene de la sciziune la reapropierea celor două părți ale continentului, în perspectiva concepției europene a lui de Gaulle. Trebuie de asemenea constatat că Republica Federală a Germaniei acordă mai multă atenție acestei orientări, mai ales de la formarea marii coaliții de la Bonn ; din cauza anumitor considerente politice, guvernul Kiesinger procedează mai lent și mai discret decît guvernul de la Paris ; dar și el pare interesat în destinderea, normalizarea și adîncirea tuturor relațiilor posibile în întreaga Europă.

Nu numai Austria, dar și întreaga Europă occidentală urmăresc cu cel mai mare interes politica externă a României. Bucureștiul s-a afirmat tot mai mult ca unul din cei mai importanți factori ai destinderii și colaborării. Din politica României, ca de altfel și din cea a Austriei, Franței și a altor țări se poate desprinde ideea că o independență legitimă a politicii externe și apărarea intereselor naționale proprii nu contravin cîtuși de puțin colaborării europene, ci dimpotrivă o promovează, cu condiția să recunoască interesele legitime ale partenerilor și să ajute la depășirea conceptelor politicii blocurilor.

PEKIN

Primul an al noului cincinal

Ion GĂLĂȚEANU
corespondent Agerpres

Anul 1966 a fost în R. P. Chineză primul an al noului plan cincinal. Ziarul *Jenminjibao*, ca și alte ziare din Pekin, subliniau că printre obiectivele noului cincinal se numără dezvoltarea mai departe a economiei naționale, continuarea eforturilor pentru creșterea continuă a producției industriale și aplicarea pe scară largă a realizărilor științifice, sporirea an de an a producției agricole. O atenție deosebită se acordă dezvoltării ramurilor de bază ale industriei, comunicațiilor și transporturilor, îmbunătățirii repartizării întreprinderilor industriale pe teritoriul țării, dezvoltării industriei ușoare, creșterii nivelului de trai al populației. Într-o declarație făcută la începutul anului 1966, vicepremierul Cen I declara : „Conținutul principal al celui de-al treilea plan cincinal este dezvoltarea în continuare a economiei naționale, creșterea nivelului de trai al poporului și întărirea apărării naționale, pe baza rezultatelor primului și celui de-al doilea plan cincinal".

Acum, la sfîrșitul anului, veștile care sosesc din cele mai diferite colțuri ale țării dovedesc eforturile importante depuse de poporul chinez pentru traducerea în practică a obiectivelor fixate pentru anul 1966. Anul acesta au intrat în funcțiune numeroase noi obiective industriale. Astfel, în nord-vestul țării, în provincia Șensi, a intrat în funcțiune o fabrică de îngrășăminte azotoase. Tot în nord-vestul R.P. Chineze, la Lancijou, s-a încheiat construcția unei fabrici de sticlă, înzestrată cu mijloace tehnice moderne.

Au fost, de asemenea, date în funcțiune șapte fabrici de îngrășăminte chimice, cu o capacitate totală proiectată de 140 000 tone pe an, în provincia Guicijou, fabrica de ciment semiautomată cu o capacitate anuală de 12 000 de tone la Sian, în partea de nord-vest a Chinei, noi fabrici de materiale de construcții, filaturi de mătase, mine etc. Acestea sînt primele vlăstare ale cincinalului.

Știrile apărute în ultimul timp în ziarele chineze vorbesc despre numeroase întreprinderi industriale care au îndeplinit înainte de termen planul de producție pe anul 1966. Printre acestea se numără colectivul de muncitori al uzinei de automobile din Cianciun (unde în acest an au fost produse trei noi tipuri de camioane, două tipuri noi de microbuze, două modele de autobuze mari, numeroase tipuri de motoare pentru noile autocamioane grele etc.), întreprinderi din Uhan, din provincia Șensi și din alte regiuni ale R.P. Chineze.

Presa chineză informează, de asemenea, despre recolta bogată de cereale obținută anul acesta în R.P. Chineză. În provincia Sîciuan, de pildă, unul din principalele grînare ale Chinei, în ciuda secetei și a altor dificultăți naturale, producția de grîu a fost cu 1,5 milioane tone mai mare decît cea obținută în 1965. În această provincie au fost executate importante lucrări de irigație, care au redat agriculturii o suprafață de peste 100 000 de hectare, și au fost instalate stații de pompare cu ajutorul cărora sînt irigate peste 600 000 de hectare.

În provincia Anhoi, în estul R.P. Chineze, se desfășoară în continuare vaste lucrări de construcție a marelui sistem de irigație care unește rîurile Piho, Șiho și Hanfu. La încheierea lucrărilor de construcție noul sistem de irigație nu va permite numai extinderea ariei terenurilor irigate pînă la 350 000 de hectare, ci și dezvoltarea navigației și a pisciculturii pe rîurile respective.

S-au obținut noi realizări și în ce privește înzestrarea în continuare a agriculturii cu mașini și tractoare. Producția de tractoare pe șenile a sporit în cursul primelor nouă luni ale acestui an de peste trei ori în comparație cu aceeași perioadă a anului trecut. A crescut, totodată, ponderea industriei locale în producția de mașini agricole. În regiunile unde înainte industria constructoare de mașini agricole era slab dezvoltată, au intrat în producție noi fabrici de mașini agricole. S-a dezvoltat, de asemenea, producția de îngrășăminte chimice ; pînă în prezent creșterea înregistrată în acest domeniu este de 37 la sută față de aceeași perioadă a anului trecut.

Aceste succese economice constituie o bază pentru un start bun în anul 1967. Presa din Pekin subliniază că oamenii muncii sînt hotărîți să facă din anul viitor, care este al doilea an al cincinalului, un an de noi victorii în producție.

Mesaje pe adresa redacției

Einar GERHARDSEN

deputat, fost prim-ministru al Norvegiei

În luna martie a acestui an, am avut prilejul să fac o scurtă vizită în România. Președintele Marii Adunări Naționale a avut amabilitatea de a mă invita ca oaspete al M.A.N.

În București, am avut interesante convorbiri cu primul ministru, Ion Gheorghe Maurer, cu președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, precum și cu ministrul de externe Corneliu Mănescu. În cursul acestor convorbiri, am făcut o relatare despre unele probleme actuale ale Norvegiei și ale mișcării laburiste din țara mea, în timp ce reprezentanții României ne-au făcut o interesantă prezentare a dezvoltării României și a sarcinilor de perspectivă.

Tot ce am văzut în România, structura ei economică, ne-au lăsat impresia că țara dv. cunoaște o puternică dezvoltare. Am fost impresionați în mod deosebit de imensul progres realizat în industrie, în agricultură, ca și în sfera vieții educative și culturale. Nu-i vom uita pe oamenii interesanți, ospitalieri și prietenoși întîlniți în România.

Contactele între popoare, între oamenii politici competenți au o foarte mare importanță atît pentru faptul că dezvoltă înțelegerea și respectul reciproc, cît și pentru că își aduc contribuția la consolidarea păcii în lume.

Aș dori să folosesc acest prilej pentru a ura țării și poporului român multă fericire și succese în viitor.

G. PLITAS

primarul orașului Atena

Grecii nutresc față de poporul român o prietenie deosebită și o mare simpatie, care decurg din faptul că Grecia nu a avut niciodată vreun conflict cu România. Între țările noastre nu au existat diferende care să constituie un motiv pentru întreruperea relațiilor prietenești sau care să înnoureze sentimentele reciproce. Consider că vizita premierului român, Ion Gheorghe Maurer, în Grecia a contribuit la dezvoltarea acestei prietenii — bazată pe legăturile noastre istorice — și a adăugat totodată noi elemente acestor relații tradiționale.

Vizitînd Bucureștiul nu am făcut decît să îndeplinesc o dorință a poporului grec, dorință care s-a manifestat pe deplin și în timpul vizitei premierului român în Grecia : de a se dezvolta și mai mult legăturile dintre cele două țări.

În calitatea mea de primar al Atenei și de președinte al Uniunii centrale a primăriilor și municipalităților întregii țări, care numără 6 058 de primari municipali și comunali, urez poporului român fericire, pace și progres, spre binele țării sale, spre binele popoarelor țărilor balcanice, spre binele tuturor popoarelor lumii. Îmi exprim dorința ca poporul român și poporul grec să colaboreze în vederea consolidării păcii, atît în regiunea noastră cît și în întreaga lume. Un an nou fericit ! Multe succese României și poporului ei !

ANKARA

Tendințele pozitive pot fi consolidate

Kemal SAMI
redactor al ziarului Milliyet

Continuarea stabilității politice, noi eforturi pentru soluționarea problemelor economice, o politică externă dinamică rezervînd un loc important strîngerii legăturilor cu țările balcanice, inclusiv România. Iată pronosticurile generale pe care le fac personalități cu răspundere din Turcia asupra evenimentelor probabile, din această țară, în cursul anului 1967.

Iată, pe scurt, bilanțul situației actuale și cîteva previziuni pentru noul an...

Politica internă. În comparație cu anul precedent, 1966 a fost un an de stabilitate și calm în țară. Partidul dreptății, aflat la putere de la sfîrșitul anului 1965, a reușit să-și consolideze poziția, datorită majorității solide pe care a obținut-o în alegerile senatoriale.

Partidele politice din Turcia au adoptat, pentru prima oară, o poziție mai clară pe plan ideologic. Partidul republican al poporului, condus de Ismet Inönü, a adoptat în mod oficial un program de centru-stînga. În cursul Congresului din noiembrie, Partidul dreptății a reușit să înfrîngă elementele extremiste, devenind astfel un partid moderat de dreapta. Partidul muncitoresc, condus de profesorul Aybar, și-a sporit popularitatea la începutul anului, iar la congresul său, care a avut loc de asemenea în noiembrie, a adoptat în mod oficial un program de acțiune. Cele trei partide mici de dreapta și-au pierdut o mare parte din popularitate și dau impresia că, în cele din urmă, vor dispărea din viața politică turcă.

Se așteaptă ca în 1967 stabilitatea politică și calmul să fie menținute în țară. Marea majoritate a poporului, inclusiv intelectualii, sînt de acord că sistemul parlamentar trebuie să continue și că nu este cazul să se producă o intervenție a armatei. Firește, partidele politice și Parlamentul vor fi puse la încercare. Se speră că, întrucît marile partide au adoptat deja linia lor de conduită, să nu se mai ciocnească în legătură cu probleme pur politice sau personale, ci să încerce mai degrabă să găsească mijloace eficace de a rezolva problemele economice și sociale ale țării. Masele populare se radicalizează în Turcia și, de acum înainte, politicienii vor fi obligați să țină seama de această realitate și să acționeze în consecință. Guvernul pare conștient de această evoluție și se pregătește să prezinte Parlamentului mai multe proiecte de legi. Purtători de cuvînt ai guvernului afirmă că 1967 va fi un an de înfăptuire a unor importante proiecte de redresare a țării.

Economia. În ciuda marilor ei probleme cronice, economia turcă a realizat unele progrese. Potrivit statisticilor oficiale, în 1966 ritmul de creștere economică a fost de 8,5 la sută, ceea ce reprezintă un record în raport cu anii precedenți. Producția a crescut în agricultură și industrie și au fost inaugurate proiecte mari, ca barajul de la Köban, precum și rafinării de petrol, uzine petrochimice etc. Anul 1967 va marca ultima fază a planului cincinal. Cercuri oficiale prevăd în cursul noului an un ritm accelerat de investiții.

În ciuda acestor laturi încurajatoare, tabloul economic prezintă și aspecte mai puțin strălucite. Bugetul pe 1967 va atinge cifra record de 19,6 miliarde lire turcești (aproximativ 2 miliarde dolari), iar deficitul se va ridica la 1 miliard lire. Sînt prevăzute noi impozite indirecte la petrol, cărbune, energie electrică, zahăr, băuturi alcoolice, textile. Aceste impozite vor afecta în special pe muncitori și funcționari, care suferă deja de pe urma creșterii prețurilor. Deși presiunea inflaționistă a fost frînată în 1966, economiștii se tem că în 1967 va fi destul de greu să se evite această problemă. În prezent, circulă zvonuri despre o eventuală devalorizare a monedei. Recent, ministrul finanțelor a dezmințit categoric zvonurile, dar cercurile comerciale din Istanbul par îngrijorate.

Deficitul comerțului exterior a atins 231 milioane dolari în cursul primelor nouă luni ale anului trecut și s-ar putea ca, finalmente, să depășească 300 milioane dolari. Datoria externă s-a ridicat la 1 800 000 000 dolari, din care 488 milioane reprezintă dobînzile la creditele obținute în cursul ultimilor ani. Toate aceste probleme cronice vor trebui să fie reglementate în cursul anilor următori. Pentru moment, pare cert că Turcia va mai depinde în mare măsură de ajutorul extern.

În prezent, este în curs de pregătire noul plan cincinal și, în 1967, una din principalele sarcini ale Parlamentului va fi studierea și adoptarea acestui vast program. Se așteaptă dezbateri însuflețite, întrucît conducătorii partidului de guvernămînt și economiștii nu sînt cu totul de acord asupra problemelor de bază ale planului.

Politica externă. Guvernul Demirel a considerat util să urmeze aproape aceeași politică externă ca și guvernul precedent al lui Inönü. Turcia și-a continuat eforturile de apropiere cu Uniunea Sovietică, țările balcanice și cu cele din Orientul Mijlociu. Observatorii diplomatici sînt de părere că în 1967 guvernul va continua această tendință, care este calificată deja drept „națională". Turcia rămîne în alianțele occidentale în care este membră, dar, pe de altă parte, continuă să negocieze modificarea acordurilor ei bilaterale cu S.U.A., în special cele privitoare la statutul bazelor și personalului american din Turcia.

Pentru prima oară de mulți ani, relațiile dintre Turcia și țările balcanice au înregistrat un progres simțitor. Se speră că acest curent de apropiere și colaborare, în mai multe domenii, între Turcia și țările balcanice, se va dezvolta și mai mult în cursul anilor următori. În privința relațiilor turco-române, se consideră că 1966 a fost un an bun. Vizita premierului Ion Gheorghe Maurer a creat o nouă atmosferă de încredere și bunăvoință. În cursul anului 1967, președintele Consiliului de Miniștri al Turciei, Demirel, va răspunde acestei vizite. El va fi, probabil, precedat de ministrul afacerilor externe, Caglayangil. Între cele două țări există un acord comercial ; după cum se crede, volumul schimburilor comerciale va crește în cursul anilor viitori. Contactele culturale vor fi, de asemenea, intensificate. Turismul va fi, desigur, un alt domeniu de colaborare între Ankara și București. Aproape 22 000 turiști străini care au vizitat România au sosit anul trecut în Turcia și se depun eforturi pentru creșterea acestei cifre în noul an. Pe de altă parte, grupuri de turiști turci vizitează deseori România și se înapoiază în țara lor cu cele mai bune impresii.

La Ankara se speră că legăturile dintre România și Turcia vor fi întărite în 1967, pe aceste baze noi, de înțelegere mutuală și bunăvoință.

Ankara. Monumentul lui Kemal Atatürk din centrul orașului

BELGRAD

Un antidot al „politicii de forță"

Dr. Ranko PETKOVIC
redactor șef adjunct al revistei
Medunarodna Politika

Cînd într-o zi se va scrie istoria diplomației timpului nostru, anul 1966 se va deosebi, poate, de ceilalți ani prin două caracteristici contradictorii : acțiunile menite să consolideze pacea și acțiunile care o primejduiesc.

1. Cînd ne referim la acțiunile ce constituie o primejdie pentru pace, avem în vedere, în primul rînd, războiul din Vietnam, care pune tot mai mult întreaga omenire în fața primejdiei unui conflict de mari proporții. În favoarea acestor reflecții pledează îndeosebi faptul că politica americană de escaladare a luat proporții și forme care demonstrează nu numai folosirea insolentă a forței, ci și alunecarea iresponsabilă pe panta celor mai mari riscuri posibile. În această situație, războiul din Vietnam are o serioasă influență asupra relațiilor internaționale în ansamblu.

Putîndu-se transforma într-un conflict mondial și servi drept un precedent pentru înăbușirea aspirațiilor naționale și năzuințelor progresiste ale altor popoare, războiul din Vietnam reprezintă principala primejdie căreia lumea va trebui să-i facă față în anul ce vine.

Printre factorii care acționează pe alte planuri și sub alte aspecte în aceeași direcție îngrijorătoare, trebuie amintite următoarele fenomene și evenimente : încetineala și ineficacitatea în ceea ce privește soluționarea problemelor țărilor în curs de dezvoltare ; continuarea cursei înarmărilor ; acțiunile neocolonialismului împotriva independenței și dezvoltării progresiste a țărilor recent eliberate etc.

2. Cînd este vorba despre acțiunile care au favorizat consolidarea păcii, atunci avem în vedere, în primul rînd, procesele pozitive ce au avut loc pe continentul european. Multă vreme Europa a fost epicentrul încordării internaționale ; a bîntuit cel mai intens „război rece". Tocmai de aceea au o importanță nu numai europeană, ci și mondială, acele inițiative și procese în direcția lichidării războiului rece și dezvoltării contactelor între toate țările europene, care au dus la schimbarea vizibilă a situației și atmosferei în Europa.

În Vest, realitățile vieții au obligat chiar și cercuri dintre cele mai conservatoare să renunțe la tezele lui Dulles privind „eliberarea" prin forță a țărilor est-europene și să accepte ideea coexistenței și lărgirii diferitelor forme de colaborare cu țările socialiste. În Est, promovarea categorică a politicii de colaborare pe baza independenței și egalității în drepturi a popoarelor a constituit un puternic imbold și o mare încurajare pentru toate acțiunile întreprinse în interesul întregii Europe.

Un rol important revine, fără îndoială, acțiunilor lui de Gaulle în vederea limitării influenței S.U.A. și a N.A.T.O. în Europa, precum și acțiunilor din ce în ce mai concrete întreprinse în spiritul cunoscutei rezoluții prezentate la O.N.U. de cele nouă țări, rezoluție a cărei inițiatoare a fost România, și la înfăptuirea căreia participă, cu mare entuziasm, și Iugoslavia.

Sperăm că activitatea răbdătoare pătrunsă de spirit realist va contribui la stabilirea punților de colaborare și acolo unde altădată existau bariere de neîncredere, cum s-a și întîmplat în Balcani, în relațiile țărilor socialiste cu Grecia și Turcia. O asemenea activitate, în ultimă instanță, va determina popoarele europene să caute tot mai puțin în alianțele militare și tot mai mult în politica de independență și egalitate în drepturi, formele corespunzătoare pentru soluționarea problemelor europene generale și a problemelor bilaterale, ceea ce va duce la consolidarea păcii și securității în Europa.

Printre factorii care au acționat în această direcție încurajatoare trebuie amintite următoarele fenomene și evenimente : acțiunile țărilor socialiste, ale țărilor neangajate și ale altor țări iubitoare de pace, întreprinse în cadrul O.N.U. și în afara ei în vederea combaterii politicii imperialismului și neocolonialismului ; activitatea grupului celor 77 de țări în curs de dezvoltare desfășurată în cadrul pregătirilor pentru a doua conferință economică mondială; reglementarea conflictului între India și Pakistan pe baza platformei elaborate la Taşkent etc.

Păşim în anul care vine cu convingerea că numai politica de independență și egalitate în drepturi poate fi antidotul politicii de forță și că numai dialogul și colaborarea pașnică pot contribui la asigurarea păcii și progresului social-economic.

Mesaje pe adresa redacției

Josef LENART
scriitor (R. P. Polonă)

Peisajele României sînt minunate, chiar cînd le urmărești doar de la o fereastră de tren sau de automobil, fără a avea răgazul să le contempli îndeajuns. Rareori te încîntă mai mult natura ca pe Valea Prahovei, în drum spre Brașov. Și rar o asociere mai plină de farmec între arhitectura veche și elementele vieții moderne ca la Sibiu sau la Sighișoara.

Ônești era în trecut un sat oarecare, iar acum e un oraș al industriei socialiste din România : tehnică avansată, arhitectură nouă și un splendid peisaj natural. Cît privește construcția și reconstrucția Bucureștiului, ele se desfășoară pe vaste dimensiuni.

Dezvoltarea României demonstrează o uimitoare vitalitate. Dacă știi să privești peisajul și să citești în el marile însemne ale efortului creator al oamenilor, nu poți să nu te gîndești și la timpul foarte scurt în care românii au putut înfăptui atît de mult. E interesant să cunoști mai profund acest efort, munca oamenilor, dinamica vieții noi, amploarea dezvoltării socialiste a României.

Aș vrea să revin în această țară prietenă. Și ca turist, și ca scriitor.

La mulți ani !

Emiel CLAEYS
primarul orașului Gand (Belgia)

Cu prilejul Anului Nou, în numele populației orașului Gand și al meu personal, țin să transmit urările mele sincere pentru anul 1967 conducătorilor și poporului României, cu care am avut prilejul să fac cunoștință. Cele cîteva zile petrecute în primăvara anului 1966 în țara dv., aflată în plină dezvoltare, mi-au lăsat o minunată amintire, atît datorită modului extrem de amabil în care am fost primiți, cît și mulțumită numeroaselor vizite făcute. Menționez în mod special vizitele la București, Iași și Constanța. Îmi amintesc deopotrivă de frumusețea munților și a cîmpiilor dv.

Am fost impresionați de forța culturii și a tradițiilor dv., de voința fermă a poporului român de a-și asigura un viitor măreț prin muncă și studiu, precum și de profundele sale aspirații spre o mai bună înțelegere între popoare.

Îmi exprim dorința sinceră ca țara dv. să se dezvolte în continuare în mod armonios și să se bucure pe larg de binefacerile tehnicii moderne și ale cercetării științifice, care merg mînă în mînă cu dragostea de muncă și de pămîntul natal.

Fie ca legăturile de prietenie dintre România și Belgia să constituie un exemplu de respect reciproc între națiuni și să contribuie la consolidarea păcii, chezășia fericirii la care aspiră toți oamenii !

MONTEVIDEO

„Blancos" și „Colorados" pe scena politică

Eduardo GALEANO
redactor al ziarului **Epoca**

Dacă un cronicar al vieții noastre politice ar încerca să schițeze semnificația evenimentelor principale care au avut loc anul acesta în Uruguay, el ar trebui să se refere, în primul rînd, la marile dificultăți economice prin care a trecut țara, la creșterea necontenită a indicelui șomajului și costului vieții — surse importante ale frămîntărilor politice care și-au pus amprenta și pe desfășurarea recentelor alegeri generale.

Alegerile și referendumul asupra reformei constituționale au dus la două schimbări în viața politică. Prima — partidul Blanco, care a guvernat țara în ultimii opt ani, a pierdut în favoarea partidului Colorado. A doua — sistemul de guvernare „colegial" a fost înlocuit — prin referendumul amintit — cu sistemul prezidențial. Cele două partide, dispunînd împreună de 90 la sută din voturi, se puseseră de acord în prealabil asupra reformei care instaurează regimul prezidențial. Acordul între cele două mari partide dovedește că, în ce privește conținutul orientării lor, ele adoptă, în prezent, poziții aproape identice. Patruzeci și cinci de rectificări ale textului Constituției anterioare includ norme care întăresc preponderența puterii executive față de cea legislativă. Este pentru prima oară cînd o Constituție uruguayană întrunește adeziunea comună a grupărilor dominante din partidul Blanco — care reprezintă, pe plan politic, marea moșierime (500 de proprietari posedă jumătate din terenurile cultivabile ale țării) — și a celor din aripa relativ liberală a partidului Colorado, exponentul burgheziei industriale și al altor pături sociale urbane. Deși „coloradiștii" se referă deseori la activitatea și numele unui fost lider al partidului, José Batlle y Ordoñez, care, cu cinci decenii în urmă, a inițiat o serie de măsuri economice și sociale progresiste, astăzi pozițiile lor politice s-au apropiat mult de cele ale „blanchiștilor". Reforma constituțională a fost concepută de cele două partide pe considerentul contradicției care ar fi existat între instituțiile politice anterioare și programul economic pe care partidul Blanco a încercat să-l aplice, în acord cu recomandările Fondului Monetar Internațional. Prin adeziunea sa la reforma constituțională, partidul Colorado a demonstrat că-și propune să promoveze *aceeași* politică economică. Dar ea implică grave consecințe pe plan social, ceea ce a determinat ambele partide să se pronunțe pentru o putere executivă forte. Acesta este sensul principal al reformei constituționale. Dacă ne gîndim la faptul că amintita politică economică înseamnă enorme beneficii pentru proprietarii marilor crescătorii de vite, entuziasmul Federației rurale (organizație a marilor proprietari agricoli) este explicabil. Dar cum această politică economică înseamnă și limitarea surselor dezvoltării industriale, precum și accentuarea pauperizării clasei muncitoare, în marea ei majoritate concentrată în capitală, este explicabilă și poziția dezaprobatoare a sindicatelor.

Cum s-a obținut, totuși, votul necesar pentru schimbarea sistemului de guvernare? Cifrele referendumului se explică prin faptul că autorii reformei constituționale au prezentat „sistemul colegial" drept cauza principală a dificultăților prin care trece țara. „Colegiul" era, într-adevăr, un angrenaj pe cît de complicat, pe atît de greoi, prin faptul că cei nouă membri ai lui, care luau hotărîri pe bază de vot, puteau discuta două ore despre pensia văduvei unui subcomisar, și tărăgănau la nesfîrșit adoptarea unor decizii în probleme realmente importante. Dar, prin agitația în jurul formei de guvernare, *s-a evitat* dezbaterea publică în jurul guvernării ca atare. Și, uneori, nimic nu este mai ușor în timpul alegerilor decît confundarea instrumentului cu persoana care îl folosește. Dar, cu sau fără colegiu, criza va persista, căci — în esență, ea nu este fructul incapacității instituțiilor.

Populația muncitoare de la orașe și sate suportă toate consecințele generate de conținutul politicii claselor conducătoare. În 1965, Uruguayul a avut unul din cei mai înalți indici de inflație din lume, consecință a stagnării sale. Febra creșterii prețurilor este mult mai intensă decît aceea a salariilor: între 1955 și 1966 viața a devenit aproape de 20 de ori mai scumpă reflectată în scăderea puterii de cumpărare a salariului mediu. Totuși, în acești ani duri, marii latifundiari și bancherii și-au sporit averile văzînd cu ochii. Pentru întreprinderile monopoliste străine care controlează comercializarea produselor naționale, Uruguayul a fost, mai mult ca oricînd, un sanctuar al cîștigului. Veniturile maselor muncitoare și cele ale minorității privilegiate care deține puterea s-au distanțat tot mai mult.

Aplicarea „rețetei latino-americane" a Fondului Monetar Internațional a fost caracteristica predominantă a orientării partidului Blanco în domeniul economiei. Nimic nu indică deocamdată că noul președinte al țării, generalul Gestido, ar fi hotărît să urmeze o politică diferită. El găsește o țară cu o economie dependentă de arbitrariul băncilor nord-americane și vest-europene; pentru a-și plăti datoriile, țara va recurge la noi împrumuturi, fapt care va spori dependența economiei și comerțului de capitalul străin. În funcție de această politică și nu de alta, „blancos" și „colorados" au consfințit constituția. „Înghețarea" salariilor, contractarea creditului intern, naufragiul industriei naționale și denaționalizarea cîtorva întreprinderi de stat, „lumina verde pentru produse și capitaluri străine" — iată cuvintele de ordine ale Fondului Monetar și ale intereselor monopoliste. În consecință, se face simțită o reacție amară a perioadei postelectorale: reforma instituțională implică doar o schimbare de formă și nu de fond.

Generalul în retragere Oscar Gestido este un om de bună-credință, care și-a făcut din prestigiul său personal un legitim succes electoral. Dar această președinție recent cucerită, care-l transformă într-un „om forte", este, pe de altă parte, și o „cămașă de forță", căci acordul încheiat între cele două mari partide impune majorității populației tarele unei situații de care profită o minoritate ce și-a făurit noi instrumente ale dominației sale economice și politice.

Montevideo. Pe bulevardul principal al orașului, o demonstrație de protest împotriva acțiunilor agresive americane în Vietnam

CAIRO

Un an semnificativ pentru economia țării

Constantin OPRICĂ
corespondent Agerpres

Un bilanț al construcției economice în R.A.U. în anul care se încheie pornește în mod necesar de la enunțarea principalelor obiective cuprinse în cel de-al doilea plan cincinal al țării (1966—1970). În această perioadă, anul 1966 își are semnificația sa particulară. Primul an al celui de-al doilea cincinal a marcat începutul unei noi orientări în dezvoltarea economică a țării. Este cunoscut că în anii care au urmat revoluției din 1952, principalul efort al țării a fost îndreptat cu precădere în direcția dezvoltării agriculturii și a industriei ușoare. Elementul nou al planului pe anii 1966—1970 îl constituie tocmai importanța deosebită acordată dezvoltării industriei grele, considerată drept singura bază temeinică pentru asigurarea independenței economice a țării.

Alcătuirea la începutul lunii septembrie a unui nou guvern condus de Sidki Soliman — pe care presa îl consideră un bun organizator în domeniul economic (și ale cărui calități au fost între altele relevate în ultimii ani cînd a condus lucrările de construcție a barajului de la Assuan) — este apreciată ca un act care servește înfăptuirii sarcinilor impuse de „reevaluarea și redefinirea" dezvoltării economice a țării. Pentru prima dată în istoria modernă a Egiptului creșterea medie anuală a venitului național (astăzi de 7,4 la sută) a reușit să depășească procentul creșterii populației. Aceasta a permis de exemplu ca bugetul serviciilor pe 1967 să atingă 702 milioane lire egiptene în timp ce, de pildă, întregul buget al țării nu era în 1952 decît de 206 milioane lire egiptene. În perioada care s-a scurs de la revoluție, în sectoare industriale importante cum sînt industria extractivă și cea energetică au fost înregistrate progrese însemnate.

Dezvoltarea industriei grele înscrie la activul său pe 1966, în primul rînd, începutul procesului de extindere a combinatului siderurgic de la Helouan care va include utilizarea într-o proporție tot mai mare ca materie primă a resurselor interne ale țării — minereurile din deșertul occidental și din peninsula Sinai. Prin aceasta se vor crea condiții pentru ca R.A.U. să poată renunța treptat la importurile de fier și oțel, astăzi destul de însemnate. În prezent, producția de oțel a țării, inexistentă în 1952, se ridică la 507 000 tone anual. În fiecare an industria egipteană produce 1 031 camioane, 314 autobuze, 822 tractoare, 500 vagoane de cale ferată.

Producția de energie electrică a crescut mult în cursul ultimilor ani contribuind la progresul înregistrat de diferite sectoare ale industriei. Capacitatea centralelor electrice a sporit de la 827 000 kW la sfîrșitul anului 1959, la 1 261 000 kW în 1966. În 1970, prin intrarea în funcțiune a centralelor în curs de construcție, și în primul rînd a hidrocentralei de la Assuan, producția de energie electrică a țării va ajunge la 15 miliarde kWh.

(Continuare în pag. 30)

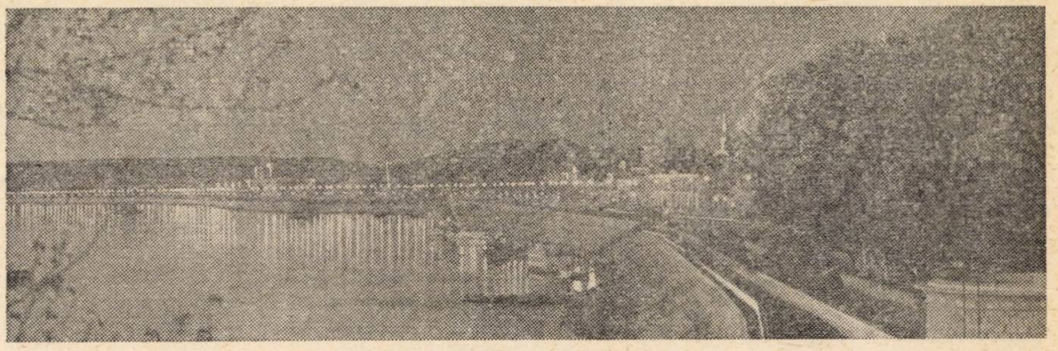

Luminile barajului de la Assuan

Mesaje pe adresa redacției

Dr. Otto SCHEDL

ministru de stat pentru economie și transporturi al landului Bavaria (R.F.G.)

Cu prilejul noului an 1967, transmit săptămînalului de politică externă **Lumea** cele mai sincere urări. Formulez aceleași urări și pentru dezvoltarea economiei românești.

Vizita pe care am făcut-o în frumoasa dv. țară în iulie 1966 mi-a oferit prilejul de a cunoaște aspecte foarte interesante în legătură cu proiectele dezvoltării industriale și agricole a României. Piața română are o mare capacitate de absorbție pentru produse de calitate. Întreprinderile noastre calificate, și mai ales cele bavareze, oferă premise favorabile în această direcție. Aș vrea să atrag în mod deosebit atenția că comerțul exterior nu reprezintă o cale în sens unic și că e normal ca sporirii exportului din R.F.G. să-i corespundă creșterea importului din România.

Nu trebuie să trecem cu vederea că trăim în aceeași epocă și în același spațiu european. De aci decurge pentru toți o obligație profund umană, care înseamnă, implicit, relații comerciale, spre folosul reciproc. Continuarea cu succes a colaborării în toate domeniile este urarea mea pentru anul 1967.

Georges VILLIERS

președintele Consiliului național al patronatului francez

Anul care se încheie a marcat strîngerea legăturilor de prietenie care există de multă vreme între România și Franța, precum și acțiuni în vederea unei adevărate cooperări economice. Am avut eu însumi prilejul să apreciez dorința de colaborare existentă atît de partea franceză cît și de partea română, deoarece am prezidat misiunea industrială franceză care a vizitat țara dv. la începutul anului 1966. Numeroasele convorbiri pe care delegația noastră le-a avut cu autoritățile române și sinceritatea acestor convorbiri au permis să se facă un inventar al posibilităților ambelor părți. Contactele stabilite cu această ocazie au fost consolidate prin călătoriile pe care reprezentanți români și francezi le-au făcut de-a lungul anului 1966.

Sînt bucuros să transmit cititorilor revistei **Lumea** și poporului României urările mele de prosperitate pe 1967.

CONTEXT EUROPEAN 1966

Europa redescoperă Europa — acesta este sensul nenumăratelor declarații și comentarii care au putut fi auzite sau citite pe parcursul anului 1966 în mai toate statele continentului nostru sau în alte locuri ale lumii. Ele reflectă în mod cert apariția unui proces de intensificare a vieții politice, economice și culturale a Europei, interesul și preocupările pentru dezvoltarea relațiilor bilaterale și multilaterale între statele continentului și totodată pentru găsirea celor mai constructive soluții ale unei adevărate securități.

DIALOG ÎN SPIRIT DE COOPERARE

Tendințele și fenomenele îmbucurătoare care au început să apară în relațiile dintre statele europene în ultima vreme sînt urmărite cu atenție și interes și dincolo de acest continent. Nici nu este de mirare. Stările de lucruri din Europa, situația relațiilor dintre țările care alcătuiesc această regiune a globului, au avut dintotdeauna o certă însemnătate pentru întreaga lume. Ecranul politicii mondiale oscilează sensibil față de undele ce pornesc din Europa. Nu numai istoricii nu uită că în Europa au izbucnit în secolul XX cele mai mari conflagrații — cele două războaie mondiale care au impus popoarelor grele jertfe și suferințe. Așa după cum opinia publică europeană receptionează și reacționează prompt față de evenimentele care se petrec în alte locuri ale lumii, este normal ca îmbunătățirile care încep să survină pe eșichierul politic european să se răsfrîngă în bine în situația internațională. Ceea ce gîndesc acum la capătul anului 1966 oamenii din multe țări europene reflectă tocmai tendințele noi de abordare a problemelor proprii colaborării pe continent. Termenii cooperării încep să devină termeni concreți ai relațiilor politice, economice, culturale, științifice dintre statele europene aparținînd celor două sisteme social-economice existente pe continent.

Fără a proceda la o inventariere a stadiului relațiilor internaționale pe continent — imposibilă de altfel în cuprinsul unui articol — încercăm a reconstitui aici un profil al dialogului în Europa, ocupîndu-ne îndeosebi de acele manifestări încurajatoare care se întrezăresc pentru o dezvoltare pozitivă a raporturilor dintre statele europene, cu repercusiuni în întreaga situație internațională.

Pentru Republica Socialistă România — care urmărește consecvent promovarea și dezvoltarea relațiilor de colaborare cu toate statele din lume — situația continentului pe care se află țara noastră, asigurarea condițiilor unei securități reale a popoarelor Europei, degajarea drumului pentru o atmosferă prielnică relațiilor de largă cooperare, constituie probleme de mare însemnătate. Preocupările țării noastre în această direcție s-au evidențiat în multiple și constante eforturi dedicate cauzei păcii, securității și colaborării între statele europene.

„Considerăm, sublinia secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, că trebuie să militățm cu perseverență în vederea asigurării unor relații noi între statele din Europa, indiferent de orînduirea lor socială, relații care să pornească de la recunoașterea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, de a-și alege regimul social pe care-l dorește, relații care să se bazeze pe respectul suveranității și independenței, pe principiul neamestecului în treburile interne ale altor țări, al egalității depline în drepturi între toate națiunile din Europa. Numai pe această bază se pot crea condiții pentru o adevărată securitate în Europa".

Dezvoltînd și întărind necontenit relațiile frățești de prietenie și alianță cu toate țările socialiste — baza politicii noastre externe — Republica Socialistă România desfășoară o vie activitate în cîmpul relațiilor intereuropene, urmărind de asemenea lărgirea și consolidarea continuă a relațiilor de colaborare cu toate țările, indiferent de orînduirea lor socială. Relațiile frățești ale României cu celelalte țări socialiste europene s-au manifestat în decursul anului 1966 în multiple planuri. Au avut loc întîlniri, vizite și convorbiri la nivelul cel mai înalt ; s-au dezvoltat legăturile economice, tehnico-științifice, culturale.

Vizitele, contactele și convorbirile desfășurate la nivelul cel mai înalt al conducerii de partid și de stat a țării noastre cu reprezentanți din multe țări din Europa exprimă importanța pe care România o acordă contribuției la angajarea continentului nostru pe drumul înțelegerii reciproce și colaborării rodnice. Numeroase personalități din țările vest-europene au avut întrevederi cu conducători ai partidului și statului nostru.

Cadrul acestor contacte personale include și călătoriile președintelui Consiliului de Miniștri al României, Ion Gheorghe Maurer, în Danemarca, Turcia, Grecia, vizita ministrului afacerilor externe, Corneliu Mănescu, în Italia.

Aceste vizite au dus la dezvoltarea relațiilor de colaborare economice, politice și tehnico-științifice dintre România și țările respective, contribuind prin aceasta la îmbunătățirea atmosferei politice de pe continentul nostru, la cauza păcii și securității în lume.

Calendarul contactelor țării noastre cu statele europene a cuprins în anul 1966 o suită bogată de vizite reciproce ale unor delegații guvernamentale, ministeriale, parlamentare, ale reprezentanților organizațiilor obștești, ale oamenilor de artă, știință și cultură.

Au avut loc vizite și schimburi de vederi cu reprezentanți ai conducerilor partidelor comuniste din Norvegia, Danemarca, Finlanda, Suedia, Austria, Portugalia, Italia, Spania, precum și vizitele unor personalități din conducerea Partidului Comunist Italian, din direcțiunea Partidului Socialist Italian al Unității Proletare și din conducerea Partidului Socialist Italian.

Atmosfera nouă care domnește în prezent în Balcani este de bun augur pentru dezvoltarea pe un făgaș rodnic a raporturilor interbalcanice. Convorbirile desfășurate la Ankara și Atena cu prilejul vizitei șefului guvernului român au evidențiat dorința comună pentru a dezvolta mai departe relațiile de bună vecinătate și colaborare. Multiplicarea vizitelor și acordurilor încheiate în diferite domenii între statele socialiste și nesocialiste oferă dovezi viabile ale contribuției pe care țările acestei regiuni o pot da cooperării europene.

Cunoscuta rezoluție, inițiată de țara noastră la Organizația Națiunilor Unite (care în forma finală însușită unanim în decembrie 1965 de Adunarea Generală purta semnăturile Austriei, Belgiei, Bulgariei, Danemarcei, Finlandei, Iugoslaviei, României, Suediei, Ungariei) polarizează de multă vreme atenția opiniei publice. Rezoluția era calificată avînd o valoare exemplară de către secretarul general, U Thant : „După părerea mea, această rezoluție conține un număr de principii și realități ale cooperării internaționale la nivel regional, care sînt în deplină concordanță cu țelurile Cartei O.N.U. și care sînt capabile, dacă sînt aplicate la problemele practice, să contribuie în mod direct și pozitiv la destinderea încordării și la îmbunătățirea relațiilor dintre națiuni, pretutindeni".

Este cu deosebire simptomatic că în dezbaterea de politică generală care a avut loc toamna aceasta la sesiunea O.N.U. au fost foarte numeroase referirile miniștrilor de externe ai multor state din Europa la îmbunătățiri survenite în relațiile bilaterale dintre țările cu structuri social-economice diferite.

În configurația situației politice din Europa anului 1966 un eveniment de amplu răsunet internațional l-a constituit Declarația de la București din iulie cu privire la întărirea păcii și securității în Europa. Declarația a exprimat cu deosebită limpezime intensa activitate politică desfășurată în anii postbelici de către statele socialiste europene pentru lichidarea cauzelor generatoare de încordare și noi conflicte pe acest bătrîn continent. Statele socialiste semnatare ale Declarației de la București au formulat un program realist de propuneri destinat a crea un cadru trainic pentru pace și securitate în Europa. În afirmarea punctului lor de vedere, statele socialiste „presupun că relațiile dintre state, pornind de la renunțarea la amenințarea cu forță sau folosirea for-

ței, de la necesitatea de a rezolva litigiile internaționale numai prin mijloace pașnice, trebuie să fie întemeiate pe principiile suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne, pe respectul integrității lor teritoriale. Statele europene trebuie să tindă spre adoptarea de măsuri eficiente pentru preîntîmpinarea pericolului izbucnirii unui conflict armat în Europa și pentru întărirea securității colective europene. Înfăptuirea deziderатului comun al tuturor națiunilor europene presupune răspunderea și contribuția fiecărui stat, mare sau mic, indiferent de orînduirea sa politică și socială, la stabilirea unei colaborări demne între state suverane, independente și egale în drepturi". Este clar că manifestările și tendințele pozitive care se conturează în poziția multor țări europene — aspecte de care statele socialiste țin seama în mod corespunzător — nu pot avea nimic comun cu politica războiului rece, a blocurilor militare, a cursei înarmărilor. Aceste tendințe care se profilează tot mai mult în numeroase țări europene denotă că există posibilitatea abordării într-un mod nou a problemei securității adevărate, pe baze acceptabile pentru toate statele de pe continent.

În actualul context european consecvențele și stăruitoarele eforturi ale statelor socialiste se întîlnesc cu dorința manifest afirmată într-o serie de țări din apusul continentului pentru dezvoltarea înțelegerii pașnice și colaborării multilaterale.

Pentru profilul dialogului european este definitoriu circuitul vizitelor de nivel guvernamental sau ministerial, întreprinse în dublu sens de țările din estul și vestul european. Simplul fapt că în anul 1966, peste 60 de șefi de state și guverne, de miniștri ai afacerilor externe, personalități economice, culturale, științifice din țări socialiste și din țări capitaliste au întreprins călătorii est-vest și vest-est, caracterizează amplitudinea dialogului intereuropean.

Semnificația acestor vizite reflectă nemijlocit dimensiunile începutului procesului de creare și consolidare a unei atmosfere de încredere, intensificarea contactelor bilaterale, dezvoltarea treptată pe tot mai multe planuri a relațiilor dintre țările europene aparținînd unor sisteme social-economice diferite. Importanța acordată îmbunătățirii relațiilor bilaterale reciproce de către interlocutorii țărilor din Est și din Vest în cadrul tratativelor și convorbirilor din cursul acestui an înseamnă o contribuție sigură la îmbunătățirea climatului pe plan regional european.

Cronica anilor aceștia a fost martora promovării de către Franța a unei politici internaționale de dezvoltare a colaborării între statele europene suverane și egale indiferent de orînduirea lor socială. Pilonii pe care se poate construi Europa sînt, afirma președintele Franței, statele naționale diferite unele de altele, avînd fiecare propria sa ființă, istorie și limbă. Este sigur însă, sublinia De Gaulle, că statele Europei au la dispoziție între ele și în comun mari mijloace de a acționa împreună.

Recenta călătorie a șefului guvernului sovietic, A. N. Kosîghin, în Franța, ca răspuns la vizita Președintelui De Gaulle în U.R.S.S., a ilustrat interesul celor două țări pentru promovarea prieteniei tradiționale și colaborării dintre ele, de natură să contribuie la o largă cooperare europeană. În legătură cu problemele europene, declarația sovieto-franceză sublinia că destinderea încordării este prima etapă necesară a dezvoltării relațiilor dintre țările europene, indiferent de orînduirea lor politică, în condițiile respectării independenței și ființei lor naționale.

În ultimul an pe agenda politică vest-europeană au apărut noi idei care pledează pentru accentuarea dialogului între țările Europei. Asemenea idei conține propunerea guvernului danez pentru o conferință Est-Vest privind securitatea europeană. Sau o sugestie lansată de fostul titular al Foreign Office-ului — Michael Stewart (actualul ministru al economiei în guvernul laburist) care preconiza elaborarea unui cod al principiilor relațiilor intereuropene la a cărui alcătuire să participe toate statele continentului. Pe aceeași linie poate fi citată și rezoluția depusă în vara aceasta în Camera Comunelor de un grup de 79 de deputați laburiști în care guvernul Marii Britanii este solicitat să sprijine politica de colaborare și destindere europeană.

Din multitudinea luărilor de poziție favorabile unei largi cooperări europene mai reținem cuvîntul ministrului de externe suedez Torsten Nilsson. „Noi, în Suedia — spunea cu puțin înainte de sfîrșitul anului diplomatul nordic — sîntem profund interesați ca Europa să urmeze calea păcii și de aceea întreținem cele mai bune relații atît cu țările din Vest cît și cu țările din Est. În Europa trebuie să trăim în prietenie iar sistemele politice și sociale diferite nu trebuie să constituie o piedică în calea unor relații și mai bune".

BAROMETRUL COMERȚULUI

Nu de mult, la o întrunire a Camerei de Comerț londoneze, unul dintre participanți accentua importanța schimburilor Est-Vest, amintind aforismul unui istoric britanic din secolul al XVIII-lea care spunea : Comerțul a unit Europa mult mai mult decît au putut-o face cruciadele din Evul Mediu.

Pentru a avea o imagine globală a ceea ce *Gazette de Lausanne* numea recent „creșterea schimburilor Est-Vest în Europa realizată prin tratativele bilaterale continuate zilnic de către guverne și prin contactele directe dintre întreprinderile care vînd și care cumpără", este suficient să precizăm că volumul total valoric al comerțului dintre țările socialiste și cele capitaliste a sporit în deceniul 1955—1965 de aproximativ cinci ori.

Și în comerțul exterior al României — a cărui pondere principală — peste 60 la sută — este dată de schimburile cu țările socialiste — s-a înregistrat o importantă creștere a relațiilor economice cu statele capitaliste dezvoltate din Europa.

Mai menționăm că în ultimele luni s-au încheiat cîteva contracte (Concernul italian FIAT în U.R.S.S. și R.P. Polonă) Regia Națională a uzinelor franceze Renault în Republica Socialistă România, U.R.S.S. și Republica Populară Bulgaria) apreciate în cercurile economice europene drept cele mai importante tranzacții continentale Est-Vest din ultimele două decenii.

Cu toate progresele marcate, nivelul atins în prezent de comerțul dintre țările socialiste și cele nesocialiste este încă departe de a corespunde posibilităților legăturilor economice multilaterale între toate statele continentului, fapt relevat de numeroase personalități.

Dincolo de concluziile edificatoare pe care ni le oferă analiza cifrică comparativă a schimburilor comerciale Est-Vest, sînt de reținut condițiile specifice care au o influență complexă asupra perspectivelor dezvoltării relațiilor economice. Barierele ridicate și în comerțul european prin măsurile și practicile discriminatorii inspirate de S.U.A. în intenția de a bloca dezvoltarea țărilor socialiste nu au fost neglijabile. Ele au lovit însă pînă la urmă în însăși dezvoltarea economiei și comerțului vest-european. Se explică astfel tendințele apărute în ultimii ani în statele din apusul continentului pentru depășirea acestor bariere. În ultimul timp aceste tendințe acționează în sensul liberalizării schimburilor comerciale cu Răsăritul și al limitării măsurilor protecționiste adoptate în cadrul organismelor economice închise occidentale. În ultimii ani relațiile economice dintre țările socialiste și cele capitaliste din Europa beneficiază tot mai mult de încheierea acordurilor pe termen lung și își întregesc aria de cuprindere prin numeroase acorduri de cooperare tehnico-științifică. Între anii 1960—1966 au fost încheiate peste 60 de acorduri pe termen lung între țări socialiste și capitaliste din Europa, cele mai multe reînnoite și lărgite pentru perioada pînă în 1970, precum și un număr aproape egal de protocoluri de colaborare în domeniile tehnico-științifice ale producției. Republica Socialistă România are în prezent acorduri pe termen lung cu Anglia, Austria, Danemarca, Franța, R.F. Germană, Italia, Norvegia, Suedia. În sfîrșit, trebuie relevat faptul că majoritatea guvernelor consideră Comisia Economică a O.N.U. pentru Europa drept un instrument de promovare a cooperării comerciale europene între țări cu sisteme economice și sociale deosebite. În legătură cu apropiata aniversare în 1967 a două decenii de activitate, statele membre ale Comisiei studiază (pe baza unei rezoluții din acest an inițiată de Grecia, Franța, Cehoslovacia și România) mijloacele de natură să ducă la o simțitoare îmbunătățire prin cele mai acceptabile și necesare forme a comerțului Est-Vest.

Dezvoltarea legăturilor economice, științifice și tehnice pe planul întregului continent acționează ca unul dintre factorii de seamă ai apropierii, cunoașterii și înțelegerii reciproce.

Cu toate evidentele locuri albe, harta comerțului intereuropean oferă încă de pe acum o temelie ce trebuie întărită și consolidată pentru relații economice reciproc avantajoase, fără bariere și discriminări, în condiții de deplină egalitate.

COLABORARE CULTURALĂ

Am trecut în revistă date ale cooperării politice și economice, dar cîte nu ar putea fi invocate atunci cînd vorbim despre cultura europeană. Un patrimoniu comun de civilizație plămădit de-a lungul secolelor și în substanța căruia fiecare națiune mare sau mică de pe continent și-a înscris sigiliul, determină însăși personalitatea Europei, individualitatea ei creatoare în lumea de ieri, de azi și de mîine...

De altfel, în ansamblul relațiilor intereuropene, perimetrul legăturilor culturale și științifice cunoaște o extindere revelatorie. Tradițiile statornicite de-a lungul vremurilor între diferitele țări își spun cuvîntul în aceeași măsură în

→

care cultura europeană însăşi şi-l rosteşte în concertul umanităţii. Ea este o componentă însemnată a dialogului Est-Vest şi contribuie într-o consistentă formă la cunoaşterea, prietenia, apropierea şi înţelegerea intereuropeană. Obiect al acordurilor privind schimburile culturale între state (între 1960—1965 au fost încheiate aproape 20 asemenea acorduri între guvernele ţărilor socialiste şi cele occidentale) circulaţia bunurilor artistice, culturale şi ştiinţifice însumează, de asemenea, tot mai dese contacte şi legături la nivelul instituţiilor academice sau universitare, al institutelor de cercetări, sau în domeniul teatrului, filmului, radioteleviziunii. Mesajul culturii europene se distinge şi în numeroase organisme internaţionale ca, spre pildă, la U.N.E.S.C.O., la Asociaţia internaţională de studii sud-est europene, la Centrul european de cercetări nucleare de la Geneva, la Comunitatea europeană a scriitorilor şi în numeroase alte instituţii de cultură, artă şi ştiinţă. Directorul general al U.N.E.S.C.O., dl René Maheu, sublinia aportul României la intensificarea acestui proces în Europa: „Cel mai bun exemplu de colaborare pe plan european pe care îl cunosc este astăzi colaborarea din zona Balcanilor, iniţiată de România. Dorinţa mea este de a extinde exemplul Balcanilor şi al iniţiativelor României la întreaga Europă". A 14-a Conferinţă generală U.N.E.S.C.O. (Paris octombrie-noiembrie) şi-a însuşit în unanimitate recomandările rezoluţiei prezentată de România în numele a 9 ţări (Austria, Belgia, Bulgaria, Danemarca, Finlanda, Iugoslavia, Suedia, Ungaria) consacrată dezvoltării cooperării culturale, ştiinţifice pe planul întregului continent. În concluziile Conferinţei această rezoluţie era citată între măsurile care prefigurează activităţi viitoare ale U.N.E.S.C.O.

Europa a însemnat vatra civilizaţiilor moderne începînd de la clasicismul greco-roman şi pînă la contururile erei socialismului şi comunismului care se desenează sub ochii contemporanilor. Vechiul continent a însemnat leagănul ideilor şi idealurilor revoluţionare de înnoire socială şi economică, de renaştere politică şi artistică. Europa nu a încetat niciodată — chiar în zilele de restriste cînd era bîntuită de războaiele atît de des dezlănţuite pe teritoriul ei — să însemne acea „Republică a spiritului" despre care scria Voltaire, nu a încetat să fie acea „Regină a comerţului", despre care scria Montesquieu, acel „Pămînt al bunelor tradiţii" despre care scria Rousseau.

Şi este o certitudine pe care ne permitem s-o întrevedem încă din actuala stare a dezvoltării relaţiilor de cooperare intereuropene şi mai cu seamă din perspectivele lor promiţătoare, că individualitatea europeană — rezultat al acţiunilor conjugate ale tuturor statelor europene — poate să se exprime creator şi constructiv, prin demonstrarea unui exemplu de colaborare şi securitate, şi astfel să-şi sporească contribuţia la asigurarea păcii şi progresului omenirii.

PREMISE NECESARE

În împrejurările în care dialogul dintre ţările europene începe să se afirme, nu se pot totuşi uita sau omite existenţa şi acţiunea curentelor şi factorilor potrivnici climatului destinderii şi înţelegerii paşnice. Nu se pot omite mai ales asemenea realităţi ca existenţa blocurilor militare pe continent — şi aceasta determină numeroase puncte nevralgice ale situaţiei din Europa — nu se poate omite prezenţa bazelor militare şi a trupelor străine pe teritoriile altor state, nu se poate omite existenţa problemelor nerezolvate care privesc pacea şi securitatea reală în Europa. Cu toate puternicele contradicţii între membrii alianţei militare nord-atlantice, N.A.T.O. a fost şi rămîne instrumentul principal al orientării agresive în Europa, constituie platforma prezenţei militare americane pe continent. Situaţia anormală în care şase divizii ale S.U.A. (240 000 de militari) staţionează pe teritoriile din apusul continentului, iar bazele şi depozitele armatei americane sînt transferate şi lărgite în alte ţări (ca urmare a refuzului Franţei de a le mai accepta) în loc să fie trecute peste ocean, este apreciată în numeroase capitale vest-europene drept o sursă de tensiune şi neliniste gravă. Presiunile de ordin politic, economic şi militar ale cercurilor militariste pro N.A.T.O. şi, desigur, întîi de toate, ale tutorilor transatlantici, precum şi întregul mecanism al acestei alianţe militare, sînt destinate menţinerii relaţiilor intereuropene la o temperatură cît mai apropiată de zero grade.

Revelatoriu pentru prezentul acestor relaţii este însă tot mai mult conceptul dialogului înţelegerii şi cooperării statelor din răsărit şi apus în condiţii de independenţă şi egalitate, singura premisă sigură de pe care pot fi căutate şi abordate treptat căile de soluţionare a problemelor nerezolvate şi în cele din urmă a însăşi problemei adevăratei securităţi a continentului. În acest sens ziarul vest-german *Frankfurter Rundschau* ajungea la următoarea concluzie: „Discuţia europeană a început să se desfăşoare şi, în pofida tuturor regreselor posibile, ea nu va mai fi sistată. O dezbatere paşnică între state cu orînduiri sociale diferite va da naştere, desigur, multor fenomene pozitive".

În cadrul eforturilor pe care le solicită asigurarea securităţii europene este necesar ca, în abordarea problemei germane, să se pornească de la realităţile istorice apărute pe continent ca urmare a celui de-al doilea război mondial, de la existenţa celor două state germane — Republica Democrată Germană, ţară suverană, cel dintîi stat socialist german, şi Republica Federală a Germaniei. Dezvoltarea cooperării dintre toate ţările europene, în interesul securităţii continentului, presupune, într-o concepţie realistă şi lucidă — întreţinerea de relaţii politice, economice, ştiinţifice şi culturale normale cu ambele state germane, conturarea, pe această cale, a perspectivei în care ambele state germane, întregul popor german să-şi poată aduce contribuţia la viaţa economică şi politică a continentului nostru.

De-a lungul anilor, în Republica Federală a Germaniei, s-a manifestat tendinţa unor cercuri politice influente de a se opune unei asemenea perspective. Tocmai de aceea au suscitat interes acele accente realiste din declaraţiile noului cancelar al R.F.G., Kiesinger, care lasă să se întrevadă o anumită schimbare în poziţiile de pînă acum. În acelaşi timp, opinia publică europeană nu a putut lua cunoştinţă decît cu un sentiment de dezamăgire de reluarea unor teze ale imobilismului politic.

Pentru opinia publică europeană este evident că însuşi dialogul european s-ar resimţi favorabil în urma renunţării de către Statele Unite la actuala orientare agresivă în Vietnam.

În Europa ca şi în întreaga lume agresiunea americană împotriva poporului vietnamez este condamnată cu indignare. Politica de război a Statelor Unite în Asia de sud-est nu poate să nu greveze simţitor asupra întregii situaţii internaţionale. Acţiunile barbare ale cercurilor imperialiste nord-americane care duc războiul în Vietnam sînt o nesocotire flagrantă a respectării dreptului sacru al fiecărui popor la o existenţă de sine stătătoare. Opinia publică mondială — inclusiv cea de pe continentul european — masele largi din lumea întreagă, se ridică cu fermitate împotriva acestui război nedrept, a cărui încetare ar desprinde o grea povară de pe umerii popoarelor, le-ar scuti de grave nelinişti. Dacă s-ar pune capăt agresiunii americane în Vietnam, aceasta s-ar răsfrînge pozitiv asupra întregii vieţi internaţionale, inclusiv asupra atmosferei politice din Europa.

Preocupate de a găsi noi punţi de colaborare pe continent, în numeroase state europene se consideră că agresiunea brutală a Statelor Unite în Vietnam vine în contrast cu năzuinţele tuturor popoarelor lumii de a vedea însănătoşindu-se relaţiile internaţionale, extinzîndu-se climatul destinderii şi colaborării. Nemulţumirea faţă de politica de război aplicată de S.U.A. în Vietnam este larg răspîndită în ţările vest-europene, inclusiv în rîndurile partenerilor N.A.T.O., între care se fac auzite dorinţe de a se distanţa de politica blocurilor militare.

Proces de evoluţie treptată, eliminarea surselor de încordare şi de neîncredere între state şi popoare, învingerea inerţiilor şi depăşirea obstacolelor ridicate de adversarii înţelegerii europene, cercurile agresive militariste, în sfîrşit, atingerea obiectivului major al adevăratei securităţi europene, presupun eforturi active, răbdătoare şi perseverente ale tuturor statelor. Este mai presus de orice îndoială că asigurarea securităţii reale a continentului european s-ar repercuta într-un mod pozitiv asupra ansamblului vieţii internaţionale.

Soarta asigurării securităţii europene — care în temeiul experienţei istorice nu este pentru România o problemă abstractă — interesează profund poporul român, care nutreşte convingerea că militînd pentru securitatea continentului, pentru dezvoltarea cooperării pe baze de egalitate şi avantaje reciproce, fiecare ţară europeană se poate manifesta în mod demn în viaţa internaţională, îşi poate aduce contribuţia la cauza destinderii, înţelegerii şi păcii mondiale.

„Noi considerăm — arăta tovarăşul Nicolae Ceauşescu — că orice nou progres în îmbunătăţirea climatului politic din Europa, în instaurarea unor relaţii normale de colaborare între popoare, vine în sprijinul luptei generale a forţelor antiimperialiste, democratice şi progresiste din întreaga lume, facilitează lupta popoarelor de pe toate continentele împotriva imperialismului, pentru preîntîmpinarea unui nou război".

Realităţile europene din preajma Anului Nou 1967 încep să ofere un tablou pregnant al diferitelor preocupări şi tendinţe năzuind la abordarea într-un mod nou a problemelor proprii Europei, la valorificarea a tot ceea ce este comun ţărilor şi popoarelor continentului, la înscrierea viitorului lor pe un traseu ale cărui coordonate să fie cooperarea şi securitatea întregii lumi.

Cristian POPIŞTEANU

lumea

1966

din sumarul numerelor 1—52

politica externă și relațiile internaționale ale României

	numărul revistei
Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., rostită la posturile de radio și televiziune cu prilejul Anului Nou	2
Răspunsul președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, la scrisoarea președintelui R.D. Vietnam Ho Și Min	7
Declarația Ministerului Afacerilor Externe al Republicii Socialiste România în legătură cu reluarea atacurilor aeriene ale S.U.A. împotriva R.D. Vietnam	7
Comunicat cu privire la vizita tovarășilor János Kádár și Gyula Kállai în Republica Socialistă România	12
Comunicatul comun cu privire la vizita președintelui Tito în țara noastră	18
Comunicatul comun asupra vizitei delegației Partidului Comunist Român și a guvernului Republicii Socialiste România în Republica Democrată Vietnam	21
Mesajul președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România adresat celei de a VI-a întîlniri a reprezentanților comitetelor de colaborare balcanică	22
Comunicat cu privire la vizita Maiestății Sale Imperiale Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr, șahinșahul Iranului, în Republica Socialistă România	24
Interviul acordat de tovarășul Nicolae Ceaușescu unui grup de ziariști italieni	26
Comunicat comun cu privire la vizita de stat în Republica Socialistă România a Excelenței sale generalul Ne Win, președintele Consiliului Revoluționar al Uniunii Birmane	27
Vizita tovarășului Ciu En-lai în Republica Socialistă România	27
Comunicat cu privire la Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia	28
Declarație cu privire la agresiunea S.U.A. în Vietnam	29
Declarație cu privire la întărirea păcii și securității în Europa	29
Comunicat cu privire la întîlnirea conducătorilor partidelor comuniste și muncitorești și a șefilor de guverne ale țărilor membre ale Consiliului de Ajutor Economic Reciproc	29
Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la consfătuirile din 4—7 iulie ținute la București	30
Comunicat asupra vizitei în Turcia a delegației guvernamentale române, condusă de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer	32
Interviul acordat de tovarășul Nicolae Ceaușescu televiziunii bulgare	33
Comunicat cu privire la vizita oficială a președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, în Danemarca	35
Comunicat cu privire la vizita în Grecia a delegației guvernamentale române conduse de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer	37
Comunicat comun italo-român	37
Comunicat cu privire la ședința plenară din 12—14 octombrie a Comitetului Central al Partidului Comunist Român	43
Din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la încheierea plenarei C.C. al P.C.R.	43
Cuvîntarea ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, la Adunarea Generală a O.N.U.	43
Interviul acordat de tovarășul Ion Gheorghe Maurer delegației oficiale de ziariști greci	45
Comunicat comun cu privire la vizita președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită	49
Vizita tovarășului Iosip Broz Tito în țara noastră	50
Comunicat comun cu privire la vizita președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Etiopia	51
Declarația guvernului Republicii Socialiste România în legătură cu bombardamentele efectuate de aviația americană asupra orașului Hanoi	52

■

Realizări și perspective. GEORGE SERAFIN	1
Vizita tovarășului Ion Gheorghe Maurer în R.S.F. Iugoslavia	6
Vizita delegației guvernamentale române în Marea Britanie. GEORGE SERAFIN	7
Vizita tovarășilor Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer în R.P. Bulgaria	8
Vizita președintelui Tito în țara noastră.	17
Vizita ministrului de externe al Franței.	18
45 de ani de lupte și victorii. CONSTANTIN FLOREA	19
Partidul Comunist Român — făuritorul politicii externe a României socialiste. MIRCEA MALIȚA	19
Eficiența dialogului româno-francez. N. PĂTRAȘCU	19
Solidari cu lupta dreaptă a poporului vietnamez.	20
Vizita tovarășului L.I. Brejnev în Republica Socialistă România	21
A 11-a aniversare a Tratatului de la Varșovia. N. PĂTRAȘCU	21
Vizita delegației parlamentare române în Danemarca. NICOLAE IONESCU	21
Dezvoltarea relațiilor româno-daneze. NICOLAE IONESCU	22
Vizita ministrului comerțului exterior al României în R.F.G. PETRE STĂNCESCU	22

Legături româno-iraniene. NICOLAE POPOVICI 22
Vizita Maiestății Sale Imperiale șahinșahul Iranului. 24
Dezvoltarea relațiilor româno-iraniene. N. PĂTRAȘCU 23
Vizita conducătorilor de partid și de stat în regiunile Argeș și Oltenia. 25
Presa străină despre cuvîntările tovarășului Nicolae Ceaușescu 25
Vizita tovarășului Ciu En-lai în țara noastră. N. PĂTRAȘCU 26
O importantă contribuție la întărirea prieteniei româno-chineze. N. PĂTRAȘCU 27
Un eveniment de o mare importanță internațională... 28
Ecoul internațional al declarațiilor Consfătuirii de la București. Corespondențe din Moscova, Paris, Varșovia, Atena, Roma, Belgrad, Copenhaga 29
Presa internațională despre expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu 30
Vizita tovarășului Ion Gheorghe Maurer în Iran. NICOLAE IONESCU 30
Vizita tovarășului Ion Gheorghe Maurer în Turcia. ION DRĂGAN 31
O contribuție importantă la dezvoltarea relațiilor româno-turce. N. PĂTRAȘCU 32
Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în Bulgaria. I. RADU 33
Cotitura cea mare 34
România socialistă, o prezență activă în viața internațională. VASILE GLIGA 34
Vizita tovarășului Ion Gheorghe Maurer în Danemarca. NICOLAE PUICEA 34
Vizita delegației parlamentare române la Moscova. 34
Dezvoltarea relațiilor româno-daneze. NICOLAE PUICEA. 35
23 August peste hotare 35
Vizita delegației guvernamentale române în Grecia. EUGEN PHOEBUS 36
O nouă etapă în dezvoltarea relațiilor româno-grecești. EUGEN PHOEBUS 37
Vizita ministrului de externe al României în Italia. CORNEL RĂDUCANU 37
Rezultatele rodnice ale dialogului româno-italian 38
În sprijinul relațiilor de bună vecinătate și cooperare între state. N. PLOPEANU 38
Vizita delegației parlamentare române la Praga. MIRCEA MOARCĂȘ 39
În spirit creator. GEORGE IVAȘCU 43
Larg ecou internațional al poziției României la O.N.U. NICOLAE IONESCU 43
Vizita primului ministru al Iranului în țara noastră..... 45
Vizita președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica, în R.A.U. CORNELIU VLAD 48
Vizita în Etiopia a tovarășului Chivu Stoica. CORNELIU VLAD 50

probleme politice generale

La capitolul Probleme politice generale sînt menționate principalele articole, în ordinea apariției lor în revistă. În cazul evenimentelor și problemelor tratate în desfășurarea lor, sînt indicate, de asemenea, numerele de revistă în care au apărut relatările sau corespondențele de mai mică amploare de la rubrica Lumea într-o săptămînă.

Articolele de la rubrica Puncte de vedere nu figurează în sumar.

O.N.U. — Sesiunea XX. V. BARBU 1
Preocupări actuale. BORIS LEONTIEV 1
Franța și Piața comună. GEORGES DASCAL 1
Un an de guvernare laburistă. JOHN GRITTEN 1
Politică de bună vecinătate. ILIA KIULOVSKI 1
Rhodesia și unitatea africană. AHMADU THIAM 1
Mărturii despre Vietnam. SERGIU VERONA 1
N.A.T.O. — divergențele se adîncesc. KONNI ZILLIACUS 1
1966 — Mesaje și cuvîntări de Anul Nou 2
Conferința tricontinentală de la Havana (2,3,4)
Dificultățile interne ale S.F.I.O. GEORGES DASCAL 2
Discuții în problema unificării P.S.I. cu P.S.D.I. ANGELO CHIARI 2
Reuniunea Comisiei pentru istoria ideilor în Europa de sud-est. VIRGIL CÂNDEA 2
Ziua independenței Birmaniei 2
Imigranții de culoare și problemele lor. JOHN GRITTEN 2
Conflictul indo-pakistanez 2,3
Evenimentele din Republica Dominicană (2,5,8,18,22,23, 24,34,50)
Stare de urgență în Volta Superioară 2
Dictatura militară din Dahomey. ILEANA NICOLAESCU 2
O nouă lovitură de stat în Africa Centrală 2
Războiul din Vietnam (3,12,13,14,17,18,22,23,24,25,31,33, 43,48,49)
Convorbiri sovieto-vietnameze. ȘTEFAN CORNU 3
Ceasul s-a oprit în 1945. EDUARDO GALEANO..... 3
Noua echipă guvernamentală franceză. GEORGES DASCAL 3
„Imparțialitatea" guvernului Godoy. EUGEN POP 3
Din nou despre „marea coaliție". RADU PASCAL 3
La reluarea sesiunii Congresului S.U.A. FELICIA ANTIP 3
Congresul P.S.D.I. ANGELO CHIARI 3
Conferința tricontinentală de la Havana. VICTOR STAMATE 3
Commonwealthul și Rhodesia. JOHN GRITTEN 3
A 20-a aniversare a proclamării R.P. Albania 3
Nostalgii și realități la est de Suez. EUGEN PREDA 3
Piața comună: O nouă amînare. FLORICA ȘELMARU 4
„Starea Uniunii" și agresiunea în Vietnam. FELICIA ANTIP 4
Evenimentele din Irak (4,28,36)
Reluarea lucrărilor parlamentului grec. C. ALEXANDROAIE 4
Convorbirile sovieto-mongole. ȘTEFAN CORNU 4
Evenimentele din Indonezia (4,9,12,26,27,36,41,42,51)
Evenimentele din Nigeria (4,32,35)
Moment important pentru sindicatele franceze. EUGEN POP 4
Căutări în politica externă a R.F. Germane. Alegerile trec, problemele rămîn. ADRIAN COMĂNESCU 4
În legătură cu schimbul de mesaje între episcopii polonezi și vest-germani 5
Evenimentele din Yemen (5,9,17,35)
Tratativele sovieto-japoneze. N. PĂTRAȘCU 5
Evenimentele din Cipru (5,11,13,21,23)
Probleme interne ale S.U.A. (5,6,13,24,35,36,43)
Intelectualii portughezi împotriva lui Salazar. COSTIN NASTAC 5
Afacerea Ben Barka. ȘTEFAN CORNU 5
Situația politică din Italia (5,6,7,8,9,11,13,14,21,24,25,49,51)
Situația politică din Anglia (5,6,13,14,19,21,23,26,29,30,31, 33,34,37,43)
Opinia publică mondială condamnă agresiunea americană din Vietnam (6,7,8,28,34,40,47)
Bomba pierdută, Gibraltarul și N.A.T.O. EUGEN PHOEBUS 6
Situația politică din R.F.G. (6,16,36,42)
Sesiunea Consiliului Nordic. DANA ALEXANDRU 6
Lucrările Comitetului celor 18 pentru dezarmare (6,8,19, 29,33,36)
Dosarul Ben Barka la proporții. ȘTEFAN CORNU..... 6
Între „schismă" și compromisuri. FLORICA ȘELMARU 6
Ce se petrece în Uruguay. EDUARDO GALEANO 6
Întrevederile de Gaulle—Erhard. GEORGES DASCAL.... 7
Situația politică din Belgia. (7,9,19)
Confruntări politice și sociale. C. ALEXANDROAIE 7
Problema Rhodesiei (7,17,22,38,49)
S.U.A. — Critici la adresa unei politici primejdioase. FELICIA ANTIP 7
„Experiența Frei". EUGEN POP 7
Călătoria lui Gyula Kallai în Africa și Asia. I. RADU.... 8
Campania electorală din Austria. RADU PASCAL 8
După conferința de la Honolulu. SERGIU VERONA 8
Congresul partidului guvernamental din India 8
Situația politică din Grecia (8,9,10,16,17,29)
Junta din Ecuador pierde controlul. EUGEN POP 8
Cauțiune pentru un regim falimentar. EUGEN PREDA 8
Scrisoare din Istanbul: Primele 100 de zile. KEMAL SAMI 8
De ce se prăbușesc avioanele „Starfighter". ȘTEFAN CORNU 8
Conferința de presă a președintelui de Gaulle. GEORGES DASCAL 9
Vizita lui Wilson în U.R.S.S. GHEORGHI ANATOLIEV 9
Senatorii americani critică politica față de Vietnam. FELICIA ANTIP 9
Cartea Albă și implicațiile ei. JOHN GRITTEN 9
Congo: Între declarații și realități. ILEANA NICOLAESCU 9
Sofia — Un vot unanim. C. LINTE 10
Alegeri anticipate în Anglia. JOHN GRITTEN 10
Lovitura de stat din Ghana. EUGENIU OBREA 10
Evenimentele din Siria (10,11,38,46)
„Pe poziții cu totul opuse". FELICIA ANTIP 10
N.A.T.O.: Divergențe vechi și noi. MIHAI MATEI 10
„Pacificarea" în Columbia. EUGEN POP 10
De la „Steel Pike I" la Almeria. EUGEN PHOEBUS 10
S-a întîmplat la Chicago. N. MINEI 10
Manifeste electorale. JOHN GRITTEN 11
Noi elemente în raporturile Franța—N.A.T.O. GEORGES DASCAL 11

După călătoria primului ministru Gyula Kallai în Africa și Asia. N. PĂTRAȘCU 11
Rezultatele alegerilor din Austria. RADU PASCAL 11
R.D. Germană cere primirea în O.N.U. I. RADU 11
Riscurile interne ale escaladării. FELICIA ANTIP 11
După Conferința statelor africane. EUGENIU OBREA .. 11
Elemente noi în dialogul franco-britanic. ADRIAN COMĂNESCU 11
Praga. Sesiunea Adunării Naționale 12
Inițiativa franceză și Italia. ANGELO CHIARI 12
Memorandumul francez și viitorul alianței atlantice. FLORICA ȘELMARU 12
„Alianța islamică" și relațiile interarabe. RODICA GEORGESCU 12
Constituirea Asociației de drept internațional și relații internaționale 12
Situația politică din Guatemala (12,35)
Partidul laburist și sindicatele britanice. IAN MIKARDO 12
Deplasări spre stînga în corpul electoral finlandez. CORNELIU VLAD 13
Problemele Pieței comune (13,15,20,31)
Concluziile Plenarei C.C. al U.C.I. NICOLAE PLOPEANU 13
Scrutin neconcludent în Columbia. DARIE NOVĂCEANU 13
Tirana — Sesiunea Adunării Populare 13
Dezbaterea la O.N.U. a principiilor privind relațiile dintre state. DAN PLĂIEȘU 13
Franța și cei 14, controversă pe mai multe voci. GEORGES DASCAL 13
Trei demisii în Venezuela. EUGEN POP 14
Al XXIII-lea Congres al P.C.U.S. (14,15,16)
„Integrarea atlantică" fără Franța. FELICIA ANTIP 14
Alegerea noului președinte al Turciei. KEMAL SAMI 14
Scrisoare din Paris: Definiri de poziții preelectorale. GEORGES DASCAL 14
N.A.T.O. în căutarea unei capitale. FELICIA ANTIP 15
Alegeri în țara apartheidului. ILEANA NICOLAESCU 15
O.S.A. sub semnul întrebării. DARIE NOVĂCEANU 15
Cum am învins în alegeri. KONNI ZILLIACUS 15
Situația politică din Ecuador. (15,43)
Situația politică din Argentina (15,28,33,51)
Între două focuri. SERGIU VERONA 16
Riscurile supraangajării. FELICIA ANTIP 16
Vizitele președintelui Liu Șao-ți în Pakistan și Afganistan 16
Noua echipă guvernamentală din Anglia. MIHAI MATEI 16
Sondajele de opinie și alegerile din Occident. SILVIU BRUCAN 16
Situația politică din Brazilia (16,32,47)
Politica externă a S.U.A. (17,18,21,29,37)
Dialog intergerman. ION FÎNTÎNARU 17
Tratativele americano-panameze. EDUARDO GALEANO 17
Sensul inițiativei franceze. JEAN SCHWOEBEL 17
Politica externă în dezbaterea parlamentului francez. GEORGES DASCAL 17
Fructele mîniei. EUGEN POP 17
Personalismul american și relațiile internaționale. L. GRÜNBERG 17
Mesajul tronului. JOHN GRITTEN 18
Vizita premierului sirian în U.R.S.S. D. BAȘIROV..... 18
Impasul C.E.N.T.O. COSTIN NASTAC 18
Vizita lui Andrei Gromîko în Italia. ANGELO CHIARI 18
Acțiuni de luptă ale oamenilor muncii din țările capitaliste. M. OIȘTEANU. 18
N.A.T.O.: Fisuri în flancuri. ION FÎNTÎNARU 18
1 Mai în lume CORNELIU VLAD 19
Semnificația „marii escaladări". SERGIU VERONA 19
Evoluția crizei N.A.T.O. (19,28,44,51)
Clasa muncitoare africană și consolidarea independenței naționale. JACK WODDIS 19
„Autorizațiile de zbor" și alte probleme ale N.A.T.O. FLORICA ȘELMARU 20
Mișcări sociale în Spania. COSTIN NASTAC 20
„Masa rotundă" a ziariștilor europeni. CONSTANTIN FLOREA 20
Trei scrisori ultrasecrete. C. ALEXANDROAIE 20
Primele săptămîni ale noului guvern britanic. KONNI ZILLIACUS..... 20
„Cabinetul-fantomă" și echivocul alianțelor. GEORGES DASCAL 20
Criza politică din Kenya. ILEANA NICOLAESCU 20
Lucrările Adunării Generale și ale comitetelor O.N.U. (20,32,39,48,51,52)
„Operațiunea Ky". SERGIU VERONA 21
Vizita lui A.N. Kosîghin în R.A.U. ȘTEFAN CORNU.... 21
A.E.L.S.: tendințe centrifuge. N.S. STĂNESCU 21
Congresul internaționalei Socialiste. A. CERNEA 21
Peronism și neoperonism. EDUARDO GALEANO 21
Frămîntări în universitățile Americii Latine. EUGEN POP 21
Întîlnirea reprezentanților comitetelor de colaborare balcanică. CONSTANTIN LINTE 22
Convorbiri polono-franceze. STANISLAW LEWANDOWSKI 22
Adunarea Mondială a Sănătății. HORIA LIMAN 22
N.A.T.O. Rădăcina divergențelor strategice. SILVIU BRUCAN 22
În preajma Congresului al XIII-lea al comuniștilor cehoslovaci. JAROSLAV DVORACEK 22
Ziua eliberării Africii. ILEANA NICOLAESCU 22
Congresul Partidului Comunist din Cehoslovacia. ȘTEFAN CORNU 23
Trei conferințe pentru Arabia de sud. CORNELIU VLAD 23
Al 50-lea guvern finlandez. RADU PASCAL 23
Un complot... autorizat. EUGENIU OBREA 23
„Facem parte din același continent". EDUARDO GALEANO 23
Sesiunea Consiliului ministerial N.A.T.O. FELICIA ANTIP 24
Alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S. 24
Încheierea lucrărilor Congresului P.C. din Cehoslovacia 24
U.N.E.S.C.O. și principiile cooperării culturale internaționale. VALENTIN LIPATTI 24
Vasul „Bunaru" a plecat fără muniții. EUGEN POP 24
Congresul Partidului social-democrat din R.F.G. RADU PASCAL 24
Situația politică din Turcia (24,29,43)
I.B. Tito: Nu există necesitatea menținerii Pactului atlantic. ȘTEFAN CORNU 25
În preajma vizitei președintelui de Gaulle la Moscova. GEORGES DASCAL 25
Inițiativa daneză. HANS HELMUTH JESPERSEN 25
Vizita lui A.N. Kosîghin în Finlanda 25
Alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S. 25
Congresul al XV-lea al Partidului Popular Revoluționar Mongol 25
N.A.T.O. — Procesul de deteriorare se amplifică. FELICIA ANTIP 25
Nigeria: Incertitudinile persistă. ILEANA NICOLAESCU 25
Vizita președintelui de Gaulle în U.R.S.S. SERGIU VERONA 26
Situația politică din Franța (26,27,31,38,44,47,48)
După congresele partidelor vest-germane. RADU PASCAL 26
N.A.T.O. — mutarea sediului și alte dificultăți. FELICIA ANTIP 26
Atitudini divergente față de alianța atlantică. ANGELO CHIARI 26
Vizita președintelui de Gaulle în U.R.S.S. SERGIU VERONA 27
Conferința U.E.O. și relațiile est-vest. RADU PASCAL 27
Congresul Partidului Comunist din S.U.A. ȘTEFAN CORNU 27
Alegeri în Bolivia. EDUARDO GALEANO 27
„Marșul împotriva fricii". FELICIA ANTIP 27
Divergențe în S.E.A.T.O. MIHAI MATEI 27
Argentina — substratul loviturii militare. EUGEN POP 27
Implicațiile grave ale escaladării. FELICIA ANTIP..... 28
Războiul din Vietnam și poziția guvernului britanic. JOHN GRITTEN 28
Semnificația acordurilor sovieto-franceze. NATALIA SERGHEEVA 28
„O călătorie foarte importantă". GEORGES DASCAL 28
Relațiile Turciei cu statele socialiste. KEMAL SAMI.... 28
Belgrad — „Ziua luptătorului". N. PLOPEANU 28
Aniversarea independenței Algeriei. C. BENGA 28
Uganda — între tradiționalism tribal și structura modernă. BASIL DAVIDSON 28
Scrisoare din New Delhi: O problemă care își așteaptă rezolvarea. H.K. VYAS 28
După convorbirile Pompidou—Wilson. GEORGES DASCAL 29
„Săptămîna Mării Baltice". GRETA GRAUR 29
Politica S.U.A. contravine intereselor Japoniei. V. STAMATE 29
Progrese în colaborarea regională balcanică. S. VASILIU 29
Poporul vietnamez va obține victoria. N. PĂTRAȘCU 30
Două vizite la Moscova: Indira Gandhi, Harold Wilson. ȘTEFAN CORNU 30
Federația stîngii franceze își anunță programul 30
Vară fierbinte. FELICIA ANTIP 30
Acordurile de la Geneva și agresiunea S.U.A. SERGIU VERONA 30
Unificarea patriei — dorință arzătoare a poporului coreean. I. RADU 31
Trupele străine din R.F.G. și relațiile interoccidentale. RADU PASCAL 31
Sărbătorirea zilei naționale a R.P. Polone. GH. GHEORGHIȚĂ 31
Planuri primejdioase de extindere a războiului din Vietnam. SERGIU VERONA 31
O dată memorabilă în istoria Cubei revoluționare: Asaltul Moncadei. V. STAMATE 31
„Week-end sîngeros" la Kinshasa. EUGENIU OBREA.... 31
Un nou pas primejdios pe calea extinderii agresiunii americane. SERGIU VERONA 32
Întrevederile Wilson—Johnson. NICOLAE IONESCU 32
În America Latină: generalii contra președinților. MIHAI MATEI 32

Conflictul rasial din S.U.A. Cauza exploziilor. NICOLAE MINEI 32
Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. N. PĂTRAȘCU 33
„Invazia civililor" și noul dicționar etimologic. EUGEN POP 33
În Occident: vacanță politică precară. FLORICA ȘELMARU 33
Hotărîrea Curții de la Haga: un sprijin dat colonialiștilor. ION COPĂCEANU 33
Cîți asasini au fost? Noi ipoteze despre atentatul împotriva lui John Kennedy 33
Cînd violența devine fapt divers. FELICIA ANTIP 34
Eșecul planurilor de la „Colonial Office". EUGENIU OBREA 34
Relațiile dintre Indonezia și Malayezia. V. STAMATE.... 34
Să fructificăm propunerile constructive. MICHAEL MOLLOY 34
Est-Vest. NATALIA SERGHEEVA 34
Definiții anacronice și realități inevitabile. FRANCO BERTONE 34
Contraofensiva imperialistă în Africa. JACK WOODIS 34
Relații bulgaro-turce. DIMITĂR KICEVSKI 35
Controverse politice în R.F.G. A. CERNEA 35
Regrupări politice în lumea arabă. CORNELIU VLAD 35
Congresul de studii balcanice. CONST. LINTE 36
Farsa electorală din Vietnamul de sud. EUGENIU OBREA 36
Conferința miniștrilor de externe ai țărilor nordice. PENTTI SORVALI 36
Commonwealthul și Rhodesia. JOHN GRITTEN 36
Laburiștii și conferințele anuale. FRANK ALLAUN 36
Cauza poporului vietnamez este de neînfrînt. LE DIEN 36
Sărbătorirea zilei naționale a R.D. Vietnam. I. RADU.... 37
Declarațiile președintelui de Gaulle. SERGIU VERONA.. 37
La sărbătoarea recoltei în R.P. Polonă 37
Comedia alegerilor din Vietnamul de sud. SERGIU VERONA 38
22 de ani de la victoria revoluției socialiste în Bulgaria 38
Sărbătorirea proclamării Republicii Populare Democrate Coreene 38
Vizita lui Couve de Murville în Iugoslavia. ȘTEFAN CORNU 38
Cine este urmașul lui Verwoerd. ILEANA NICOLAESCU 38
Turneul lui Feisal. EUGENIU OBREA 38
Cheia problemei: destinderea. LUCIENNE HUBER-RODIER 38
O.N.U. A 21-a sesiune. GEORGE SERAFIN 38
„Cazul Ben Barka" în fața justiției. RODICA GEORGESCU 38
Două comunicate într-unul singur. JOHN GRITTEN.... 39
Reluarea activității parlamentare la Bonn. RADU PASCAL 39
Ecoul prelungit al unui discurs. FLORICA ȘELMARU.... 39
Scrisoare din Bruxelles: Musafirul nedorit. HORIA LIMAN 39
Proiecte în Mali. ALIOUNE SISSOKO 39
Al VI-lea Congres mondial de sociologie. Dr. OVIDIU BĂDINA 39
Filipinele și America. JEAN WETZ..... 39
Rezultatele scrutinului din Suedia și semnificația lor. P. RACOVIȚĂ 39
O.N.U.: primele zile, primele confruntări. GEORGE SERAFIN 40
După 1 037 de zile. FELICIA ANTIP 40
Pelerinajul diplomatic al lui Feisal. ȘTEFAN CORNU.... 40
Conferința partidului liberal. JOHN GRITTEN 40
Prolog la Conferința generală U.N.E.S.C.O. VALENTIN LIPATTI 40
Implicațiile unor convorbiri dificile. RIANA LUPU..... 40
Brazilia, alegeri indirecte. DARIE NOVĂCEANU 40
Manevrele militare „Vltava". I. RADU 40
Congresul internațional de studii bizantine. EUGEN STĂNESCU 40
Hotărîrea Belgiei și ecourile ei. FLORICA ȘELMARU 41
Conferința partidului laburist. JOHN GRITTEN 41
Contraofensiva campionilor discriminării. FELICIA ANTIP 41
Sărbătoarea națională a Guineei. JOEL HENRY 41
Dezvoltarea relațiilor intereuropene în atenția Sesiunii O.N.U. GEORGE SERAFIN 41
Diagnostic nigerian. BASIL DAVIDSON 41
„Operația Condor". EUGEN PIETRARU 41
Larg interes la O.N.U. față de întîlnirea celor 9. GEORGE SERAFIN 42
Vizita președintelui Algeriei la Belgrad. I. RADU 42
Activitate parlamentară și pregătiri electorale. GEORGES DASCAL 42
A 55-a Conferință a Uniunii Interparlamentare. ION STOICHICI 42
Declarații de intenții și fapte care le contrazic. FELICIA ANTIP 42
Concluzii la Conferința partidului laburist. KONNI ZILLIACUS 42
Laos — Ziua independenței. V. STAMATE 42
U.N.E.S.C.O.—Carta cadrelor didactice. VALENTIN LIPATTI 42
Procesul Ben Barka — „Un labirint fără firul Ariadnei". RODICA GEORGESCU 42
De la Honolulu la Manila. SERGIU VERONA 43
În culisele colonialismului portughez. JEAN ZIEGLER 43
Asasinatul din Dallas: Controversa continuă. ȘTEFAN POPA 43
Acțiunile agresive împotriva Vietnamului vor continua. SERGIU VERONA 44
Cele două sesiuni ale Congresului 89. FELICIA ANTIP 44
Reuniunea de la Chequers. JOHN GRITTEN 44
Convorbirile tripartite de la New Delhi. I. RADU..... 44
Vizita lui Petar Stambolici la Atena. EUGEN PHOEBUS 44
Manu militari. RODICA DIPLAN 44
O.N.U. La încheierea dezbaterilor de politică generală. NICOLAE IONESCU 44
Ziua Națiunilor Unite 44
Fenomenul „Bobby". N. MINEI 44
Preocupări actuale în Turcia. VICTOR STAMATE 44
Procesul Ben Barka. Dlimi: ostatic sau cal troian? RODICA GEORGESCU 44
După „operația Manila". SERGIU VERONA 45
Congresul Partidului Muncii din Albania. N. PĂTRAȘCU 45
Tactica electorală în discuția socialiștilor francezi. MIRCEA IVĂNESCU 45
„Aspida" și „Idea". C. ALEXANDROAIE 45
„Constituanta socialistă". EUGEN PHOEBUS 45
Dosarul Kisangani n-a ajuns la arhivă. E. OBREA 45
Conferința de presă a președintelui de Gaulle..... 45
Avancronică la alegerile americane. Congresmeni și guvernatori. NICOLAE LUPU 45
Bonn: Destrămarea coaliției. RADU PASCAL 45
Chile: „reforma cuprului". ANCA VOICAN 45
Reforma învățămîntului algerian. CONSTANTIN BENGA 45
S.U.A. — Alegerile de la „jumătatea termenului". MIRCEA IVĂNESCU 46
Sărbătorirea lui 7 Noiembrie la Moscova. I. RADU 46
În căutarea majorității pierdute. RADU PASCAL 46
Conferința africană la nivel înalt. ILEANA NICOLAESCU 46
Alegerile cerute de premierul Krag. HANS HELMUTH JESPERSEN 46
Parlamentul și orientarea principalelor partide. KEMAL SAMI 46
Proiectul forțelor militare interamericane. Prolog prelungit. EUGEN POP 46
Agresorii nu vor scăpa de răspundere. N. PĂTRAȘCU 46
Un document demascator. Declarația „Comisiei de anchetă asupra crimelor de război ale imperialiștilor americani în Vietnam" 46
U.N.E.S.C.O. la 20 de ani. Textul complet al „Declarației asupra principiilor colaborării culturale internaționale" 46
Va fi construit tunelul sub Canalul Mînecii? JOHN GRITTEN 46
Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Bulgar. N. PĂTRAȘCU 47
Dezbateri în problema dezarmării. V. BARBU 47
Se caută o coaliție. RADU PASCAL 47
Vizita președintelui Novotny în R.A.U. și Etiopia 47
Relații sovieto-scandinave. NIKOLAI FOMIN 47
Remanierea guvernamentală din India. V. STAMATE 47
Între Marea Britanie și „Mica Europă". LIVIU RODESCU 47
S.U.A., postscriptum electoral. NICOLAE LUPU 47
Testul bavarez. RADU PASCAL 48
A.E.L.S. și C.E.E. văzute din țările scandinave. PENTTI SORVALI 48
Cine va fi proprietarul lui „Times". JOHN GRITTEN 48
Alianța atlantică. Sedii noi, probleme vechi. FLORICA ȘELMARU 48
Canberra și Wellington în preajma confruntărilor electorale. EUGENIU OBREA 48
Uruguay: numai dileme instituționale? EUGEN POP.... 48
În Vietnamul de sud frontul este pretutindeni. WILFRED BURCHETT 48
Mali: bătălia împotriva subdezvoltării. MADEIRA KEITA 48
La trei ani după asasinarea lui John Kennedy. Controversa continuă. MIRCEA IVĂNESCU 48
Al IX-lea Congres al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar. N. PĂTRAȘCU 49
Noul guvern danez este tot minoritar. HANS HELMUTH JESPERSEN 49
Burundi: Regatul devenit republică. ILEANA NICOLAESCU 49
Amman — A 12-a criză. CORNELIU VLAD 49
Cum s-a ajuns la „marea coaliție". RADU PASCAL 49
Kinshasa nu mai este Leopoldville. EUGENIU OBREA 49
Scrisoare din Georgetown: Barbados, un nou stat independent. EDMOND FREDERIC 49
Noul mandat al lui U Thant. V. BARBU 50
A.N. Kosîghin în Franța. GEORGES DASCAL 50
Bonn. „Coaliția negru-roșu". RADU PASCAL 50
Surîsul tigrului. MIRCEA IVANESCU 50
Agresorii își asumă o grea răspundere. C. FLOREA 50
Dilemele politicii americane față de Europa. ADRIAN COMĂNESCU 50
Declarația guvernului R.F.G. RADU PASCAL 51
Rhodesia și alte fructe amare ale indeciziei. MIHAI MATEI 51
Referendum în Spania. GABRIELA DOLGU 51
Două ore cu generalul Vo Nguyen Giap 51

De ce au dat greș strategii americani în Vietnamul de sud WILFRED BURCHETT 51
Doi președinți, două parlamente. RODICA DIPLAN 51
Insuficiența sancțiunilor împotriva Rhodesiei. JOHN GRITTEN 52
Convorbiri turco-sovietice. KEMAL SAMI 52
Sesiunea Adunării Populare a R.P. Bulgaria 52
„O chermesă tristă". GABRIELA DOLGU 52
După declarația guvernului R.F.G. RADU PASCAL 52
N.A.T.O. în 1966 — Controverse ireductibile. FLORICA ȘELMARU 52
A 6-a aniversare a F.N.E. din Vietnamul de sud. V. STAMATE 52
Cauza Vietnamului este de neînvins. N. PĂTRAȘCU.. 52
Cît e de viu elefantul? FELICIA ANTIP 52

economie și comerț internațional

Succese economice ale R.P. Chineze. ION GĂLĂȚEANU 1
O.S.A. și criza economică. EDUARDO GALEANO 1
Zahărul, aurul Cubei. CORNELIU VLAD 1
Sporirea ratei de scont din S.U.A. și consecințele ei. VICTOR PERLO 2
Proiecte economice în R.D. Germană. I. RADU 2
Probleme actuale ale economiei cehoslovace. JAROSLAV CERNOHLAVEK 4
A treia sesiune a Consiliului pentru comerț și dezvoltare. D. MICULESCU 5
Confruntări de poziție în probleme economice. GEORGES DASCAL 5
În culisele comerțului cu aur și diamante. VIORICA BABA 5
Sesiunea Consiliului pentru comerț și dezvoltare. D. MICULESCU 7
De la „dolap" la megawați. CONSTANTIN LINTE..... 8
Planul cincinal al Uniunii Sovietice. N. PĂTRAȘCU..... 9
A 40-a sesiune E.C.O.S.O.C. D. MICULESCU 9
R.P.D. Coreeană: Complexul industrial de lîngă Phenian 9
Dezbateri economice în Turcia. KEMAL SAMI..... 12
Știința în sprijinul producției. Acad. VLADIMIR CHIRILIN 13
Economia americană și „escaladarea". N.S. STĂNESCU 14
Preocupări economice în Grecia. C. ALEXANDROAIE 15
Sesiunea Comisiei economice O.N.U. pentru Europa. D. MICULESCU 16
America Latină și dezvoltarea industrială. EUGEN PRAHOVEANU 16
Tîrgul de bunuri pentru export de la Pekin. ION GĂLĂTEANU 18
Tîrgul internațional de la Osaka. I. GIURGEȘTI 18
Fibrele sintetice pe piața occidentală. G. LANYI 21
Activitatea Italiei în domeniul dezvoltării. MARIO ZAGARI 23
Principalul obiectiv al O.I.M.: industrializarea. HORIA LIMAN 24
Fenomene actuale în economia americană. SILVIU BRUCAN 24
Conferința mondială pentru reforma agrară. ION MĂRGINEANU 27
Al 3-lea plan cincinal al Ungariei 27
Proiectul noului cincinal bulgar 32
Sesiunea Consiliului U.N.C.T.A.D. S. NICOLAE 37
Bulgaria între două cincinale. ANGHEL NIKOLOV 37
O.S.A. și dezvoltarea economică a Americii Latine. ENRIQUE V. COROMINAS 37
Dezacorduri în cadrul Fondului Monetar Internațional N.S. STĂNESCU 39
Dezbateri economice în Italia. EUGEN PHOEBUS..... 40
Conflictul aur-dolar persistă. N.S. STĂNESCU 41
Intra-Bank, sau interesele contradictorii. N.S. STĂNESCU 44
Realizări și perspective ale economiei bulgare. IVAN DAVIDOV 46
Scrisoare din Budapesta. Noul cincinal. FELICIA ANTIP 48
Conflictul aurului negru. I. CIOARĂ..... 49
Al 4-lea cincinal albanez. I. RADU 49
Bugetul militar înghite „marea societate". FELICIA ANTIP 50
Reuniunea A.E.L.S. O nouă deschidere spre Piața comună. N.S. STĂNESCU 50
Planul pe 1967 al R.D. Germane. I. RADU 51
Moscova. Adoptarea planului pe 1967. I. RADU 52
Restricțiile și efectele lor asupra economiei britanice. ANILA GRAHAM 52

România în lume

România în presa mondială 1
Specialiști români în Venezuela. PETRU UILĂCAN 7
Corespondențe din Paris, Detroit, Londra, Geneva..... 10
Corespondențe din Roma, Copenhaga, Viena, Londra, Paris 11
Corespondențe din Londra, Roma, Belgrad, Buenos Aires 12
Evocarea memoriei lui Nicolae Titulescu la Geneva, Moscova, Paris 13
1966: participăm la 40 de expoziții și tîrguri internaționale. HRISTACHE ZAMBETI 14
Corespondențe din Torino, Sofia, Belgrad, Londra 14
Comori de artă veche. MICHEL TROCHE 15
Săptămîna filmului românesc la Salonic. GEORGE NICOLAE 15
Quasimodo despre Arghezi 16
Cărți românești editate peste hotare 17
Presa străină despre expoziția de artă veche românească 17
Corespondențe din Milano și Montpellier 18
Expoziție economică românească la Moscova. EUGEN PHOEBUS 19
O literatură plină de vitalitate. MARIO RUFFINI..... 19
Succesele unei politici dinamice pe tărîm medico-social. Dr. ETIENNE BERTHET 19
Rezultate economice impresionante. BENGT R. HULT, 19
Nivelul înalt al cercetării științifice. JANUSZ GROSZKOWSKI..... 19
O țară încîntătoare. PETER SCOTT NOBLE..... 20
Vizitatorii despre Expoziția românească de la Moscova. SILVIU PODINĂ 20
Inițiative românești la U.N.E.S.C.O. VALENTIN LIPATTI 20
Arghezi în circuitul valorilor universale. ȘTEFAN POPA 21
Comunicări științifice românești în Elveția. HORIA LIMAN 21
Produse românești la Tîrgul de la Hanovra. Ing. ERNST PĂTZOLD 21
Publicații străine despre lucrările românești de electronică 22
Corespondențe din Paris, Moscova, Geneva 22
Tapiseria românească în America. GRAZIELLA STOICHIȚĂ 23
Oaspeți străini despre Muzeul Satului. GEORGE LAZĂR 23
Juriști români la întîlnirea de la Sofia. GH. MOCA 24
Corespondențe din Belgrad, München, Paris, Lausanne.... 25
Tîrgul de la Bruxelles: exponatele românești elogiate. A. DEFGNEE 26
Pictura lui Țuculescu la Bienala de la Veneția. PETRU COMARNESCU 26
Limba și literatura română la Universitatea din Montpellier. Conf. univ. LIVIU LEONTE 27
Cărți românești în edituri străine. HARALAMBIE LEREA 27
Corespondențe din Cairo, Varșovia, Frankfurt..... 28
Tîrgul A.I.D.A. GEORGE A. ROUTLEDGE 28
Padova: lectoratul de limbă română. AL. NICULESCU 29
Corespondențe din Viena, Bursa, Londra, Belgrad 29
Oaspeți de peste hotare despre avîntul economiei românești, realizările sociale și educația tineretului. ADRIANA STOICA 29
Corespondențe din Viena, Torino, Havana, Rotterdam, Varna 31
„Oedip" la Festivalul Atenei. A. NESERITIS 32
Viena: Congresul internațional de gerontologie. D. VALERIU 32
„Țara unui progres rapid și multilateral" (declarații ale participanților la cursurile de vară de la Sinaia) 33
Impresii ale unor personalități care ne-au vizitat țara.... 34
Corespondențe din Moscova, Varșovia, Atena, Burgos, Triest, Teheran 35
Impresii de neuitat. H. FERGUSSON 36
Educația tineretului universitar. C. IONESCU 36
Declarații ale participanților la reuniunea organizată de U.N.E.S.C.O. la București 37
Produse românești la tîrguri internaționale de la Leipzig, Izmir, Damasc 38
Studiul limbii române la Sorbona. Conf. univ. GH. BULGĂR 39
Schimburi culturale anglo-române. Sir PAUL SINKER 39
Aura poeziei. JAN KOWALSKI 39
Personalități ale culturii mondiale despre Centenarul Academiei 40
Cartea românească la Frankfurt pe Main. D. TRANCĂ 41
Presa internațională despre România 41
Teatrul românesc la Praga și Berlin 43
Corespondențe din Bruxelles, Roma 44
Oaspeți de peste hotare despre cooperarea științifică internațională în domeniul oceanografiei 45
Ovații pentru Teatrul de Comedie la Bonn. B. ELVIN 45
Cartea românească în Japonia. CONSTANTIN MĂCIUCĂ 46
Studiul limbii și literaturii române la Sofia. FLORIN POPESCU 47
Declarațiile unor specialiști italieni despre dezvoltarea agriculturii românești 47
Întîlnire cu literatura română. RITA BUMI-PAPA 48

Schimburi comerciale româno-finlandeze. PETRU UILĂCAN, TUDOSE NIȚESCU 48
O carte japoneză despre România. DINU DAMIAN 49
Prezenți la 41 de tîrguri și expoziții internaționale..... 49
Meridiane ale plasticii românești-1966. DAN VASILIU 50
România la Conferința generală U.N.E.S.C.O. Prof. dr. docent ALEXANDRU BALACI 50
Tractoare românești în aproape 40 de țări..... 51
Corespondențe din Pekin, Dublin 51
Tradiționale legături pe tărîmul științei medicale. VICTOR BĂNCIULESCU 52
Confruntări exigente. TUDOSE NIȚESCU, PETRU UILĂCAN 52
Corespondențe din Bruxelles, Praga 52

reportaje, documentare

Prin Senegal. Prof. Dr. GH. LUPAȘCU..... 2
Middle-West. NICOLAE MINEI 3
Geneva, orașul dialogurilor. HORIA LIMAN 4
Prin Maroc, țara celor patru capitale. VICTOR MOLDOVAN 4
Călătorie prin secolele Londrei. MIHAI IACOB 6
Bomba pierdută și „plicul secret". E. CEDRU 7
Un pitic al Europei — Liechtenstein. HORIA LIMAN 7
Finis Terrae. NICOLAE MINEI 8
Drumețind prin Ungaria. DARIE NOVĂCEANU 10
Valul din Mezzogiorno. ION MĂRGINEANU 11
Trei orașe din R.P. Chineză: Sian — Hanceu — Uhan. ADRIAN IONESCU și PETRU UILĂCAN 12
În Peloponez. C. ALEXANDROAIE 13
Trei orașe ale Ungariei noi. JOZSEF HORVATH 14
Călătorind prin Bosnia și Herțegovina. NICOLAE PLOPEANU 16
Însemnări din Danemarca. ION PAS 16
Însemnări din R.D. Germană. GRETA GRAUR 19
În Boemia se mută un oraș. JIRI HLUSICKA 20
Canton, perla sudului. SORIN STRUJAN 21
O călătorie prin Bulgan (R.P. Mongolă). B. ENDON 22
Heidelberg, Stuttgart, München. MIHAI IACOB 22
Milano. STAN VLAD 23
Noua tinerețe a unor orașe poloneze. N. POPESCU-BOGDĂNEȘTI 23
Escală londoneză. G. SERAFIN 24
La Pécs și în împrejurimi. AUREL POP 24
R.P. Chineză, însemnări dintr-o călătorie. N. PUICEA 25
Birmania, o țară în plină dezvoltare. GABRIELA DOLGU 26
3 000 de metode pentru salvarea turnului din Pisa..... 26
Însemnări de călătorie din R.D. Vietnam. AL. CÎMPEANU 27
Țara Bascilor din Nevada. ERSKINE CALDWELL 27
Un joc face înconjurul planetei. Sir STANLEY ROUS 28
În culisele posturilor de radio pirat 29
Popasuri poloneze. D. MIHAI 30
Cutreierînd capitala Belgiei. NICOLAE MINEI 30
Orașele lumii văzute de scriitori: Torino, frumoasa doamnă de vîrstă mijlocie. ALDO NICOLAJ 31
Pe Wembley și dincolo de stadion. LIVIU RODESCU 31
Suez anul X. MIHAI NASTAC 31
Scrisoare din Sofia: Monumentul plutitor. CONSTANTIN LINTE 32
„Poarta de aur" a Elveției. HORIA LIMAN 32
Marele Zimbabwe. BASIL DAVIDSON 33
Imagini daneze. ION CÂRJE 33
Cum am străbătut „Valea Morții". JEAN PIERRE MARQUANT 34
Întîlnire cu Elada de azi. N.S. STĂNESCU 35
Notații despre America și americani. JOHN STEINBECK 35
Orașele lumii văzute de scriitori: Roma, anul MMDCC. MARIA TERESA LEON și RAFAEL ALBERTI 36
O vizită la „bătrîna lady". LIVIU RODESCU 37
De la Marburg la Frankfurt pe Main. DUMITRU MICU 37
În Peru. Ing. CRISTIAN HERA 38
Sarajevo. IVO ANDRIC 39
Două noi state independente. Botswana și Lesoto. CORNELIU VLAD 40
De-a lungul fluviului Ciu Kiang. Al. N. TRESTIENI..... 40
Călătorind prin R.D. Germană. I. MITRAN 41
Al 53-lea salon de automobile. PAUL NORMAND 42
De la Veneția Sudului la Aden. MIHAI NASTAC 42
Itinerar austriac. PETRE STĂNCESCU 44
Itinerar suedez. CORNEL RĂDUCANU 46
Florența va renaște. ANGELO CHIARI 47
Țara Amazoanelor, legendă și adevăr. ETEL DE SOUZA 47
Niger. MIHAI LAZĂR 48
Novi Beograd. MILUTIN GLAVICKI 49
Gibraltar, stînca discordiei. COSTIN NASTAC 49
Helsinki, orașul alb al nordului. T. LUCA 50
Tentacularul „Singapura", MIHAI NASTAC..... 52
Orașe și locuințe în 2066. EDMOND FRÉDÉRIC 52

actualitate culturală

Retrospectivă culturală. ȘTEFAN POPA 1
Calendarul Maya. D. TODERICIU 1
Anul editorial francez. DANA GHEORGHIU 3
Primul festival de artă neagră 3
100 de ani de la nașterea lui Romain Rolland. Un mare umanist al veacului. ION BIBERI 5
Cartea și scena în R.P. Ungară. MIKLOS GÁRDOS 6
Cum s-a născut și cum a murit Sherlock Holmes 7
Brâncuși în muzeele lumii. PETRU COMARNESCU 8
„Carnetul de război" al lui Barbusse. PIERRE PARAF 9
Cazul Peter Weiss. OV. S. CROHMĂLNICEANU 13
Primul festival mondial de artă neagră. MIHAI LAZĂR 14
Centenarul Academiei iugoslave. NICOLAE PLOPEANU 15
Piața cărților în Italia. ANGELO CHIARI 15
Vitalitatea unei arte străvechi. PAUL BOURCIER 16
Artele și „Cartea albă". JOHN GRITTEN 17
A 21-a „Primăvară muzicală la Praga". ALEXANDRU LIȚĂ 20
Cannes, ediția 20. MIRCEA MUREȘAN 20
Încheierea „Anului Dante". ANGELO CHIARI 20
Juriul de la Cannes în dilemă. MIRCEA MUREȘAN 21
Festivaluri muzicale în Elveția. HORIA LIMAN 23
Tricentenarul Academiei de Științe a Franței. P. RACOVIȚĂ 25
Arta egipteană contemporană. C. OPRICĂ 28
Industria franceză a cărții. I. DRĂGAN 29
Preocupări majore pe ecranele festivalului de la Karlovy Vary. CRISTIAN POPIȘTEANU 29
Nu un simplu divertisment. CRISTIAN POPIȘTEANU.. 30
Febra festivalurilor în Franța. DANA GHEORGHIU 31
Prolog la stagiunea pariziană de toamnă. DANA GHEORGHIU 37
A 20-a ediție a festivalului muzical de la Edinburgh. COLIN MASON 39
Filme și spectatori. GEORGES DASCAL 46
Retrospectiva Picasso. RADU VARIA 47
Între Broadway și Lincoln Center. GEORGE SERAFIN 48
Tokio 1966. Congresul internațional al artiștilor plastici. ION FRUNZETTI 49
De la dinamită la premiile Nobel. VICTOR BĂNCIULESCU 50

în lumea științei

Premise și anticipări. DOREL DORIAN 1
Noutăți în telecomunicații și biologie. SILVIU PODINĂ 2
De la razele X la ENIAC 3
Din istoria vie a comunicațiilor. ION MICLEA 6
„Lunit" Roca lunară. VSEVOLOD TROIȚKI 7
De la „Vita aerea" la „Luna-9" DOREL DORIAN 7
Misterele celulei vii. ȘTEFAN POPA 9
Anticorpii și cancerul. LUCIEN BARNIER 10
Venus 2, Venus 3, primele date 11
Etapele cuceririi Lunii. ȘTEFAN POPA 14
Luna din nou în obiectiv. I. RADU 15
Cinci ani de la primul zbor al omului în Cosmos. IURI GAGARIN 15
Luna 10, primele rezultate 17
COSPAR 1966. Prof. dr. docent CĂLIN POPOVICI 22
De ce trebuie explorată Luna? ARTHUR C. CLARKE 23
„Campania cosmică" în plină desfășurare. M. RÎMNICEANU 24
Al doilea Congres internațional de oceanografie. MIHAI BĂCESCU 24
Soarta proiectului ELDO. Ing. D. ȘT. ANDREESCU.... 25
Zborul lui Gemini-10 31
Geologia Lunii. Prof. GILBERT FIELDER 32
Zgomotul, un agresor. ROBERT WARENNES 33
Există viață pe alte planete? 36
Sateliții satelitului nostru 36
Fizica relațiilor Pămînt-Soare. N. PLOPEANU 37
„Atomul pașnic" și perspectivele lui. Prof. V. EMELIANOV 38
Gemini-11, performanțe și perspective în zborurile cosmice. MIRCEA IVĂNESCU 39

Cînd a fost descoperită America? ALEXANDER VON WUTHENAU 40
HAROUN TAZIEFF despre vulcanologie și unele din cercetările sale. PAUL B. MARIAN 42
O sinteză a cercetărilor în domeniul cancerului. MIRCEA IVĂNESCU 44
Tokio 1966. 5 000 de specialiști au dezbătut problema cancerului. JEAN LOUIS ARNAUD 45
Alo! Aici antipodul. Cum va arăta telefonia viitorului. D. TODERICIU 50
Centrul hipocratic internațional. C. ALEXANDROAIE .. 51

convorbiri, interviuri

H. SÖLLE: Relațiile economice dintre Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană 5
NGUYEN HUU THO: Lupta de eliberare din Vietnamul de sud 7
MICHAEL STEWART: Relațiile româno-engleze 10
RENÉ MAHEU: U.N.E.S.C.O. și lumea contemporană 11
LODE CRAEYBECKX: Urbanistică, învățămînt, cultură 16
PER HAEKKERUP: Stadiul actual și perspectivele relațiilor româno-daneze 17
MAHMOUD MAAMOURI: Stadiul actual și perspectivele relațiilor româno-tunisiene 18
JOSUE DE CASTRO: Fenomenul subdezvoltării și remediile lui 19
FERRUH BOZBEYLI: Schimburile interparlamentare și relațiile româno-turce 19
LEE KUAN YEW: Vizita în România și problemele actuale ale Republicii Singapore 23
Ing. ATANASE DIACONESCU: Vizita delegației de chimiști români în Franța 23
RALPH ALVIN KRAUSE: Contribuția României la programele departamentului pentru aplicarea științei la dezvoltare al U.N.E.S.C.O. 25
DUNCAN WOOD: Asociația quakerilor 26
HERBERT FERGUSON: Preocupările municipalității londoneze 26
VINCENT ROTINAT: Schimburile parlamentare româno-franceze 26
ILIAS ILIU: Relațiile româno-grecești 27
ION MILESCU: Congresul forestier mondial 27
ABU KASSABU: Obiectivele politicii economice a guvernului sudanez 27
TOGOOCIIN GHENDEN: Problemele actuale ale dezvoltării R.P. Mongole 28
PIERRE VAGO: Colaborarea internațională a arhitecților 28
SEMȘETTIN ARIF MARDIN: Relațiile româno-turce 30
ANDRÉ HOLLEAUX: Probleme ale cinematografiei contemporane 32
PAULINE LUMUMBA și MARTHE GIZENGA: Unele probleme din Congo 32
Prof. GUGLIELMO GIORDANO: Unele probleme de silvicultură 32
COSTIN MURGESCU: Problemele discutate de Consiliul Economic și Social al O.N.U. 33
DRAGOSLAV PROTICI: Programul O.N.U. pentru formarea de cadre diplomatice în noile țări independente 34
Prof. BEDRETTIN TUNCEL: Contactele interbalcanice 34
Prof. ing. GHEORGHI BRANKOV: Colaborarea interbalcanică 35
VALENTIN LIPATTI: Reuniunea U.N.E.S.C.O. de la București consacrată educației tineretului universitar 35
Acad. GRIGORE MOISIL: Congresul internațional de matematică 36
Prof. dr. docent MIHAIL GHELMEGEANU: Conferința Asociației de drept internațional 36
CHERIF BELKASSEM: Evoluția și rolul actual al F.L.N., probleme ale industriei și agriculturii Algeriei 36
ABDEL MOHSEN ABUL NUR: Problemele economice ale R.A.U. și colaborarea dintre România și R.A.U. în domeniul agriculturii 37
KURT SCHMUCKER: Relațiile economice româno-vest-germane și perspectivele dezvoltării lor 37
GIĂN DU HOAN: Relațiile româno-coreene 37
AMINTORE FANFANI: Vizita ministrului afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, în Italia 38
Prof. CORNELIU PENESCU: Sesiunea Federației mondiale a oamenilor de știință 38
Dr. HUSHANG NAHAVANDI: Relațiile româno-iraniene 38
Prof. Dr. JACQUES FREYMOND: Securitate și destindere în Europa, propunerile românești și colaborarea multilaterală europeană 39
Dr. AL. BUDIȘTEANU: Activitatea Comitetului O.N.U. pentru locuințe, construcții și sistematizare 39
CHARLES DE CHAMBRUN: Relațiile economice dintre România și Franța și perspectivele lor 40
BOHUSLAV LASTOVICKA: Relațiile parlamentare româno-cehoslovace 40
PIERRE COMTE-OFFENBACH: Cooperarea, cuvîntul cheie al viitorului popoarelor 41
FRANCESCO COLOANE: Vizita în România 42
FRANÇOIS-XAVIER ORTOLI: Planificarea economică în Franța 42
BENGT R. HULT: Participarea României la Tîrgul tehnic internațional de la Stockholm 42
SHOJIRO KAWASHIMA: Relațiile româno-japoneze 42
Ing. VASILE CHIRIAC: Congresul Comisiei Internaționale pentru explorarea științifică a Mării Mediterane 42
HUGUES DU VARINE-BOHAN: Simpozionul muzeelor etnografice 42
Lordul W.B.D. BROWN: Relațiile economice româno-britanice și perspectivele lor 43
JOSEPH GRIMOND: Relațiile româno-engleze și evoluția situației politice în Europa 43
SOJI OKADA: Relațiile româno-japoneze și politica externă a partidului socialist japonez 43
GUNNAR RANDERS: Colaborarea internațională a oamenilor de știință în domeniul nuclear 44
DONALD HORNIG: Realizările științei românești 44
A.V. BASOV: Relațiile româno-sovietice 45
ELENA CERNEI: Succese ale artei interpretative românești în Mexic și o întîlnire cu Siqueiros 45
CODACCI PISANELLI: Vizita grupului parlamentar italian în România 45
AMIR ABBAS HOVEIDA: Relațiile româno-iraniene, preocupările economice-sociale ale Iranului 46
VALENTIN GHEORGHIU și RADU LUPU: Succese ale artei pianistice românești în S.U.A. 46
HUSSEIN KHALED HAMDI: Dezvoltarea economiei R.A.U., relațiile comerciale româno-egiptene 47
GIĂN DU HOAN: Provocările americane în Coreea de sud. 48
RAYMOND BARBET: Construcțiile de locuințe în România. 50
Acad. N. PETRULIAN: Cursul internațional post-universitar de geologie a petrolului 50

pe urmele istoriei

Unirea Principatelor și ecoul ei internațional. VIRGIL CÂNDEA 4
Legendă și realitate în jurul hărților lui Piri Reis. NICOLAE LAZU 4
Lupta lui Mihai Viteazu și solia Banului Mihalcea. MIRCEA AUGUSTIN 5
Primele definiții ale egalității politice. ADRIAN MARINO 6
Iluminiștii români și rolul presei. ADRIAN MARINO 10
1362, anul descoperirii Americii? D. TODERICIU 11
Amintiri despre Nicolae Titulescu — articole de A.F. FRANGULIS, CHARLES HENRY și HORIA LIMAN 11
Nicolae Titulescu, diplomat român de prestigiu internațional. Prof. univ. GEORGE MACOVESCU 12
Geneviève Tabouis despre Titulescu. — RADU VARIA 12
Vechi legături românești în Africa. — VIRGIL CÂNDEA 13
1848—1856: Acțiuni diplomatice ale emigrației revoluționare române. — DAN BERINDEI 15
Răscoala bulgară din 1876. — Conf. univ. CONSTANTIN N. VELICHI 16
Prin locuri unde a trăit Lenin. — HORIA LIMAN 17
Berlin — mai 1945 — asaltul final. ELENA RJEVSKAIA 18
Pagini din istoria de luptă a Partidului Comunist Român 18
Din zilele războiului antihitlerist. „Totul pentru front, totul pentru victorie!". Colonel C. NICOLAE 19
Ziua Independenței de stat a României. Conf. univ. A. PETRIC 20
Contribuții românești la Conferința mondială pentru pace și democrație (Paris, mai 1939). ION BABICI 21
Călătoria europeană a lui Nicolae Milescu. MIRCEA AUGUSTIN 23
13 iunie 1916 — lupta muncitorimii de la Galați. I. FELEA 25
Stolnicul Constantin Cantacuzino, diplomat de notorietate europeană. CONSTANTIN ȘERBAN 25
22 iunie 1941 — învățămintele istoriei și interesele securității europene. CRISTIAN POPIȘTEANU 26
Din activitatea diplomatică a lui Mihail Kogălniceanu. DAN BERINDEI 26
Scriitori diplomați, de VICTOR TORYNOPOL: Antiphon (26), Liutprand (30), Demostene (35), Paul Claudel (41), Lorenzo de Medici (50).
500 de ani de la întemeierea Mînăstirii Putna. VIRGIL CÂNDEA 28

Conferința de la Montreux. — ILIE MARINESCU 30
Spania — iulie 1936. — IOSIF NEDELCU 30
Ion Ghica, un înaintaș al diplomației românești. Conf. univ. dr. D. PĂCURARIU 35
Academia la 100 de ani. Acad. REMUS RĂDULEȚ 40
Pagini memorabile ale solidarității antifasciste. PETRE MIHĂILEANU 44
Primele mărturii românești despre Japonia. MIRCEA AUGUSTIN 46
România și pactul Saavedra-Lamas. — CONSTANTIN I. TURCU 49
Aniversarea unei bătălii istorice. — ALEXANDR VORONOV 50
Culisele internării guvernului polonez în România (1939). RAJMUND KULINSKI 51

lumea în cărți și reviste

Razele cosmice (BRUNO ROSSI: Cosmics Rays). **Ing. V. IOANID** 2
Antile — vrajă și coșmar. (EVE DESSARE: Cauchemar Antillais). **L. NIȚESCU** 8
O mie de zile la Casa Albă. Două cărți despre John F. Kennedy. — (ARTHUR M. SCHLESINGER jr.: A Thousand Days; THEODORE C. SORENSEN: Kennedy). **SILVIU BRUCAN.** 9
„Schițe pentru un portret al Americii Latine" (FRANCISC PĂCURARIU). **COSTIN NASTAC** 12
„Criză în Vest" (DREW MIDDLETON: Crisis in the West). **SILVIU BRUCAN** 14
„Beretele verzi" (ROBIN MOORE: The Green Berets). **NICOLAE MINEI** 20
Utopiile contemporane și literatura științifico-fantastică — OV. S. CROHMĂLNICEANU 24
S.U.A. și America Latină (IRVING PETER PFLAUM: „Arena of Decision. Latin America in Crisis"). **L. NIȚESCU** 26
O monografie despre Cuza Vodă (CONSTANTIN C. GIURESCU: Viața și opera lui Cuza Vodă). **CRISTIAN POPIȘTEANU** 27
„Tragica eroare" (BERNARD FALL: Vietnam Witnees 1953—1966). **SILVIU BRUCAN** 31
Războiul secret împotriva lui Hitler. Dr. FABIAN VON SCHLABRENDORFF 32
Big Business: 500 — SILVIU BRUCAN 36
Pacea în lumina sociologiei. LUDWIG GRÜNBERG 38
Forțele armate și puterea în noile state independente. („Military Institutions and Power in the New States" — WILLIAM F. GUTTERIDGE) — **GABRIELA DOLGU** 41
O cronică sugestivă a diplomației românești străvechi (Pagini din trecutul diplomației românești — VIRGIL CÂNDEA, DINU GIURESCU, MIRCEA MALIȚA). **CRISTIAN POPIȘTEANU** 43
O lucrare contradictorie despre relațiile între națiuni (Politics among Nations — HANS J. MORGENTHAU). **SILVIU BRUCAN** 47
„Soluțiile intermediare" nu schimbă nimic (L'OTAN et l'Europe, General Beaufre). **I. FÎNTÎNARU** 51

profil

HANS SCHAFFNER (Elveția) 2
SALAH EDDIN EL-BITAR (Siria) 3
MOHAMMED HASHIM MAIWANDWAL (Afganistan) 4
INDIRA GANDHI (India) 5
HAROLD EDWARD HOLT (Australia) 6
FELIX HOUPHOUET-BOIGNY (Coasta de Fildeș) 7
ABDEL RAHMAN AL-BAZZAZ (Irak) 8
AKLILOU ABTE-WOLD (Etiopia) 9
JAMES WILLIAM FULBRIGHT (S.U.A.) 10
ALBERTO HEBER USHER (Uruguay) 11
TODOR JIVKOV (Bulgaria) 12
PAUL VANDEN BOEYNANTS (Belgia) 13
PIERRE WERNER (Luxemburg) 14
PER HAEKKERUP (Danemarca) 15
CEVDET SUNAY (Turcia) 16
MAURICE COUVE DE MURVILLE (Franța) 17
ABDEL RAHMAN AREF (Irak) 18
YOUSSEF ZEAYYEN (Siria) 19
ABDALLAH YAFI (Liban) 20
MENENDEZ MONTENEGRO (Guatemala) 21
MOHAMMED REZA PAHLEVI ARYAMEHR (Iran) 22
FORBES BURNHAM (Guyana) 23
KUSTAA RAFAEL PAASIO (Finlanda) 24
CIU EN-LAI (R.P. Chineză) 25
CLEMENTE YEROVI INDABURO (Ecuador) 26
ALBERT MICHAEL MARGAI (Sierra Leone) 27
NOUREDDIN EL-ATASSI (Siria) 28
AMBROISE NOUMAZALAY (Congo Brazzaville) 29
KOCEA POPOVICI (R.S.F. Iugoslavia) 30
JOAQUIN BALAGUER (Republica Dominicană) 31
NORODOM KANTOL (Cambodgia) 32
FRANCOIS TOMBALBAYE (Ciad) 33
NAGI TALEB (Irak) 34
SAYED SADDIK ABDEL RAHMAN EL-MAHDI (Sudan) 35
KURT SCHMUCKER (R.F.G.) 36
CHRISTOPHE SOGLO (Dahomey) 37
SEDKY SOLIMAN (R.A.U.) 38
CHARLES DE CHAMBRUN (Franța) 39
ABDUL RAHMAN PAZHWAK (Afganistan) 40
SERETSE KHAMA (Botswana) 41
SABAH AL SALEM AL SABAH (Kuweit) 42
ARTUR DA COSTA E SILVA (Brazilia) 43
PABLO PICASSO 44
MOTLOTLEHI MOSHOESHOE (Lesotho) 45
U THANT 46
JOHN LYNCH (Irlanda) 47
BJORNI BENEDIKTSSON (Islanda) 48
JELLE ZIJLSTRA (Olanda) 49
RASHID KARAME (Liban) 50
ERIC EUSTACE WILLIAMS (Trinidad-Tobago) 51
ROGER BONVIN (Elveția) 52

fișier

Uniunea internațională pentru conservarea naturii 2
Asociația internațională de arte plastice 3
Institutul Internațional de Teatru 4
Mandatul de arestare internațional 5
Activitatea internațională a Asociației juriștilor 6
Expresii uzuale în dreptul internațional 7
Federația aeronautică internațională 8
Diplomația ad-hoc 9
Convenții privind drepturile femeii 10
Funcționari internaționali 11
Expresii utilizate în dreptul internațional 12
Dreptul internațional medical 13
Asociația Internațională a Universităților 14
Acordul și contractul comercial internațional 15
Din uzanțele diplomatice de protocol 16
Conferința O.N.U. pentru comerț și dezvoltare 17
Uniunea Internațională a Radioamatorilor 18
Federația Mondială a Orașelor Înfrățite 19
Asociația internațională de studii sud-est europene 20
Meteorologia cosmică 21
Al doilea congres internațional de studii cretane 22
Dreptul copilului 23
Institutul de formare și cercetare a Națiunilor Unite 24
Biroul internațional al expozițiilor 25
Banca reglementelor internaționale 26
Federația Internațională de Medicină sportivă 27
A II-a Conferință europeană pentru conservarea naturii 28
Protecția diplomatică 29
Institutul internațional pentru unificarea dreptului privat 30
Asistența tehnică în domeniul răspîndirii dreptului internațional 31
Dreptul tratatelor internaționale 32
Organizația Națiunilor Unite pentru dezvoltarea industrială 33
Acte de politică externă ale statului român 34
Agenții și reprezentanțe comerciale 35
Consiliul internațional al muzeelor 36
Asistența medicală pe mare 37
Organizația internațională de metrologie legală 38
Structura misiunilor diplomatice permanente 39
Secretariatul O.N.U. 40
Asociația Internațională de știință politică 41
Uniunea Internațională a Transporturilor Rutiere 42
Uniunea Internațională contra cancerului 43
România la Organizația Internațională de Metrologie Legală 44
Ocrotirea vieții omenești pe mare 45
Crime împotriva umanității 46
Jus cogens 47
Dreptul diplomatic 48
Ziua drepturilor omului 50
Academia diplomatică internațională 51
Dreptul comercial internațional 52

O.N.U.

Contribuţii româneşti la dezbaterea problemelor economice

Titus CRISTUREANU
vicepreşedinte al Camerei de Comerţ

Chiar din primii ani ai participării ţării noastre la lucrările şi activitatea Organizaţiei Naţiunilor Unite s-a remarcat că delegaţiile şi reprezentanţii României acordă întreaga lor atenţie problemelor economice. În mod constant, în preocupările, iniţiativele şi luările de atitudine ale delegaţiilor noastre, un loc central l-au ocupat problemele economice de interes larg general, de principiu, care au o deosebită importanţă, nu numai într-un moment dat, dar şi în perspectivă.

Iniţiativa României, încă din anul 1957, ca Organizaţia Naţiunilor Unite să procedeze la elaborarea unei Declaraţii de principii care să guverneze relaţiile economice internaţionale, pe baze noi, echitabile, nu numai că a antrenat Consiliul Economic şi Social să instituie o grupă specială de lucru în acest sens, dar s-a impus ca idee şi preocupare într-o astfel de măsură încît a figurat şi pe ordinea de zi a primei Conferinţe O.N.U. pentru Comerţ şi Dezvoltare din 1964. Croindu-şi tenace şi treptat drumul înainte, acest mare deziderat va îndeplini într-o zi rolul şi funcţia unui cod pentru aşezarea relaţiilor comerciale şi economice pe baze echitabile, reciproc avantajoase, cu alte cuvinte pe baze noi, generatoare de progres social, economic şi politic.

Rezumîndu-ne la retrospectiva anului 1966, noi şi însemnate iniţiative româneşti din sfera economică au îmbogăţit palmaresul activităţii Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a organelor sale subsidiare. Ne referim la cea de-a treia sesiune a Consiliului Conferinţei O.N.U. pentru Comerţ şi Dezvoltare de la New York (25.I—17.II), la sesiunea a XL-a a Consiliului Economic şi Social din New York (25.II—10.III), la sesiunea a XXI-a a Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa de la Geneva (13—29 IV), la sesiunea a XLI-a a Consiliului Economic şi Social din New York (5.VII—5.VIII), la cea de-a IV-a sesiune a Consiliului Conferinţei O.N.U. pentru Comerţ şi Dezvoltare din Geneva (29.VIII-25 IX) şi la a XXI-a sesiune a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite, care şi-a încheiat recent lucrările.

Din însăşi enumerarea subiectelor şi a temelor iniţiate de România sau la care ţara noastră s-a asociat în calitate de coautoare a proiectelor de rezoluţie prezentate în 1966, se desprinde nu numai participarea activă a României la lupta pentru stabilirea unor relaţii economice echitabile, dar şi spiritul principial al ideilor pentru care militează. Răsunetul pe care l-au avut propunerile româneşti constituie dovada faptului că numeroase ţări ale lumii le consideră ca răspunzînd aspiraţiilor şi intereselor lor.

În acest sens, menţionăm rezoluţia adoptată la O.N.U. privind „Activităţile în domeniul dezvoltării industriale", în legătură cu crearea Organizaţiei O.N.U. pentru dezvoltarea industrială. Se ştie că prin Rezoluţia 2089 din 20 decembrie 1965, la a XX-a sesiune a Adunării Generale a Naţiunilor Unite, a fost creată „Organizaţia Naţiunilor Unite pentru dezvoltarea industrială", recunoscîndu-se prin aceasta pe plan mondial că la baza progresului economic, a ridicării nivelului de trai, în general, stă industrializarea. În acelaşi timp, s-a constatat că procesul de industrializare a ţărilor în curs de dezvoltare nu progresează într-un ritm satisfăcător. România a fost printre primele ţări care au sprijinit crearea unei organizaţii menite să contribuie la accelerarea industrializării acestor ţări. La sesiunea din iulie-august 1966 a Consiliului Economic şi Social, România a luat iniţiativa ca secretarul general al O.N.U. să acorde tot sprijinul său Comitetului care se ocupă de punerea în funcţiune a unei asemenea organizaţii pentru dezvoltare industrială. Această iniţiativă a fost primită cu deosebită satisfacţie de un număr însemnat de ţări.

De asemenea, rezoluţia „Anul turistic internaţional", printre ai cărei coautori se numără şi ţara noastră, pornind de la rolul util pe care-l joacă turismul pe plan educativ, cultural, economic şi social, recomandă declararea anului 1967 drept „An turistic internaţional". În acest context a fost prezentată şi rezoluţia despre „Turism", ca factor important în comerţul invizibil, invitîndu-se organele Naţiunilor Unite şi instituţiile specializate interesate — inclusiv Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare, Asociaţia Internaţională pentru Dezvoltare, Societatea Financiară Internaţională şi Programul Naţiunilor Unite pentru dezvoltare — de a examina favorabil cererile de asistenţă tehnică şi financiară ale ţărilor în curs de dezvoltare în vederea accelerării punerii în valoare a resurselor lor turistice.

De mare importanţă şi actualitate este, de asemenea, rezoluţia privind „Punerea în valoare a resurselor ne-agricole", prin care, subliniindu-se dreptul suveran al ţărilor şi popoarelor asupra resurselor lor naturale, se pune accentul pe importanţa dezvoltării şi folosirii resurselor naturale pentru progresul economic general al ţărilor în curs de dezvoltare, pentru consolidarea inde-

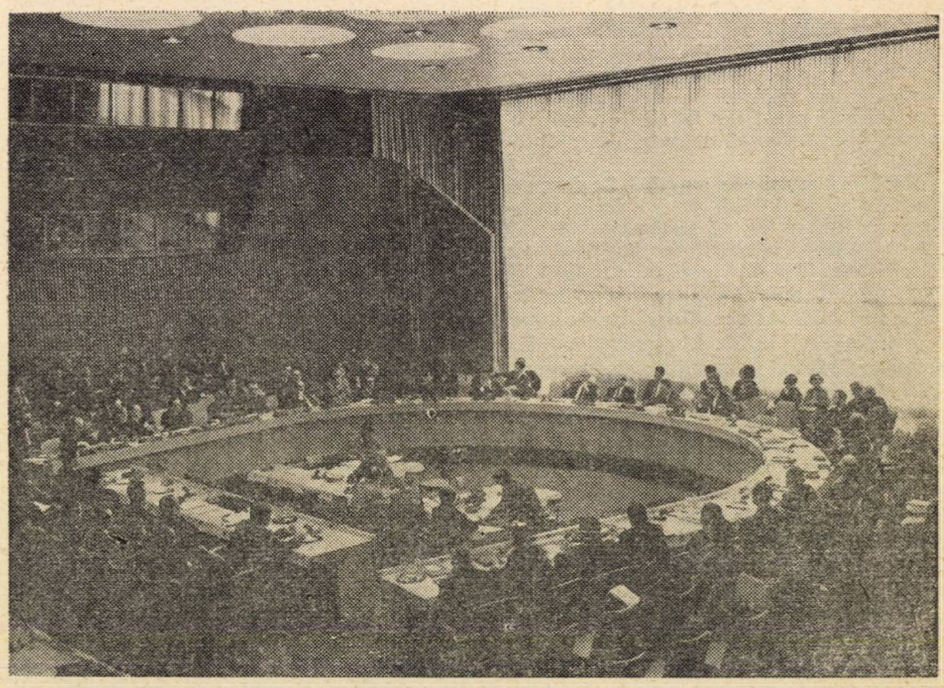

Dezbateri în cadrul principalului organism economic al O.N.U. : Consiliul Economic şi Social

pendenței economice a acestor țări. Printre altele, rezoluția recomandă ca secretarul general al O.N.U. să solicite avizul unor experți calificați în diversele sectoare ale punerii în valoare a resurselor ne-agricole.

Pornind de la considerentul necesității intensificării cooperării internaționale în domeniul punerii în valoare a resurselor naturale și al deosebitei importanțe pentru dezvoltarea economică și în special pentru dezvoltarea industrială a acestor resurse, proiectul de rezoluție prezentat de către România mai prevede ca secretarul general al O.N.U. să invite guvernele să comunice în ce măsură pot contribui la finanțarea studiilor în vederea punerii în valoare a resurselor ne-agricole sau pot contribui cu experți și consultanți.

În rezoluția despre „Planificare economică și proiectare" se exprimă speranța că, în strînsă cooperare cu organele respective ale Organizației Națiunilor Unite (inclusiv Conferința O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare), Comitetul de planificare pentru dezvoltare, asistat de către Centrul de planificare, proiectare și politică de dezvoltare, își va intensifica munca privind planificarea cu scopul principal de a da posibilitate organizațiilor ce fac parte din Națiunile Unite să acorde asistență tehnică țărilor în curs de dezvoltare în pregătirea unor metode de planificare adecvate și în punerea în aplicare a planurilor lor de dezvoltare.

Acestor teme promovate de către țara noastră în sesiunile din acest an ale Consiliului Economic și Social, se adaugă altele, de la sesiunea a XXI-a a Comisiei Economice pentru Europa. Așa, de exemplu, este rezoluția adoptată de această Comisie care, constatînd cu satisfacție interesul crescînd pentru dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate și de cooperare între țările membre ale Comisiei Economice pentru Europa, își exprimă speranța că guvernele țărilor membre vor continua să depună eforturi reciproce și să promoveze o cooperare tot mai strînsă între ele.

De asemenea, trebuie scoasă în evidență rezoluția referitoare la „Activitatea Comisiei în domeniul dezvoltării industriale", prin care s-a luat act cu satisfacție de instituirea în cadrul O.N.U. a Organizației Națiunilor Unite pentru dezvoltarea industrială, cît și de interesul pe care l-au suscitat colocviile regionale cu privire la industrializare, urmînd a fi pregătite lucrările unui colocviu internațional asupra industrializării.

Unanimă aprobare au găsit în această Comisie și proiectul de rezoluție referitor la turism ca și proiectul privind „Activitățile Comisiei în legătură cu Conferința O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare", prin care se întărește legătura și colaborarea dintre aceste două organisme ale O.N.U. Cu același interes a fost primită și rezoluția referitoare la „Colaborarea economică, științifică și tehnică", rezoluție a Comisiei, prezentată de toate delegațiile împreună cu România. Coautoare a fost țara noastră și la proiectul de rezoluție asupra „Publicării unei culegeri de studii și buletine statistice ale Comisiei Economice pentru Europa", proiect, de asemenea, aprobat în unanimitate.

În cele două sesiuni din 1966 ale Consiliului Conferinței O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare, cînd dezbaterile s-au axat în mare parte pe elaborarea proiectului ordinii de zi a următoarei Conferințe, propunerile țării noastre au găsit un larg ecou, fiind incluse pe ordinea de zi a sesiunii din 1968. Astfel, propunerea românească privitoare la „Pregătirea de cadre tehnice pentru activitatea de comerț exterior", cadre de care duc lipsă acută în special țările în curs de dezvoltare, a fost primită cu mare interes de către participanți.

De asemenea, în cadrul măsurilor pentru promovarea, extinderea și diversificarea exporturilor de produse manufacturate și semi-manufacturate, reprezentanții țării noastre au propus includerea pe ordinea de zi a inițierii unor studii privind „Noi metode de cooperare economică, industrială și tehnică, cu efecte stimulative asupra comerțului internațional și asupra dezvoltării economice".

Încă la prima Conferință O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare, din 1964, delegația română a prezentat un proiect de rezoluție privind livrări de mijloace de producție pe bază de credit rambursabil din producția respectivelor obiective industriale sau prin alte mărfuri de export, metodă care se aplică în cazuri tot mai frecvente, propunere ce a fost inclusă în Actul final al Conferinței. Prin introducerea în proiectul ordinii de zi a celei de-a II-a sesiuni a Conferinței O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare a temei menționate, se are în vedere dezbaterea unei importante probleme menită să servească stimulării schimburilor comerciale internaționale și, totodată, obținerii unor efecte pozitive și asupra dezvoltării economice a partenerilor respectivi.

Un viu interes a trezit și proiectul de rezoluție inițiat de țara noastră, împreună cu delegațiile altor 33 de țări, privind „Dezvoltarea dreptului comercial internațional", proiect bazat pe considerentul necesității trierii, studierii și formulării tuturor noilor genuri și forme de instrumente juridice, uzanțe și practici comerciale în actuala epocă a extinderii considerabile a raporturilor comerciale internaționale.

Politica dusă cu consecvență de către Partidul Comunist Român și de către guvernul Republicii Socialiste România, de conviețuire pașnică cu toate popoarele lumii pe baza principiilor de respectare a suveranității și independenței naționale, a egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și a avantajului reciproc, se bucură de un prestigiu mereu sporit și în organismele internaționale. Pe de altă parte, realizările obținute în dezvoltarea economiei noastre naționale stau mărturie a eforturilor întreprinse de România pe calea făuririi unui înalt nivel de viață al populației sale. Aceste realizări sînt apreciate de un număr tot mai numeros de delegații participante la lucrările Organizației Națiunilor Unite și ale organismelor pendinte de ea.

Cea mai recentă dovadă de apreciere a rolului și contribuției României în rezolvarea problemelor economice în cadrul și prin Organizația Națiunilor Unite, este acceptarea, în unanimitate, de către Consiliul Economic și Social al O.N.U. a propunerii țării noastre ca reuniunea mixtă a Comitetului de programe și coordonare și a Comitetului administrativ de coordonare să aibă loc în iunie 1967 la București; cu acest prilej Consiliul Economic și Social și-a exprimat totodată recunoștința sa pentru propunerea guvernului român.

În paginile presei internaționale

Le Monde

Paris

„În vecinătatea oraşelor româneşti sau uneori departe de ele, în plină natură, se pot vedea adesea înalte coşuri de uzină, rezervoare, elevatoare, furnale înalte, construcţii-citadele din sticlă şi ciment, sub norii de fum cenuşiu sau roşcat ale unor formidabile ansambluri industriale. Sînt combinatele care grupează activităţile productive ale fiecărei regiuni; centrale termoelectrice, ateliere de construcţii mecanice, fabrici de îngrăşăminte azotoase, de fibre sintetice, filaturi, uzine de celuloză, de hîrtie, fabrici de conserve etc. Este unul din aspectele neaşteptate ale României, cel puţin pentru cei ce nu cunosc ţara decît din romanele lui Sadoveanu şi Istrati sau pentru cei care au rămas la «România pitorească» de Alexandru Vlahuţă".

Novoe Vremea

Moscova

„Revoluţia populară a deschis o epocă cu totul nouă în dezvoltarea României. Economia ţării se dezvoltă dinamic. De exemplu, construcţia de maşini create în ţară satisface cea mai mare parte a necesităţilor economiei naţionale.

Situaţia României în lume s-a schimbat radical. România şi-a cucerit adevărata independenţă politică şi suveranitate în rezolvarea problemelor sale interne şi în determinarea politicii externe ca urmare a triumfului puterii populare. Relaţiile sale internaţionale se dezvoltă activ".

El Moudjahid

Alger

„România socialistă prezintă imaginea unei ţări în plin progres, cu o economie complexă şi o cultură înfloritoare, puse în slujba ridicării nivelului de trai al poporului. Republica Socialistă România se afirmă în permanenţă ca un element activ al vieţii internaţionale, alături de forţele care luptă pentru pace şi progres social. Politica sa externă se bazează pe principiile respectării suveranităţii şi independenţei naţionale, egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc".

Journal de Genève

Geneva

„Producţia industrială a României a progresat într-un ritm care o situează în fruntea multor ţări. Produsele industriale devin în măsură tot mai mare şi articole de export. Printre ele se numără mărfuri pe care România nu le producea înainte de război ca, de pildă, utilaj pentru industria petrolului sau motoare electrice şi transformatoare".

Cuba

DUPĂ OPT ANI

Centrul școlar „Camilo Cienfuegos" din provincia Oriente

La 1 ianuarie, poporul cuban sărbătorește pentru a 8-a oară victoria revoluției sale, o victorie de mare importanță pentru destinele țării. O călătorie făcută în Cuba mi-a oferit prilejul nu numai de a cunoaște această țară, ci și de a desluși la fața locului cauzele și sensurile majore ale noii realități cubane.

...Totul a început cu Moncada, îmi spuneau prietenii cubanezi ; cu asaltul declanșat, la 26 iulie 1953, de un grup de tineri revoluționari în frunte cu Fidel Castro, asupra fortăreței Moncada din orașul Santiago de Cuba. Deși atacul a eșuat, el a constituit semnalul și începutul unei lupte armate care, din decembrie 1956 și pînă la 1 ianuarie 1959, a dus la eliberarea întregii țări. Grupul de revoluționari care au declanșat insurecția armată în provincia Oriente nu număra nici 200 de oameni. Treptat, acest grup s-a transformat însă într-o invincibilă armată revoluționară. Deși unitățile de mercenari ale dictatorului Batista erau bine înarmate, ele nu au putut face față asaltului impetuos al armatei de eliberare.

La sfîrșitul anului 1958, cînd zilele dictaturii erau numărate, Fulgencio Batista nu a scăpat prilejul de a juca o farsă sinistră propriei sale camarile. El a organizat revelionul invitînd un număr mare de persoane din anturajul său. Cu cinismul care-l caracteriza, Batista a dat asigurări celor prezenți că a obținut sprijinul și ajutorul necesar din partea Statelor Unite pentru a-i înfrînge pe „rebeli". După miezul nopții, dictatorul, invocînd un pretext banal, s-a retras împreună doar cu cîțiva din colaboratorii săi cei mai apropiați. La numai o oră după acest episod, invitații au aflat cu stupoare că Batista a fugit cu avionul la Santo Domingo, unde-l aștepta „colegul" său — dictatorul dominican Trujillo. S-a aflat apoi că Batista a avut grijă să ia cu el, în afară de numeroase obiecte de preț, suma de 400 milioane dolari din vistieria statului.

În primele zile ale lunii ianuarie 1959, unitățile avansate ale armatei de eliberare și-au făcut intrarea triumfală în Havana în aclamațiile locuitorilor orașului. Pentru poporul acestei țări, care timp de peste patru secole a dus o luptă continuă pentru libertate și independență, se deschidea calea spre construirea unei vieți noi.

■

Revoluția a însemnat nu numai eliberarea de sub tiranie ; ea a deschis și calea spre lichidarea unei moșteniri îngrozitoare. Reforma agrară, campania de lichidare a analfabetismului, naționalizarea principalelor mijloace de producție, a băncilor, transporturilor, reforma școlară, trecerea la dezvoltarea planificată a economiei, construirea de întreprinderi industriale și obiective cultural-sociale, sînt numai o parte din programul construcției pașnice înfăptuit pînă acum de revoluția cubană.

Stînd de vorbă cu tovarășii cubanezi, aceștia mi-au spus că una din preocupările centrale ale activității economice este, în prezent, realizarea programului de industrializare : „Trebuie să lichidăm cît mai repede starea de «monocultură» impusă țării noastre de monopolurile nord-americane ; avem nevoie de o industrie diversificată care să asigure poporului tot ceea ce pînă nu de mult importam din alte țări". An de an au intrat în funcțiune noi obiective industriale : fabrici de ciment, centrale electrice, fabrici textile și de îngrășăminte chimice, întreprinderi ale industriei alimentare. Vizitînd diferite localități am constatat grija deosebită a guvernului cuban pentru crearea de cadre de tehnicieni și specialiști pentru diferitele ramuri ale economiei naționale.

Ponderea principală în economie continuă să o dețină industria zahărului. În perioada cînd mă aflam în Cuba începuse „Zafra" — campania de recoltare a trestiei de zahăr. Pe suprafețele întinse ale cooperativelor de producție se desfășura o muncă intensă. Am văzut la lucru pe acei vestiți „macheteros", cu fața arsă de soare, purtînd pe cap pălării de paie cu borurl largi — „sombreros". Nu mi-am închipuit niciodată că tăierea trestici de zahăr cere o îndemînare în mînuirea macetei și o forță fizică deosebită. Un om neobișnuit cu această treabă cade istovit după numai o sută de lovituri cu maceta, acest cuțit mare, aproape cît un paloș. În prezent, Cuba produce anual aproape 6 milioane tone de zahăr (cifră care depășește nivelul cel mai ridicat atins înainte de eliberare) și se prevede ca în 1970 producția să crească la 10 milioane tone.

Ca și la orașe, în viața satului cuban au avut loc profunde transformări de ordin material, social și cultural. Desigur, mai sînt încă greutăți. „Revoluția — spunea Fidel Castro — n-a putut să dea poporului tot ceea ce îi era necesar, fiindcă nu putea să-i dea ceea ce ea încă nu avea. Totuși revoluția i-a dat poporului tot ceea ce putea, și mai ales, a creat în popor încrederea, siguranța în ceea ce privește viitorul său. Nu va fi mîine, dar va fi tot mai aproape timpul în care poporul va lichida cu succes aceste greutăți".

În cei opt ani de existență liberă, poporul cuban a trebuit să facă față nu numai greutăților de ordin intern determinate mai ales de stadiul de înapoiere și mizerie moștenit de la vechiul regim, de acțiunile de sabotaj și de altă natură ale elementelor contrarevoluționare, ci și politicii ostile a S.U.A.

Am vizitat Playa Giron, unde în aprilie 1961 unitățile tinerei armate revoluționare au lichidat în decurs de 72 de ore bandele contrarevoluționare instruite în Florida și debarcate în Cuba cu ajutorul S.U.A. De atunci Playa Giron a devenit un simbol al apărării libertății și cuceririlor revoluționare. Bucurîndu-se de solidaritatea și ajutorul frățesc al celorlalte țări socialiste, de solidaritatea forțelor democratice și progresiste din lumea întreagă, Cuba socialistă a făcut și face față cu succes dificultăților determinate de blocada economică, de politica de izolare a Cubei, promovată de S.U.A. direct sau prin intermediul Organizației Statelor Americane.

■

Am plecat din Cuba nu numai cu satisfacția de a fi văzut o țară de o rară frumusețe, cu un popor vesel, harnic, ospitalier, căruia îi plac munca, muzica, dansul și cartea. Am cunoscut un popor care a înscris cu sîngele său cea mai glorioasă epopee din istoria țării, un popor hotărît să-și apere libertatea și cuceririle dobîndite, și să înfăptuiască o operă de dimensiuni vaste al cărei punct de plecare a fost ziua de 1 ianuarie 1959, Ziua victoriei revoluției cubane.

Victor STAMATE

Cunoscutul scriitor J. B. Priestley, apreciat şi ca autor al unor impresii de călătorie din patria sa ; criticul şi istoricul literar Pierre de Boisdeffre (care, în calitate de director al unor colecţii de albume turistice şi de artă, semnează şi textul din care reproducem mai jos) ; Pierre Fisson, semnatarul principalelor reportaje din coloanele revistei pariziene Le Figaro Littéraire ; **scriitorul cehoslovac Jiri Hlusicka şi publicistul britanic Mervyn Jones ne înfăţişează în fragmentele alăturate impresii din ţări şi regiuni pe care le-au vizitat în cursul acestui an.**

J. B. Priestley

YORKSHIRE DALES

Aceste aşa-numite Yorkshire Dales, văile Yorkshire-ului, constituie acum un parc naţional, cuprinzînd aproximativ 1 000 de kmp, lipsit însă de înălţimi ameţitoare, de stînci abrupte, de cascade gigantice, pe scurt nu se poate compara cu parcuri de acest fel, ca Yellowstone sau Yosemite, din Statele Unite. Aşa că s-ar putea spune — de ce sînt unii oameni, eu printre ei, atît de îndrăgostiţi de ele încît nu le mai pot uita niciodată ? De ce, cînd vorbesc despre ele, spun că sînt cele mai frumoase, cele mai odihnitoare, cele mai fascinante locuri pe care le-au cunoscut ?

În primul rînd, în nici o altă regiune din cîte cunosc nu se întîlneşte o asemenea varietate de peisaj pe o suprafaţă atît de restrînsă. În ţinuturile mai grandioase, îţi trebuie adesea o zi întreagă de mers ca să străbaţi o vale sau să urci o colină. Rişti, aşadar, şase ore de plictiseală şi oboseală pentru o jumătate de ceas de superbe efecte dramatice. Dar în aceste şase ore, aici, fie că eşti în automobil, fie că mergi pe jos, ţi se oferă o varietate surprinzătoare şi fermecătoare de privelişti. Ajungi pe o culme şi te regăseşti brusc într-o altă ţară, nu în supraaglomerata Anglie, ci într-un loc care nu a mai cunoscut oameni, care nu a auzit pînă atunci alte sunete decît glasul păsărilor de landă. De exemplu, în mijlocul deşertului din Stainmore, am întîlnit hanul Tan Hill, o clădire din secolul al XVIII-lea, singura clădire cît vedeai cu ochii în acel peisaj de după amiază prevestitoare de furtună, cu cerul acoperit de nori plumburii.

Şi cu toate acestea, la poalele unor asemenea înălţimi, cale de 20 de minute cu automobilul, sau de două ceasuri pe jos, sînt văile cu torente încărcate cu păstrăvi, cu poduri de piatră cenuşie şi cu sate confortabile, cu pomii bogat înfrunziţi şi fiecare vale dintre acestea îşi păstrează caracterul, atmosfera proprie, farmecul său distinct. E ca şi cum ai trece din peisajul dezolat al *Răscrucii Vînturilor* într-o senină Arcadie. Asemenea locuri nu se întîlnesc în Europa occidentală, nici chiar dacă ai căuta din Suedia pînă în Sicilia. Varietate în peisaje — da, se mai întîlneşte, dar nicăieri într-o regiune atît de accesibilă şi restrînsă.

Cuvîntul „accesibil" nu trebuie însă să înşele pe nimeni. Este adevărat că două zile de plimbare comodă cu maşina i-ar permite celui care are ochi de văzut şi minte pentru a-şi înţelege constatările, să înregistreze frumuseţile, cu tot ce este mai caracteristic în această parte a locului : Wharfedale, Wensleydale, Ribblesdale, Nidderdale, Swaledale, Teesdale. Însă este la fel de adevărat că un asemenea vizitator ar putea parcurge locurile timp de săptămîni, de luni întregi. Înmulţiţi cu şase numărul acestor văi mai mici, adăugaţi zeci de sate, castele şi abaţii ruinate, biserici şi poduri şi hanuri vechi, şi veţi vedea că am dreptate cînd spun că aţi putea explora regiunea timp de săptămîni, de luni de zile.

Şi se pot spune inepuizabil de multe despre frumuseţea acestor peisaje atît de variate. E vorba mai ales de culoare şi lumină. Multe din pantele de prin partea locului sînt presărate cu stînci, însă — spre deosebire de celebrul District al Lacurilor — aceste stînci sînt îmbrăcate în vegetaţie. Ele nu seamănă însă nici cu dealurile rotunjite, ierboase din sudul Angliei — aşa-numitele Downs. Crestele şi pantele lor line sînt acoperite cu covoare de ierburi de landă, de un verde strălucitor, uneori atît de romantic încît pare sinistru. Jos sînt cursuri de apă, păşuni, păduri şi aici domneşte la începutul verii un verde intens, iar toamna o flacără liniştită, ruginie şi aurie. Şi aceasta pe văi întregi.

Aceste coline, aceste pante, aceste văi, pot fi privite în schimbarea rapidă de lumină de soare şi lumină a cerului înnourat, sau în luminiscenţa difuză a vălurilor de ceaţă, sau în cea purpurie a amurgurilor. Sînt scene, mereu schimbătoare, care farmecă orice ochi ce simte frumosul şi care-i înnebuneşte pe pictorii niciodată deajuns de grăbiţi să prindă toate nuanţele...

Pierre de Boisdeffre

URIAŞA „SCOICĂ MARINĂ"

Mexicul se află în inima Americii. Ciudad de Mexico, cu bulevardele sale imense, cu zgîrie-norii, cu modernismul funcţional al clădirilor sale, este o metropolă comparabilă cu Montreal sau cu Buenos Aires. Cu toate acestea, nimic nu este mai puţin *american*, în sensul pe care Statele Unite l-au dat acestui cuvînt, decît vastul şi modernul Mexic. (Prin aceasta se şi explică faptul că Mexicul a ajuns un fel de Eldorado al turiştilor yankei, care lasă anual aici 750 milioane dolari, — de ajuns pentru a acoperi, şi chiar şi mai mult decît a acoperi, deficitul balanţei comerciale).

Prin limbă şi religie, Mexicul este o ţară latină, atît de apropiată de Spania în ce priveşte obiceiurile şi moştenirile istorice încît aproape că le-ai putea confunda. Însă spiritul Mexicului modern este atît de îndepărtat de Spania (şi de ostil ei chiar) — încît denumirea

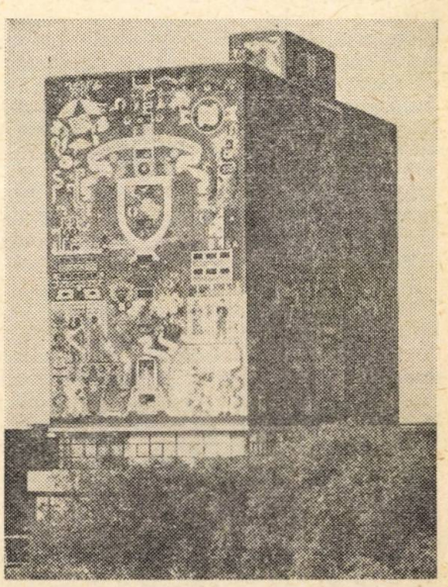

Ciudad de Mexico. Biblioteca cetăţii universitare

de *Noua Spanie* sau orice aluzie la Cortez sau la *hispanidad* capătă un caracter de provocare, este considerat un *malinchismo* (după numele celebrei interprete a lui Cortez, Malincha pe care acesta a luat-o de nevastă).

Dacă ne-am lua după Constituţie, după „legile nescrise" ale politicii, fără a mai vorbi de amintiri destul de recente (aşa-numita „teroare" a lui Calles nu datează decît de vreo 40 de ani), Mexicul ar putea părea o ţară fundamental antireligioasă : nici un ministru nu intră în mod public în biserică ; nici o congregaţie nu este autorizată ; în teorie portul costumului eclesiastic este interzis ; separarea bisericii de stat este mai completă decît era, de pildă, în Franţa în 1904 ; propaganda anti-religioasă este liberă şi, foarte recent încă, era încurajată oficial ; intelectualitatea este făţiş anticlericală. Cu toate acestea sate întregi se prosternează în faţa statuii Sfintei Fecioare ; nenumărate biserici rămîn deschise şi ele sînt frecventate în tot timpul zilei. La ţară este clasică imaginea micului măgăruş de povară care-şi aşteaptă stăpînul la uşa bisericii. Şi asemenea contraste s-ar putea cita la nesfîrşit : între analfabetismul celor cîtorva milioane de indieni şi prestigioasa Cetate universitară din Ciudad de Mexico ; între Cadillac-urile oamenilor de afaceri şi plugurile de lemn ; între pădurea virgină şi sondele de petrol...

Trebuie, deci, să repetăm asemenea formule, după ce ele au mai fost folosite în atîtea rînduri. Pentru că ele sînt adevărate. Însăşi geografia ţării înscrie asemenea contraste în peisaje, între contururile acestei uriaşe scoici marine, al cărei vîrf se înfundă în deşerturile americane ale Californiei şi Texas-ului şi a cărei bază se pierde în junglele Guatemalei.

Ţinîndu-se seama de problemele gigantice care se pun ţărilor insuficient dezvoltate, a căror populaţie creşte mai rapid decît producţia, şi de moştenirea zdrobitoare a trecutului, Mexicul modern este însă o reuşită. Faţă de nestabila Americă Latină, stabilitatea mexicană ar putea fi invocată drept exemplu.

Există un farmec al Mexicului căruia un regizor de film ca Bunuel a ştiut să-i redea aura tragică, violenţa şi părţile sordide, însă acest artist nu s-a oprit şi asupra prospeţimii, grandoarei ţării. Ochii imenşi ai indienelor, cu adîncimi de o nesfîrşită tristeţe, simplicitatea ţăranului, care nu este lipsit nici de sarcasm nici de umor, simţul istoriei care-i însufleţeşte pe intelectuali, instinctul plastic şi îndemînarea de exprimare a artiştilor, fidelitatea faţă de realitate şi de pămîntul natal care inspiră frescele marilor pictori şi lirismul poeţilor săi — toate aceste trăsături se reîntîlnesc în inima Mexicului modern, ale cărei bătăi continuă să se audă distinct, din vacarmul muncilor de construcţie.

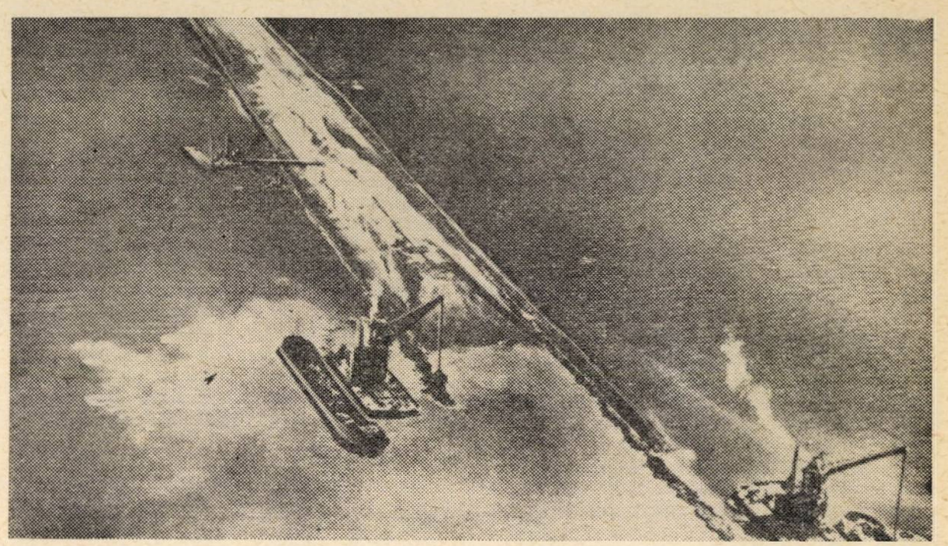

„Meerdijk", unul din numeroasele diguri olandeze menite să apere pămînturile fertile de invazia apelor

Pierre Fisson

AVENTURA MARELUI POD

Dacă pleci cu maşina din Paris pentru a vizita Zelanda şi podul, nu te mira că nimeni nu-ţi poate spune unde anume se află această provincie. Singura indicaţie este că Zelanda se află probabil undeva în Olanda.

La Breskens, un vapor îmbarcă vreo 100 de maşini şi de camioane. Aici se află una dintre marile căi maritime ale Europei : Escaut-ul occidental. 15 minute mai tîrziu te afli la Vlissingen.

Ţi se spune : „Dacă doriţi să obţineţi informaţii despre pod trebuie să plecaţi la Middelburg, capitala Zelandei".

Oraşul se află la vreo 10 km în interior. În sec. al XVII-lea era al doilea oraş ca importanţă din Olanda. Astăzi nu mai are decît vreo 22 000 de locuitori. Dar acest oraş poate fi dat drept exemplu al dîrzeniei populaţiei olandeze. Distrus, reconstruit, invadat de ape, uscat, din nou distrus, inundat, oraşul a luptat în permanenţă pentru a supravieţui, întocmai ca majoritatea oraşelor ţării.

În jurul oraşului Middelburg există canale pline de apă. Ele formează un sistem de drenaj care nu poate fi înţeles de străini. Unele dintre aceste canale se află sub nivelul mării, altele deasupra şi ai impresia că apele se ridică de la sine pentru a dispărea nu se ştie unde.

Pentru olandezi toate acestea sînt fapte cotidiene. Însă pentru cel care priveşte cerul cenuşiu, pămînturile plate, cu crenelele lor de diguri şi de întăriturî, se pune întrebarea pentru ce această muncă uriaşă, pentru ce să se mişte din loc o greutate echivalentă cu 100 de piramide ca să se închidă braţele Escaut-ului ; de ce să se sece Zuiderzeeul pentru a se cîştiga atît de puţin pămînt cînd există în alte părţi pămînturi reale ? Dacă se pun asemenea întrebări, aceasta înseamnă că cel care le-a pus s-a născut şi trăieşte pe pămînturi bogate, unde luxul poate fi dus pînă acolo încît să se lase aceste pămînturi în paragină. Pentru olandezi, însă, problema se pune altfel : ei s-au născut aici şi aici încearcă să lupte.

Pretutindeni se văd şosele cu două şi trei căi de circulaţie, răspîntii bine degajate cu o circulaţie redusă şi pe bună dreptate îţi pui întrebarea : „De ce oare s-a construit un pod atît de gigantic într-o provincie unde există cu totul 280 000 de locuitori ?"

Căci resimţi un şoc în momentul în care podul ţîşneşte deasupra pămînturilor ieşindu-ţi în faţa ochilor. Imaginea are ceva feeric şi parcă ai vrea să fie şi mai mare : este o linie care atinge apa şi se pierde în ceaţă. Nu poţi vedea cei 5 km, vezi doar primele 30 de arcuri, iar restul, ai impresia, se desfăşoară sub mare.

În dreapta podului, la cîţiva kilometri, se află nişte imense macarale, imobilizate. Acolo, în acest port artificial, au fost fabricate toate elementele podului. Fiecare dintre piesele de beton între 150 şi 400 de tone a fost adusă cu şlepurile şi totul a fost montat ca un joc uriaş de meccano. Lucrul a necesitat patru ani şi a fost terminat în 1965, cu un avans de patru luni.

De cînd a fost construit podul, nu mai e nevoie decît de un singur bac între Rotterdam şi frontiera franceză, şi anume bacul care traversează Escaut-ul occidental. Există proiectul unui tunel sub Escaut-ul occidental, ceea ce va permite o joncţiune directă, prin autostrăzile olandeze şi belgiene, între Rotterdam şi Lille. Aceasta nu este însă totul. Podul a fost construit şi şoseaua proiectată în funcţie de viitorul tunel sub Canalul Mînecii.

În timp ce francezii şi englezii discută, olandezii construiesc noua cale de transport nord-sud.

Jiri Hlusicka

KOSICE

De la etajul nouă al hotelului „Hutnik", Kosice se vede, după cum se spune, ca în palmă. Vechiul centru, parcă încărunțit, al orașului este înconjurat din toate părțile de clădirile strălucitor albe, ale noilor așezări de locuințe. Pe povîrnișurile nord-estice se evidențiază orașul nou, construit în ultimul deceniu pentru alți 70 000 de oameni. După război, numărul locuitorilor a crescut de mai mult de două ori. Arhitecții au fost mai pretențioși aci decît în alte așezări de locuințe cehoslovace, adesea construite în mod stereotip. Construcția de locuințe la Kosice a fost accelerată astfel că tehnicienii și muncitorii au avut posibilitatea să se stabilească în locuințe înainte ca noile întreprinderi din împrejurimi să fi intrat în funcțiune. Kosice, oraș cu 120 000 locuitori în regiunea răsăriteană a Cehoslovaciei, devine o patrie nouă mai ales pentru tineri nu numai din Slovacia răsăriteană, ci și din Boemia și Moravia de nord — în acest caz pentru specialiștii în metalurgie.

Întreaga activitate neobișnuită a orașului — în hotel, pe străzi, în casele noi, în restaurante și cinematografe — are un numitor comun : uzinele metalurgice din Slovacia de est. Combinatul metalurgic, a cărui construcție a început de patru ani, constituie cel mai important obiectiv al investițiilor de construcție din Cehoslovacia. În anul 1964 aci au început să fie produse țevi sudate cu diametru mare, construcții de oțel și tablă prin procedeul de laminare la rece. Peste cinci ani acest gigant va produce 2 milioane tone tablă anual.

Industrializarea rapidă caracterizează nu numai regiunea Kosice ci și avîntul Slovaciei de est în general. În cei 21 de ani de după război, capacitatea industrială a Slovaciei a crescut de 13 ori iar volumul industriei slovace a depășit astăzi pe cel al întregii republici din 1938. Ritmul în care crește numărul oamenilor participanți la acest proces, veniturile și nivelul lor de trai, supun unor solicitări extraordinare și metropola Slovaciei de est. Restaurantele și berăriile sînt arhipline, biletele la cinematografe și teatre se epuizează rapid, magazinele sînt pline pînă la refuz. Pe străzile din Kosice se vorbește slovaca și maghiara, ceha și ucraineana, în noua civilizație industrială se stabilesc și locuitori din regiunile odinioară mizere și înapoiate. Vizitatorii compară această activitate cu avîntul de odinioară al revoluției industriale din țările cele mai înaintate. O anumită paralelă există fără îndoială. Cine a cunoscut Slovacia de est dinainte de război, care nu putea hrăni nici măcar păturile cele mai sărace ale populației (de aci erau siliți să emigreze în străinătate peste un sfert de milion de oameni în căutare de lucru) este profund impresionat de schimbările multilaterale care s-au produs în ultimele două decenii.

Producția modernă, automatizată, cere și formează specialiști. Oamenii mai în vîrstă care vin în Slovacia răsăriteană pentru a-și cîștiga existența sînt recalificați în școlile întreprinderilor ; generația tînără își însușește diferite profesiuni în școlile de specialitate, precum și în universități și politehnici. La școala superioară de metalurgie din Kosice studiază peste o mie de specialiști.

Kosice continuă să păstreze teatrul municipal tradițional, biserica medievală gotică, parcul cu porumbeii săi, multe monumente istorice și contemporane demne de admirație. Dar activitatea de astăzi a orașului în plină dezvoltare te amețește prin forța și elanul său. Este un centru încă în construcție, dar care tinde să capete o față proprie, printr-o activitate care va făuri și fața de mîine a Slovaciei de est.

Mervyn Jones

ELADA VIE

Frumusețea Greciei se constituie în parte din configurația munților și a mării, în parte din lumină — sau mai degrabă din lumini. Căci în Grecia există două feluri de lumini. Una se naște o dată cu zorile și este blîndă, ambiguă și seamănă mult cu cea din Europa nordică, din Anglia. Cealaltă ia naștere din strălucirea deplină a soarelui și este dură, uscată, cît se poate de limpede. Cînd te trezești dimineața, le poți vedea pe amîndouă, una la marginea mării și cealaltă pe stînci și pe creste. E preferabil, deci, să-ți petreci noaptea în aer liber, într-un cort — și atunci vei avea o experiență a frumuseții inexprimabilă în cuvinte, pe care eu, cel puțin, nu o pot descrie, dar care este, probabil, lucrul cel mai apropiat de ceea ce s-ar putea numi extaz.

Bineînțeles, există multe alte lucruri de văzut în Grecia. Este prezența, conștiința trecutului, o trăire a acestui trecut cum nu se mai întîlnește în nici o altă țară, decît poate în Egipt. Se spune adesea că grecii moderni nu mai au nici o legătură cu Grecia veche. Este în orice caz adevărat că nu există o continuitate deplină în tradiții, ca sub colonadele unei piețe italiene care a început ca un forum roman și de atunci nu a mai fost pustie niciodată. În Grecia tocmai această întrerupere foarte îndelungată te fascinează. Trecutul îți răsare în față pe neașteptate, o dată cu grămezile de monede vechi sau cu cioburile de vase pe care excavațiile le scot la iveală atunci cînd se pun temeliile unor noi hoteluri.

Este un trecut viu în adevăratul înțeles al cuvîntului. Grecoaicele au două fețe, s-ar putea spune, așa cum există două feluri de lumini. Multe femei în Grecia arată ca niște zeițe, ca niște statui trezite la viață ale Atenei sau ale Afroditei. Mai ales frunțile, frunțile neînchipuit de senine, te impresionează. De obicei, grecoaicele au ochi căprui și păr blond, așa cum sînt zeițele în Homer.

După cît se pare, grecii sînt deosebit de sensibili la religie și la morală. Poți să intri într-o biserică în timpul slujbelor religioase, pe care le poți aprecia fără să cunoști vreun cuvînt din limba respectivă. Slujba durează ceasuri întregi, dar poți intra în biserică sau o poți părăsi nestînjenit. Ea este alcătuită aproape în întregime din muzică, din muzică foarte frumoasă și toți preoții greci par să aibă voci superbe de baritoni.

Grecii se preocupă mult de viața familiară. Sîmbătă seara restaurantele sînt pline, nu cu perechi care-și apropie capetele, ci cu reuniuni familiare, în jurul unor mese lungi. Ei mănîncă pe îndelete, rîd din toată inima la glume pe care și le repetă adesea, ascultă cu atenție și prețuire cîntecele orchestrelor și adesea intonează coruri cît îi ține gura. Par foarte fericiți și îi fac și pe cei care-i privesc să se simtă fericiți.

Orașele grecești, în special Atena, sînt foarte vesele sîmbăta seara — însă au o veselie anume. Nu o bucurie inocentă sau naivă ci un sentiment mai grav și parcă mai cultivat, pentru că grecii au descoperit încă de multe secole cum să se distreze și cum să-și petreacă timpul. Străzile sînt aglomerate și cumpărătorii invadează și noaptea tîrziu prăvăliile, unde domnește un fel de febrilitate, atît printre vînzători cît și printre clienți. Apoi te îndrepți spre un restaurant, de asemenea plin, sau spre o cafenea aglomerată — și mai tîrziu, la o oră care într-o altă țară ar părea imposibilă — spre o biserică, să asculți muzică.

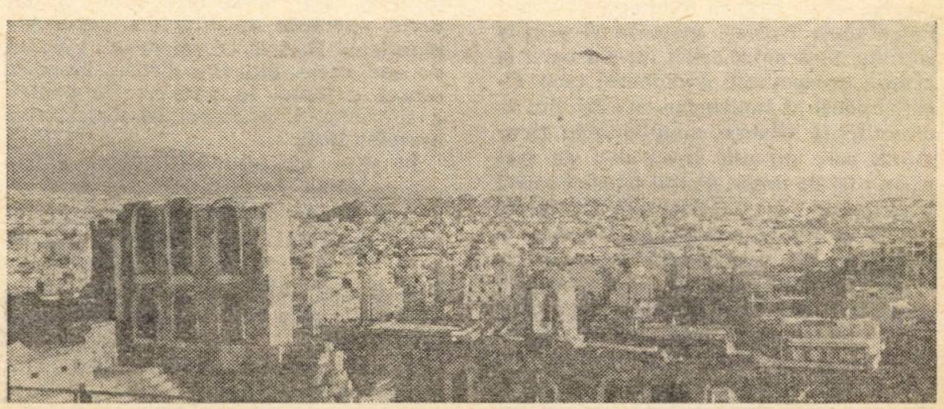

Atena. Confluența trecutului cu prezentul

contrapunct

„Noi rîdem, glumim acum — și, în jurul nostru, lucrurile se schimbă"

Despre criza rhodesiană s-a scris în multe feluri anul acesta : la modul auster, aparent impersonal, dar cu comentarii a căror eleganță de stil exprima de fapt anumite puncte de vedere precise — ca în The Times ; cu seriozitate meticuloasă, ca în Le Monde ; cu precipitare voit dramatică, ascunzînd insidiozități și interese mărturisite — ca în revistele americane, de tipul Time sau Newsweek. Adăugînd o formulă nouă, putem încerca să întocmim acum, cu prilejul sărbătorilor de iarnă, o cronică în imagini a atît de controversatei probleme, punctată, cum se obișnuiește de sărbători în Anglia, cu refrene din acele nursery rhymes — cîntece de copii, atît de cunoscute încît și ziarele le citează în comentariile lor politice sau raportează la ele diferite, foarte grave, evenimente politice :

Scena I — Prezentarea acțiunii. Guvernul britanic anunță că „nu va discuta" cu guvernul rhodesian și afirmă, cu certitudinea celui care nu se îndoiește nici un moment de el însuși, că rebeliunea regimului Smith „va fi la pămînt în cîteva săptămîni sau luni". Corul intonează aici un foarte cunoscut cîntecel care ar suna în traducere aproximativ așa :

„Humpty-Dumpty pe un zid ședea
cocoțat,
Humpty-Dumpty a căzut atît de lat,
încît toți caii și toți oamenii călare
ai regelui, nu l-au putut ridica în
picioare".

Și poate că tocmai de aceea guvernul britanic, convins — sau afirmînd că este convins — că rebeliunea lui Smith se va prăbuși de la sine, nici nu a luat în considerare măsuri de forță care să implice folosirea armatei Maiestății Sale britanice în Rhodesia.

Scena II — (scena prietenului adevărat) — Guvernul sud-african îl ajută pe Ian Smith să suporte rigorile embargoului impus de Londra, trimițîndu-i cantități apreciabile de petrol și alte mărfuri. Embargoul își pierde eficacitatea. Scena aceasta se cîntă pe melodia : „Albina mică, grijulie / Primește miere aurie". (În versiunea filmată sau în cea televizată în străinătate, comentariul poate fi înlocuit cu o replică dintr-o schiță de scriitorul român I. L. Caragiale : „Cine e cuminte, uite—ciucalată !")

Scena III — (scena ademenirii) — În contrapunct cu cele recitate în prima scenă, Londra încearcă să-l ademenească pe Smith la discuții — e drept la „discuții preliminare pentru explorarea posibilităților de a se începe discuții". Aici, muzica este pe versurile : „N-ai vrea să vii mai aproape / Ți spunea păianjenul mustei..."

Obiecția este aici că guvernul britanic nu lăsa deloc impresia că l-ar înghiți pe interlocutorul și adversarul său de la Salisbury. Dimpotrivă, presa engleză își exprima temerea că Wilson ar fi putut face concesii neplăcute. Deci, printr-un artificiu de regie, s-ar putea ca acest tablou să se joace „în oglindă", adică cu rolurile inversate.

Scena IV — (scena vicleniei) — Aripa ultra-conservatoare a partidului conservator constituie un „lobby" rhodesian, punînd la cale acțiuni tenebroase pentru a împiedica reprimarea rebeliunii lui Smith. Partea aceasta fiind mai gravă, se alege ca muzică o deformare a unui cîntecel de copii, folosită de T. S. Eliot într-un poem care îndeamnă : „Hai să ne-nvîrtim în jurul cactusului / la ora cinci dimineața..." Fiind vorba de o oră atît de înaintată, membrii lobby-ului își pot îmbrăca în această scenă cămășile de noapte... Alternativ, se va putea folosi corul vrăjitoarelor din Macbeth : „Necinstea-i curată, frumosu-i murdar / Zburăm prin ceață, prin norul amar".

Scena V — (aventuroasă) — Se ajunge la soluția unor „ultime tratative, undeva pe teren neutru", adică pe un vas plutind pe Mediterana... Aici corul comentează pe versuri de Lear : „Au plecat într-o sită de mare / și pînza lor verde ca mazărea / legată de catargul de pipă / vîntu-o umfla cîte o clipă".

Scena VI — (de suspense, de tensiune dramatică) — Se așteaptă, depășindu-se succesiv termenele solemn fixate, răspunsul guvernului de la Salisbury. Aici, regizorii meditau la folosirea altui cîntec de non-sense, de Edward Lear, „Dongul cu nasul luminos" (întrucît așteptarea lungește trăsăturile fetei), însă, pentru a evita obiecțiile cenzorului, care nu tolerează aluziile la personaje guvernamentale, s-a ales regia înșelător simplistă a unei piese moderne : Așteptîndu-l pe Godot.

În sfîrșit, ultima scenă — pastorală. Aceasta fusese concepută în stilul baletelor clasice. Toată lumea dansează fericită, și surîzătoare. Se aduce un animal alegoric — o pisică, pentru a simboliza îmblînzirea crizei, pe care unele ziare britanice o comparaseră cu un tigru. E însă o pisică specială, de Cheshire — care zîmbește, adică. Apoi, ca într-un alt cîntecel de iarnă, „fulgii cad încet, feeric", și totul dispare treptat, sfîrșind cu pisica de Cheshire, care, ca în Alice în Țara Minunilor dispare și ea treptat, începînd cu coada și terminînd cu surîsul care mai plutește o clipă, singur, în aer.

Alta este însă obiecția. Problema rhodesiană este prea gravă pentru a permite jocuri de felul acesta, fie ele chiar de cuvinte — ea angajează soarta a peste patru milioane de ființe umane cărora li se neagă tocmai această calitate de om.

Pe de altă parte, însă, nu există oare chiar nimic care să justifice închipuiri, în aparență atît de grotesc exagerate, ca aceea de mai sus, în legătură cu o problemă de mare gravitate și care atît de multă vreme a fost tratată cu ceea ce s-ar putea numi neglijență infantilă?

Poate că prea mulți englezi sînt puși în situația de a spune, ca niște personaje dintr-un scriitor lucid și inteligent Aldous Huxley — „Noi rîdem, glumim acum — și, în jurul nostru, lucrurile se schimbă".

Mircea IVĂNESCU

Cursa pentru roluri

Succesul lui Ronald Reagan și intrarea lui Gregory Peck în viața politică nu fuseseră decît începutul. În 1967, actorii au invadat partidele democrat și republican în asemenea măsură încît candidații la președinție cei mai discutați au ajuns să fie, de la republicani — Anthony Quinn, iar dintre democrați — Frank Sinatra. Trăgînd cu oarecare întîrziere concluzia că un june-prim are mai multe șanse de a fi privit de alegătorii-telespectatori decît un conferențiar care explică pentru ce este nevoie de trupe în Vietnam, politicienii s-au grăbit să pătrundă în lumea filmului (principiul vaselor comunicante), în speranța de a-și asigura viitorul politic. Trebuie spus că majoritatea politicienilor s-au dovedit atît de buni actori, încît unii dintre actorii care s-au gîndit să mai facă un film-două (pentru a mai aduna capital politic) au găsit locurile ocupate.

Acest fapt a modificat în bună măsură perspectivele campaniei electorale din 1968. Exceptîndu-i pe actorii mai vechi, șansele candidaților posibili se prezintă după cum urmează :

George Romney a cam pierdut startul. S-a hotărît, ca de obicei, cu întîrziere să se apuce de film și acum, cînd, în sfîrșit, a făcut-o, regizorii se plîng de lipsa lui de spontaneitate. „Nu înțeleg — spunea un regizor — de ce stă atît de mult pe gînduri înainte de a-și spune replica : trebuie să recunosc, totuși, că, atunci cînd tace, sugerează o mulțime de lucruri".

Nelson Rockefeller se descurcă mai ușor, deși agenții lui de presă sînt nemulțumiți că nu le permite să folosească divorțul său din 1963 în scopuri publicitare.

Charles Percy își speculează la maximum fotogenia. Republicanii liberali își pun mari speranțe în el, în perspectiva convenției naționale a partidului; ei consideră că Percy și-ar putea impune candidatura în fața lui Nixon, destul de apreciat ca actor, deși este evident specializat în roluri negative, sau a lui Barry Goldwater, care a realizat cîteva westernuri de mare succes. Afirmațiile din presa anului 1964 că „Barry trage fără să ochească" — afirmații care la vremea aceea l-au handicapat teribil — sînt citate acum de partizanii săi ca un atu considerabil.

În ceea ce îi privește pe democrați, vom nota mai întîi succesul — e drept, limitat la sudul țării — obținut de un film cu George Wallace ; filmul se referă la războiul de secesiune și personajele pozitive aparțin, fără excepție, taberei confederate. După cum prevedeau comentatorii serioși (ca Goodman Ace și Art Buchwald), Lurleen Wallace, nemulțumită că soțul ei nu o ajută să-și îndeplinească funcția de guvernator, l-a părăsit. Gestul ei este considerat o gravă eroare politică, deoarece nimeni nu se îndoiește că următorul guvernator al Alabamei va fi noua soție a lui George Wallace, o stea consacrată și cu un bust superb.

Poate și din cauza penuriei crescînde de consilieri, Casa Albă nu a anunțat deocamdată nici un proiect cinematografic. Anumiți democrați de nuanță liberală afirmă însă că o superproducție, realizată la Hollywood și folosind ca figurație trupele aflate în afara S.U.A., ar repune în cursă, cu șanse serioase, persoanele de la Casa Albă.

Mihai MATEI

— Uite ce realizăm cu banii tăi !

(Din Washington Star)

Ecuația viitor:

ANTICIPAȚIE ȘI REALITATE

Pe vremuri exista obiceiul ca de Anul Nou oamenii să se gîndească la viitor și să-i consacre articole de anticipație.

Pe vremuri, cînd pînă și acela care a introdus Timpul în conștiința contemporană ca o a patra dimensiune, putea să-și permită butada einsteiniană devenită celebră : „Nu mă gîndesc niciodată la viitor. Are el singur grijă să vină destul de repede".

Spun „pe vremuri" deoarece am impresia că — cel puțin în ultimul deceniu — zilele Anului Nou nu se mai deosebesc, din acest punct de vedere, de restul zilelor anului : anticipația nu mai e o ocupație rezervată zilelor festive, există o uriașă presiune a viitorului asupra fiecărei mișcări pe care o facem, asupra fiecărei hotărîri ; 365 de zile pe an, omul și societatea anticipează, se gîndesc la viitor, și singura excepție de la această regulă de fier o constituie anii bisecți. Ministrul care vrea să utileze o uzină, ca și particularul care vrea să-și cumpere un televizor, sînt preocupați să cunoască nu numai tipurile prezente, ci să și afle dacă nu cumva peste un an-doi nu va apărea ceva mult superior ; peste umărul arhitectului sau al urbanistului stă un economist sau un demograf ; de la un capăt la altul al lumii, cifrele populației de mîine influențează prevederile statale asupra familiei de azi, și nu există la ora de față energetician serios care să nu-și pună întrebări în legătură cu anul 2000, deși atunci el va fi ieșit de mult la pensie, dacă nu cumva și centralele sale electrice.

Două mari firme — Boeing și Lockheed — își mănîncă degetele din cauză că, orice ar face și oricum s-ar răsuci, nu mai au cum recupera timpul pierdut : „Concorde", nou născutul bătrînei Europe, avionul de pasageri supraSonic (Paris — New York în 2 ore și 10 minute), va ieși cu trei ani înaintea tipurilor americane. Orice greșeală de apreciere în momentul prezent — o știe orice administrator, orice strateg și orice savant — poate avea urmări greu recuperabile peste trei ani, peste cinci sau zece.

Obsesia viitorului — o numim obsesie deși e vorba de o preocupare justificată și de obicei sănătoasă, dar cuvîntul preocupare nu-i destul de puternic pentru fenomenul pe care îl trăim — se explică prin vitezele colosale ale dezvoltării științifice de azi : cînd dormitezi în căruță sau chiar cînd stai treaz la volanul unei mașini care transportă patru pasageri cu 70 de kilometri pe oră, îți sînt permise aproximații de cîteva secunde, care însă pot deveni criminale la bordul unui bolid ce poartă 490 de vieți mai repede decît sunetul.

Curba realistă și curba fantastică

Marea ironie a anticipației moderne stă în dezmințirile repetate de care au parte de la o vreme prevederile aparent serioase, aparent științifice, în vreme ce unele previziuni care păreau demne doar de pana scriitorului științifico-fantastic nimeresc, aproape inexplicabil, mult mai aproape de adevăr. Ce înseamnă o prevedere serioasă, științifică ? În domeniul dezvoltării tehnice, de pildă, nici un savant nu-și poate permite să facă o anticipație „din ochi" : el desenează o curbă precisă de probabilitate. Urmărind, de pildă, felul cum a sporit viteza vehiculelor de-a lungul timpului, inclusiv accelerațiile,

— Să fiu al naibii, ai dreptate ! E un radio cu tranzistori !

(Din **Punch**, Londra)

omul de știință poate aproxima anul cînd vor fi depășite, să zicem, vitezele cosmice. Să privim acum faptele :

În 1958, deci după ce fusese lansat primul satelit artificial sovietic, revista *Look* a întreprins o anchetă-chestionar între oamenii de știință, iar votul lor a indicat că :

Prima lansare cu un om la bord va avea loc între 1970—1980. (De fapt, 1961).

Primul vehicul spre Lună cu un om la bord : între 1990—2000.

Văzînd că tot felul de termene sînt depășite și că lansarea unui satelit cu un om la bord „plutește în aer", revista i-a convocat din nou pe savanți, în 1960, și din nou toate prevederile lor, revizuite, au fost depășite.

Pentru a vă da o imagine mai palpabilă — dacă se poate vorbi de palpabil în materie de sateliți — pînă la jumătatea lui octombrie 1966 spațiul cosmic a fost aglomerat cu nu mai puțin de 1 158 sateliți (sovietici, americani, francezi, canadieni și britanici) dintre care 274 mai emit încă ; și, pentru că vorbim de viitor, pentru 1975 e prevăzută o aglomerare de vreo 7 000. Iar dacă „aglomerare" vi se pare un termen rezervat pentru I.T.B. și exagerat pentru spațiul cosmic, să amintim că 1966 — deci la nici măcar un deceniu de la apariția primului vehicul cosmic — ne-a adus prima ciocnire între doi sateliți. Rentabilitatea a sporit de cînd s-a reușit să se lanseze chiar șapte sateliți o dată cu o singură rachetă, iar foloasele — despre care se întreabă atîția — se vor arăta mult mai repede decît timpul scurs de la prima locomotivă pînă la cele de uz curent : afară de evenimente ca funeraliile lui Kennedy, vizionate la televiziune de la un capăt la altul al lumii, sateliții au ajuns să ajute omul pînă și în detectarea unor zăcăminte de fier complet necunoscute.

O curbă riguros exactă a probabilităților prevedea — în 1930 — că prima reacție nucleară controlată nu va putea avea loc înainte de anul 2000. Nu însă orice curbe sînt fatalmente depășite. Harry Stine, un specialist american în rachete care a publicat un studiu special în revista intitulată *Analog Science Fact and Fiction* (după cum arată numele, o publicație specializată în comparația dintre știință și științifico-fantastic), după ce recunoaște fără ezitare că a prevăzut în propriul său domeniu primul om pe un vehicul spațial abia pentru 1967, arată că dezvoltarea actuală a științei ar situa pentru *1970 :* egalarea în calculatoare a numărului de circuite nervoase existente în creier ; pentru *1981 :* o energie care ar putea pune la îndemîna unui singur om cantități de energie accesibile la ora actuală doar soarelui ; iar pentru anul *2000 :* obținerea nemuririi (exceptînd accidentele), date care rezultă din calculele stricte dar pe care le consideră puțin probabile.

Uluiți de concluziile fantastice la care duc unele curbe, diferiți specialiști evocă — bizuindu-se și pe încetiniri temporare ale progresului, cum ar fi acelea din industria automobilului, unde nu s-au mai produs de mult accelerări radicale — un „sfîrșit" al evoluției în diferite ramuri : desigur, nu o încetare a progresului de ansamblu al tehnicii, dar epuizarea posibilităților pe care le oferă unele ramuri ale ei. Dezmințirile nu lipsesc, pentru că mai toate invențiile depășite la un moment dat

revin în arenă cu întrebuinţări noi: balonul, atît de învechit, a fost pus de un inventator în spinarea automobilului, ca soluţie pentru a trece peste blocajurile temporare de circulaţie şi chiar ca mijloc de parcare aeriană, cînd nu ai loc pe sol (cu condiţia să găseşti copacul de care să-ţi legi maşina).

Dacă în privinţa evoluţiei viitoare e firesc ca părerile să fie împărţite, în privinţa celei de pînă acum există un acord deplin, pentru că se întemeiază pe fapte: faptele arată că *majoritatea curbelor de probabilitate determinate de anticipaţiile ştiinţifice ale secolului XX au fost depăşite.*

Realiştii cei mai mari ai ştiinţei se dovedesc, în secolul nostru, visătorii.

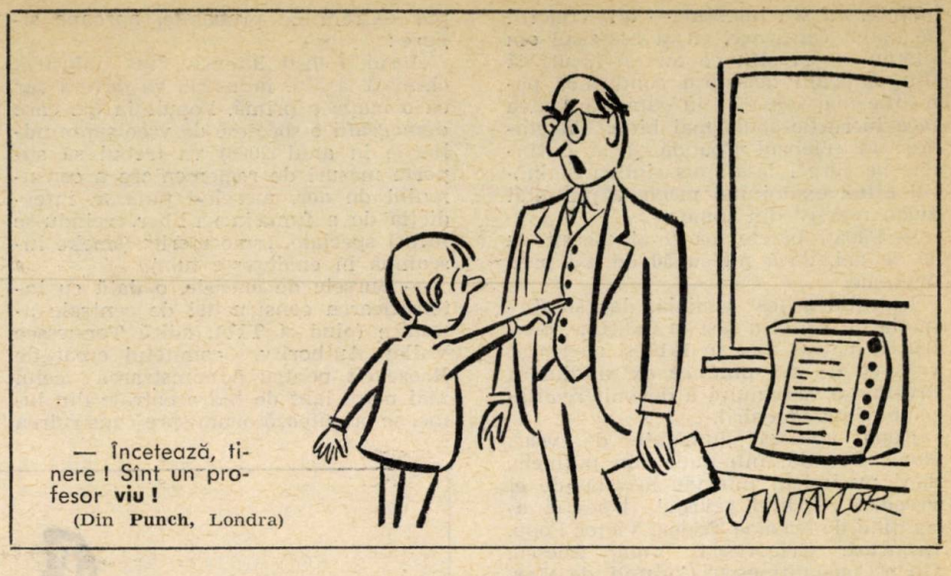

— Încetează, tinere! Sînt un profesor **viu**!
(Din **Punch**, Londra)

Ecuaţia secolului XX: imposibilul devine posibil

Constatarea de mai sus e confundată uneori cu o simplistă opunere între omul de ştiinţă şi scriitorul de anticipaţie fantastică. În realitate însă, taberele sînt aşezate în interiorul fiecăreia din aceste grupări, fiecare avînd înaripaţii şi rămaşii ei în urmă. Nici un scriitor n-a reuşit să aibă o idee mai fantastică decît aceea a lui Norbert Wiener — fondatorul ciberneticii (şi, în paranteză fie zis, autor şi de romane) — care preconizează *telegrafierea* unui om pe altă planetă, reconstituirea lui, moleculă cu moleculă, în aparatul receptor. În 1945, un ofiţer englez specialist în transmisiuni a preconizat înlănţuirea întregului pămînt într-un releu de televiziune cu ajutorul a trei sateliţi artificiali: indica o înălţime de peste 30 000 metri şi alte detalii, care s-au adeverit cu vreo douăzeci de ani mai tîrziu. Acest profet-transmisionist este cunoscut cititorilor *Lumii*, căci a scris cîteva articole special pentru revistă, în calitatea lui actuală, ca autor de cărţi ştiinţifico-fantastice devenit celebru sub numele de Arthur Clarke.

La adăpostul faimei şi ştiind că publicul britanic nu se supără de-o glumă, autorul nostru a exprimat într-o formă mult mai brutală ideea căreia îi dădeam noi tîrcoale mai sus şi n-a ezitat s-o boteze „legea lui Clarke". Iat-o: „Cînd un savant distins dar vîrstnic stabileşte că un lucru este posibil, el are aproape întotdeauna dreptate. Cînd afirmă că un lucru este imposibil, e cît se poate de probabil să n-aibă dreptate".

Cititorul e înclinat să-l aprobe în tot ceea ce constituie, ca să spun aşa, teritoriu extra-terestru, dar are îndoieli în ce priveşte viaţa de toate zilele. Şi totuşi nu există idee sau „găselniţă", oricît de măruntă, care să nu-şi găsească uluitor de repede aplicarea în viaţă. Într-un roman fantastic, apărut în 1958, mă amuzam să descriu o cabină de plastic transparent care coboară din plafonul unei camere pentru a-l feri pe posesor de interceptarea convorbirii pe care o are. În aprilie 1966, revista *Science Digest* ne anunţă că Ivan W. Conrad, directorul adjunct al laboratorului F.B.I., a patentat cu numărul 3 229 429 „o cameră de plastic instalabilă în interiorul oricărei încăperi, care (fiind transparentă) face ca orice fir sau microfon să poată fi văzut". Oricît de informat ar fi F.B.I.-ul, nu pot să-l bănuiesc că ar citi toate broşurile colecţiei ştiinţifico-fantastice: e un fapt că avalanşa informaţiei ştiinţifice e atît de mare, încît sînt savanţi care, în loc să-şi blocheze personalul cu căutarea documentării despre o invenţie de amănunt sau alta, preferă să-i comande refacerea invenţiei. Sînt cazuri paradoxale cînd e mai ieftin să inventezi din nou, decît să cauţi. Dacă în ideile „mari" — să zicem depăşirea vitezei luminii — scriitorul fantastic mai păstrează un oarecare avans faţă de ştiinţă, tocmai la ideile mărunte, de domeniul vieţii practice, mai fiecare literat fantastic este bătut ruşinos, pentru că viaţa le realizează mult mai repede decît ai prevăzut. Cîteva exemple anecdotice de amestec al ştiinţei în viaţa de toate zilele, iscînd „probleme":

Ce te faci cu creaţiile literare sau muzicale ale maşinilor de calcul? Se încadrează în legea de apărare a „copyright"-ului? După o îndelungată ezitare, în 1966, Societatea autorilor şi compozitorilor francezi a pus primele ei ştampile pe nişte buletine electronice — simfonii şi texte literare create de maşini.

Echipa de vîslaşi ai unei universităţi americane cîştiga inexplicabil absolut toate cursele. S-a constatat că purtau braţări care înregistrau efortul muscular: „strigătorul", omul cu pîlnia, avea în faţă un tablou luminos conform cu care „individualiza" încurajările şi reproşurile, după gradul de oboseală al fiecăruia. A fost încălcată vreo lege sportivă? Nu, căci echipajul înainta ca oricare altul, numai prin forţa lui musculară. Dacă spui că tehnica a dat un ajutor suplimentar, la fel poţi să te referi la calitatea ambarcaţiunii sau a vîslelor.

„Găselniţele" pe care le întîlnim atît de des în romanele de anticipaţie au trecut şi mai repede în viaţă: de pildă, în privinţa uneltelor de spionare reciprocă „în scopurile cele mai diverse: a-ţi supraveghea asociaţii, colaboratorii, a afla ce face soţia în timpul liber, a cunoaşte dinainte deciziile directorului general", scrie revista *Science et vie*, la ora actuală americanii bat recordul cu două milioane şi jumătate de clienţi ai acestui gen de marfă.

„Harta" corpului omenesc — cu părţile care pot fi înlocuite prin grefe de organe, prin plantări de plastic, metale şi chiar de mici aparate electrice ce dau impulsuri inimii — se umple şi se colorează de zeci de ori mai iute decît se completa în secolele XV şi XVI harta globului cutreierat de navigatori.

A devenit o banalitate să spui că *totul a devenit posibil* sau, mai precis, că tot ce îşi imaginează gîndirea teoretică poate fi realizat în practică. Există limite teoretice cum ar fi viteza luminii sau zero absolut, dar tot ce admite teoria nu mai constituie pentru practică decît o problemă de timp, bani şi organizare. Nu e un lucru vechi de cînd lumea, ci o noutate categorică a epocii noastre. Urmăriţi anticipaţiile lui Jules Verne, şi veţi vedea că ele s-au realizat de obicei cu totul în alt mod decît şi-l închipuia scriitorul de anticipaţie. Radarul însă e aproape identic cu cel descris de Hugo Gernsbach în 1911, într-un roman de anticipaţie, rachetele în trepte respectă calculele făcute cîndva de Ţiolkovski, iar probleme cum e cancerul depind, după părerea multor oameni de ştiinţă, de o sporire a mijloacelor materiale şi omeneşti afectate cercetărilor. Totul a devenit posibil! Însă...

Coandă: născut prea devreme?

Însă ezitarea omului de bun simţ în a admite că e înconjurat de o lume a minunilor are temeiurile ei, triste dar reale.

Toţi economiştii şi demografii sînt de acord în privinţa cifrelor: globul pămîntesc are în momentul de faţă mai mulţi suferinzi de foame decît avea la începutul secolului. Nu ca procentaj faţă de populaţia totală, numai în cifre absolute — şi faptul nu-i de loc o consolare.

Asasinarea preşedintelui Kennedy, în condiţiile neclare comentate pînă azi, precum şi politica de intensificare a agresiunii din Vietnam, ce a urmat sub actuala administraţie Johnson, arată că omenirea mai are enorm de mult de muncit şi de luptat pentru a împune leacul contra războaielor şi violenţei generate de forţele retrograde ale societăţii şi pentru a ridica organizarea socială pe glob la nivelul datelor furnizate de ştiinţa şi raţiunea omenească.

Am impresia că au existat ani cînd tinerii privind spre trecut, se întrebau: „faţă de aceşti eroi şi predecesori, ce mai putem face noi azi ca să-i depăşim?" Şi am impresia că azi oamenii, privind spre viitor mult mai des decît

→

înainte, au sentimentul — atît creierul de înaltă calificare, cît și așa-zisul om simplu — că știu ce au de făcut, că sînt oarecum deasupra condițiilor pomenite mai sus, că știu cum s-ar putea face lucrurile mult mai bine. Mă gîndesc la celebrul Coandă și la cuvintele pe care i le-a spus cîndva inginerul Eiffel examinînd macheta primului avion reactiv din lume :

— Păcat, băiete, că te-ai născut cu 30 de ani, dacă nu cu 50 de ani prea devreme.

Invenția a fost genială, dar și afirmația lui Eiffel a fost la înălțime, pentru că a spus asta în 1910 și au trecut vreo 30 de ani pînă ce extraordinara invenție a românului a devenit realitate în viața omenirii.

După aproape jumătate de veac, Henri Coandă, într-unul din puținele, dacă nu unicul interviu acordat de el vreodată, scriind revistei *Argeș* și amintind de Nicolae Teslea, Victor Popp, Brâncuși, Grigorescu, Vuia, Enescu, Gogu Constantinescu, Carafoli, de Max, Elvira Popescu, Babeș, Paladi, spunea : „Ce noroc ar avea omenirea dacă ar exista multe națiii care să-i fi adus — față de numărul de locuitori — atît cît i-a adus națiia română în ultimii 120 de ani".

Mîine, văzut de doi ași ai anticipației și paradoxurile lui Azi

Contrastul între posibilitatea științifică riguroasă și piedicile de genul războiului, foametei și întîrzierilor, este exprimat destul de plastic în două tabeluri de previziuni făcute de doi ași ai anticipației, amîndoi oameni de știință înainte de a deveni scriitori.

Să luăm mai întîi tabelul lui Clarke :

1969 : Primul ocol dat de om în jurul Lunii (A pariat pe 5 lire).

1970 : Rachete cu combustibili nucleari. Laboratoare-stație situate în spațiul cosmic.

1980 : Debarcarea omului pe alte planete.

2000 : Colonizarea unor planete. Crearea inteligenței artificiale.

2030 : Pămîntenii realizează primul contact cu ființe extraterestre.

2060 : Crearea vieții pe cale artificială. (Între timp, patru savanți chinezi au reușit să creeze prima sinteză a unei proteine).

2080 : Inteligența mașinilor preia de la om toate sarcinile.

2090 : Oamenii realizează în practică imortalitatea.

Îl lăsăm pe cititor să-și spună singur părerea. Mă voi mulțumi să remarc în treacăt că previziunile cu privire la om și imortalitate nu țin seama de dimensiunea timp ; se uită uneori, chiar și de către biologi, că diferite caracteristici ale omului au fost sculptate de natură cu un relief de milioane de ani : nu numai că au cerut timp pentru a ajunge unde sînt, dar au timpul încrustat în ele înseși, ca o mașină programată cu o strictă durată de funcționare.

Iată acum și o altfel de previziune, în aparență mult mai modestă, pe alocuri mai sumbră, pentru că autorul ei, Isaac Asimov, a vrut să indice, pentru anul 1990, numai lucruri care i se par extrem de probabile, aproape sigure :

Aerul, folosit intensiv în industria chimică și alte industrii, va deveni rar ca o materie primă. Populația (pe care demografii o socotesc de vreo șapte miliarde în anul 2000) va trebui să suporte măsuri de reglementare a consumului de aer, mergînd pînă la interdicția de a fuma în aer liber, creîndu-se locuri speciale, „smocatorii" (smoke înseamnă în englezește fum).

— Sursele de energie, o dată cu intensificarea construcției de centrale atomice (pînă și TVA, adică Tennessee Valley Authority, comitetul creat de Roosevelt pentru administrarea celui mai mare lanț de hidrocentrale din lume, se orientează acum spre construirea unei centrale atomice a de două ori cîte 1100 megawați) vor fi absolut suficiente pe întreg globul.

— Existența aerului condiționat și a iluminatului perfecționat va face ca oamenii să nu fie deranjați de trecerea sub pămînt a multor căi de transport, de case subpămîntene, inclusiv construcții masive de locuințe sub ocean, cu avantajul de a feri de înghesuială populația mult sporită a viitorului și de a menține totuși centre de mare tradiție și aglomerație.

— Circulația cu mijloace de zbor individual, mașini electrice pitice (și taxe exorbitante asupra mașinilor mari).

— Mîncarea, cu tendință de alunecare de la carne spre pește și produse oceanice, adesea cu savoare sporită artificial, va fi mai sănătoasă dar mai puțin gustoasă „ca pe vremuri".

— Gospodina nu va mai putea să se descurce fără a ști să lucreze cu calculatoare.

— Învățămîntul pentru marea masă a elevilor și studenților se va face cu ajutorul mașinilor, „profesorii umani" concentrîndu-se doar asupra a două categorii : întîrziații, care au nevoie de un ajutor individualizat, și precocii, care nu trebuie frînați în dezvoltarea lor din cauza mediei.

— Documentarea oricărui cetățean se va face prin proiecția la domiciliu a microfilmului transmis de biblioteca la care s-au cerut informațiile respective.

— Videofonul va fi generalizat și va crea probleme noi pentru codul manierelor elegante ; vor dispărea ședințele cu prezență fizică a tuturor membrilor, iar subalternul, avînd mereu la el telefonul portativ, va putea fi găsit de șef în orice clipă și oriunde, singura consolare fiind că săptămîna de lucru nu va trece de 30 de ore.

— Ca urmare, va crește enorm rolul distracțiilor și sporturilor, acestea evoluînd mai ales spre partide în zbor, spațiale („Pîrcălab se îndreaptă spre etajul III, cade vertiginos la demi-sol și pasează minunat, dar ah, o nouă ocazie a fost ratată din cauza gravitației terestre !").

Precum vedeți, lucruri care evită senzaționalul și se mențin în domeniul strictului probabil.

Am putea continua, cu tabele mai mult sau mai puțin proprii, dar Anul Nou bate la ușă și e timpul să punem punct.

Concluzia celor înșirate pînă aci ar fi relativ simplă, deși e mult mai complicată decît pare la prima vedere.

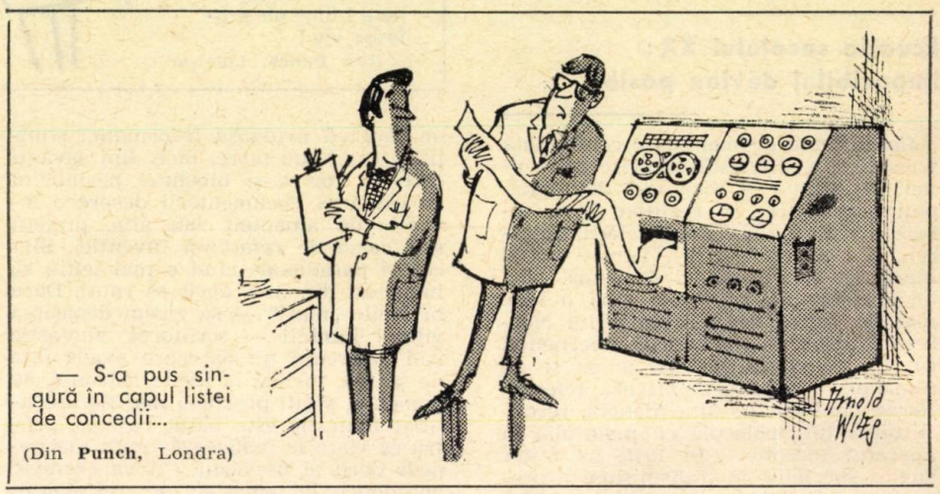

— S-a pus singură în capul listei de concedii...

(Din **Punch**, Londra)

Epoca noastră a accelerat și contrastele. Am văzut o colibă africană în care elevii, în lipsă de dascăli, învață prin televiziune ; e totuși o colibă, cu întuneric „natural" (ferestre mici) și e totuși un televizor.

Unul dintre contrastele cele mai violent accelerate este cel dintre aparența atitudinii științifice și realitatea științei. Uneori, articolele de popularizare senzațională sau romanele mai mult încurcă, în sensul că dau impresia că o mașină de calculat este un instrument pentru partide de șah, anecdote sau cine știe ce isprăvi ale viitorului îndepărtat. În practică însă, acțiunea ei prezentă și fizică e uneori mai concretă și mai importantă decît aceea a fierului ; iar a recunoaște asta nu înseamnă a afirma o supremație a mașinii asupra omului, ci dimpotrivă. Spunea cineva că dacă toate aparatele medicale ar fi distruse în 24 de ore, nu s-ar întîmpla un dezastru mondial, dar dacă ar dispărea toți medicii, ar fi o calamitate. Factorul numărul unu a rămas omul, iar mașina electronică nu e decît întruchiparea însemnătății numărul unu pe care a căpătat-o etajul superior al omului.

Omul însă, cu tot geniul etajului său cerebral, nu a inventat încă vreo mașină de fabricat pacea. Nici nu va putea, pentru că posibilul, aici, șade în domeniul social : pacea nu poate veni decît din partea societății și a organizării sociale ; fericirea cere investiții, fondurile uriașe cheltuite acum pentru aparataj belicos se cer îndrumate pe canale prin care să alimenteze și să asigure necesitățile omului, liniștea sa și dreptul său la viață și creație. Totul depinde de oameni și de eforturile lor pentru a rezolva ecuația viitorului.

Sergiu FARCAȘAN

contrapunct

Art Buchwald

ÎN PRĂPASTIA NEÎNCREDERII

Deși se vorbește mult despre Prăpastia Neîncrederii, nimeni nu pare a ști exact unde este situată. Prăpastia Neîncrederii se află în Masivul Muntos al Marii Societăți, cam între Johnson City și Washington D.C. Ea este străjuită de o parte de Muntele Ramurii de Măslin, iar de cealaltă parte de mult mai înaltul Munte al Escaladării, cu vîrful învăluit în ceață.

Bîntuită de vînturi aspre, care aduc uneori aer fierbinte, alteori aer înghețat, Prăpastia Neîncrederii este socotită cea mai periculoasă trecătoare din întreaga țară. Nimeni nu poate rămîne multă vreme în ea fără să sufere de pe urma acestui fapt.

Geologii spun că, în 1963, lățimea Prăpastiei era doar de un pas și oricine o putea trece fără greutate. De atunci, însă, Prăpastia pare să se fi lărgit din pricina timpului nefavorabil și bombardamentelor continue. Orice încercări de a o nivela sau cel puțin de a o îngusta au dat greș.

Probabil că unul din motivele eșecurilor este că nu se poate ajunge la un acord asupra tehnicii ce trebuie folosită. Autoritățile prezintă într-o zi o sugestie care, pe hîrtie, pare foarte acceptabilă, dar a doua zi altcineva propune o soluție cu totul diferită, care o anulează pe prima.

Unii experți sînt de părere că cea mai bună metodă pentru a scăpa de această prăpastie ar fi să se construiască o punte pe deasupra ei. Cercurile militare se opun însă construirii oricăror punți și sînt de părere că singura cale de a evita riscurile Prăpastiei constă în distrugerea a tot ceea ce se află împrejur. Alți experți susțin că pericolul Prăpastiei a fost exagerat. Cu cît se vorbește mai puțin despre Prăpastie, spun ei, cu atît există mai puține șanse ca ea să se lărgească.

Una din problemele Prăpastiei Neîncrederii este că nimeni nu știe cui anume îi aparține. Oficialitățile guvernamentale consideră că Prăpastia le aparține lor și că deci ele ar trebui să dețină controlul deplin asupra ei și să hotărască ce poate și ce nu poate să treacă prin ea. Pe de altă parte, presa consideră că Prăpastia aparține poporului și că ea nu trebuie folosită ca o portiță de scăpare pentru exploratorii guvernamentali.

În cercurile guvernamentale cele mai înalte există și unii care tăgăduiesc pur și simplu existența Prăpastiei Neîncrederii și afirmă că ar fi doar o născocire a presei. Sînt însă mii de ziariști care nu numai că au văzut Prăpastia Neîncrederii și au trecut prin ea dar, mai mult, au ieșit din această experiență foarte zdruncinați. Ei sînt dispuși să depună mărturie că Prăpastia Neîncrederii există și că e gata să joace o festă oricui s-ar apropia de ea.

Deși este una dintre minunile naturii, Prăpastia Neîncrederii a devenit astăzi o problemă politică și unii prevestesc chiar că, dacă ea nu va fi nivelată în scurtă vreme, în 1968 se vor produce o serie de avalanșe. Prin urmare experții au la dispoziție doi ani pentru a stabili în ce fel ar putea împiedica acest lucru.

Regele Munților, cel ce trebuie să ia hotărîrea, stă tot timpul în Prăpastie și privește ba spre Muntele Ramurii de Măslin, ba spre Muntele Escaladării, încercînd să se hotărască pe care anume să se urce.

Iar cînd lumea îl întreabă cum de a ajuns în Prăpastia Neîncrederii, nu poate să răspundă altceva decît: „Pentru că ea se află aici".

(Din **The Herald**, nr. 26109)

Cea mai lungă oră

Bilanț saigonez 1966? Regimul Ky se dispensează. El a cunoscut în cursul anului un moment sau, mai exact, „o oră" care a exprimat sintetic poziția auto-mareșalului, și soliditatea guvernului, și gradul lui de popularitate.

Momentul, în sens simbolic, sau ora, luată în unități de timp, se plasează istoricește la data de 1 noiembrie. Atunci se celebrează la Saigon răsturnarea lui Ngo Dinh Diem. Prilej pentru frumoase parade militare, pline de fanfare și penaje la uniforme.

La parada de anul acesta a asistat Ky în persoană, cu pieptul încărcat de decorațiile pe care a avut amabilitatea să și le decerneze. Dar, în clipa cînd a început defilarea, patrioții Frontului Național de Eliberare au pornit un susținut bombardament cu mortiere, vizînd cu succes perimetrul din jurul tribunei oficiale. Cum era și firesc, mareșalul Ky a luat fără șovăire dirze măsuri strategice. El s-a trîntit de îndată pe burtă, urmat instantaneu de toți ceilalți generali, care vedeau în gestul șefului lor un exemplu înalt al capacității sale de a trece brusc de la ținuta curbată față de șefii mai mari din America, la ținuta „culcat" în fața evenimentelor.

Parada, prin urmare, n-a fost primită chiar în cea mai marțială poziție; în schimb, evenimentul ar fi putut permite mareșalului Ky să declare că serbarea de la 1 noiembrie a fost „fără precedent" și că, trîntindu-se la pămînt, a demonstrat ce bază solidă are.

E drept că unii comentatori și-au permis să constate că poziția lui Ky și a celorlalți oficiali în tribuna, sau mai exact sub *tribuna de la 1 noiembrie, a fost singura poziție pe care bravii ofițeri sud-vietnamezi au reușit s-o păstreze pînă la capăt. Iar cei ce cunosc șoaptele din culisele sud-vietnameze pretind că ofițerii lui Ky au avut — între intimi — două formule de comentar și anume: una înfiorat-paseistă: „A fost cea mai lungă oră".*

Iar alta cu privire la viitor: „Cu asemenea «ore» ne sînt zilele numărate".

L. SĂRĂȚEANU

PUNCH oferă distincții

Săptămînalul britanic de umor Punch **a publicat în numărul său special „Almanah 1967" o originală listă a distincțiilor pentru „cele mai remarcabile realizări ale anului 1966". Iată cîteva din distincțiile acordate de** Punch :

Pentru promisiunea cea mai uitată a anului.

Juriul a întîmpinat, firește, mari dificultăți în atribuirea distincției : cu cît un candidat avea mai multe merite în această direcție, cu atît era mai puțin probabil să se poată da de urmele lui. Pînă la urmă s-a hotărît ca această distincție să fie împărțită între Harold Wilson **(„Vom făuri o Anglie mai prosperă") și** Harold Wilson **(„Nu vom negocia niciodată cu rebelii rhodesieni").**

Pentru cel mai năpăstuit țap ispășitor al anului

Distincția a fost acordată în unanimitate marinarilor flotei comerciale britanice, învinuiți de toate relele economiei engleze de către cei ce au decis să nu țină seama de cererile lor rezonabile privind majorarea salariilor.

Pentru cel mai spectaculos viraj politic al anului

În momentul în care revista intra sub tipar, distincția urma să fie acordată poziției Partidului conservator în problema Rhodesiei. **Membrii juriului au căzut însă de acord să amîne atribuirea distincției întrucît, în ultimul moment, datorită unor modificări de situație, este foarte posibil ca distincția să revină** poziției Partidului laburist în problema Rhodesiei.

Pentru cea mai inutilă invenție a anului

Și aici, decizia juriului a fost luată în unanimitate : distincția a fost acordată recrudescenței șomajului în Anglia. Au mai candidat la această distincție bagheta de agitat șampania acționată de baterii electrice, lumînările pe bază de butan, alunițele pentru genunchi și noua imagine pe care liderul conservator, Edward Heath, o oferă opiniei publice.

Sfeșnicul colonialismului
(Din **Siempre**, Ciudad de Mexico)

SAIGON

„Apeluri la negocieri" și intensificarea agresiunii

Suspendarea temporară a ostilităților, inițiată de către Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud, a constituit un permanent obiect „de îngrijorare" pentru agresorii americani. Principalii conducători ai trupelor S.U.A. proclamau în aceste zile necesitatea reluării bombardamentelor cu o intensitate crescîndă. Este semnificativă, de asemenea, declarația făcută la Saigon de cardinalul american Spellman : „Statele Unite trebuie să cîștige acest război... Orice altă soluție în afara victoriei nu ne poate conveni".

Aceste acțiuni și declarații au pus în adevărata lor lumină sensul și valoarea „noilor inițiative" adoptate recent de Statele Unite în problema vietnameză. După cum se știe, la 19 decembrie, ambasadorul american la O.N.U., Goldberg, a trimis o scrisoare secretarului general al O.N.U., U Thant, în care îi cerea „să ia de urgență măsuri în vederea unei reglementări pașnice a problemei vietnameze". Continuînd să inducă în eroare opinia publică, cercurile conducătoare din Statele Unite nu au făcut decît să încerce să cîștige timp. Declarațiile americane au fost, în ultimă instanță, un preludiu al unor noi acțiuni agresive americane. „Cum puteți spera că vor fi luate în serios apelurile la negociere și la o reglementare pașnică a conflictului vietnamez, în timp ce forțele americane își continuă ofensiva în această perioadă ? Lumea consideră aceste acțiuni ca un act de rea-credință" — i-au scris președintelui Johnson într-o scrisoare, publicată la 27 decembrie, 12 personalități americane aparținînd diferitelor culte religioase.

Cercurile agresive americane n-au respectat nici măcar suspendarea temporară a ostilităților în Vietnamul de sud. S-au înregistrat numeroase încălcări ale acesteia de către trupele americane și saigoneze. Avioane americane au pătruns în spațiul aerian al R. D. Vietnam. Un purtător de cuvînt american declara la Saigon că „zborurile de recunoaștere asupra Vietnamului de nord au continuat în tot timpul pauzei și că de luni dimineață escadrilele de bombardament și-au reluat activitatea". Din Hanoi se anunță că noile acțiuni americane au avut loc în prezența în capitala R.D. Vietnam a membrilor Comisiei internaționale de control. „De peste un an — scria ziarul nord-vietnamez *Armata Poporului* — imperialismul american face mult zgomot în jurul bunăvoinței pe care ar manifesta-o, dar chiar în aceste două zile de pauză el și-a trimis aparatele, violînd în mod cinic spațiul aerian în numeroase provincii și violînd în plină zi spațiul aerian al capitalei".

În Vietnamul de sud, ultimele zile ale lunii decembrie au fost marcate de o mare catastrofă aeriană care a costat viața a sute de oameni. Un avion de bombardament american a căzut deasupra unui sat din apropierea bazei Da Nang. Primele cifre indicau 125 de morți și 42 de răniți din rîndul populației locale. La Saigon, în aceleași zile, s-a înregistrat o grevă a docherilor care au refuzat să descarce o serie de vase americane avînd la bord armament.

Poporul vietnamez este hotărît să lupte pînă la victoria finală. „Poporul vietnamez — a declarat într-un mesaj adresat poporului american președintele Ho Și Min — nu-și va pleca niciodată capul. Iubim pacea, dar aceasta trebuie să fie o pace reală, în condiții de libertate și independență". Într-un mesaj similar, Nguyen Huu Tho, președintele C.C. al F.N.E. din Vietnamul de sud, arăta : „Poporul nostru este hotărît să înfrunte toate greutățile, să suporte cele mai grele suferințe și sacrificii pentru a dobîndi victoria finală în lupta sa pentru independență și pace".

N. P.

BRUXELLES

C.E.E.: Un portofoliu încărcat

Săptămîna trecută în capitala belgiană s-au succedat în ritm de avalanșă reuniunile Consiliului ministerial al Pieței comune. Mai întîi, miniștrii muncii și asigurărilor sociale, care nu se mai întruniseră de peste doi ani. Apoi, miniștrii economiei și ai finanțelor, prilej cu care, din partea Franței, Michel Debré participa pentru prima dată la un consiliu ministerial al C.E.E., iar din partea R.F.G., tot pentru prima dată, tandemul Franz Josef Strauss (U.C.S., ministrul finanțelor) — Karl Schiller (P.S.D., ministrul economiei). Au urmat consfătuirile miniștrilor de externe și ai miniștrilor agriculturii.

Din numărul destul de important al chestiunilor abordate în cursul acestor reuniuni, se disting în mare trei probleme sau grupuri de probleme : relațiile Marii Britanii cu Piața comună ; pregătirea „rundei Kennedy" (căreia de fapt îi va fi consacrată reuniunea dintre 11 și 13 ianuarie a „celor 6" la Bruxelles) ; fuziunea organismelor comunitare existente (Uniunea Cărbunelui și Oțelului, Euratomul și așa-numita „Comisie Hallstein" a Pieței comune).

O preocupare deosebită inspiră primul din aceste puncte — eventualitatea intrării Marii Britanii în C.E.E. — cu atît mai mult cu cît premierul britanic se pregătește să facă în acest scop, însoțit de ministrul său de externe, un ciclu de vizite în capitalele țărilor membre ale Pieței comune : el va fi în 16 și 17 ianuarie la Roma, în 24 și 25 la Paris, între 31 ianuarie și 2 februarie la Bruxelles și Luxemburg,

→

Harrison Salisbury — martor ocular

După toate dezmințirile Departamentului de Stat în legătură cu bombardamentele americane asupra Hanoiului, cititorii ziarului The New York Times au avut duminică prilejul de a lua cunoștință de o versiune cu totul diferită : un reportaj semnat de un martor ocular al distrugerilor provocate de avioanele americane capitalei Republicii Democrate Vietnam. Autorul reportajului este Harrison E. Salisbury, unul dintre redactorii șefi adjuncți ai lui The New York Times, ziarist american foarte cunoscut, deținător al premiului Pulitzer. Salisbury, care sosise la Hanoi cu două zile înainte, descrie atmosfera din acest oraș unde „oamenii sînt încă ocupați să îndepărteze ruinele provocate de bombardamentele americane de la 13 și 14 decembrie". Polemizînd cu afirmațiile autorităților americane, potrivit cărora avioanele S.U.A. n-ar fi bombardat cartierele de locuințe ale orașului Hanoi, Salisbury scrie : „Nu sînt specialist în domeniul balisticii dar, vizitînd mai multe zone avariate și stînd de vorbă cu oamenii, mi-am dat seama că pentru locuitorii Hanoiului nu există nici un dubiu că au fost bombardați de avioane ale Statelor Unite. Ei au văzut cu siguranță avioane americane deasupra capetelor lor și este cert că au fost produse stricăciuni chiar în centrul orașului".

Ziaristul american descrie pe larg cartierele de locuințe bombardate, clădirile distruse și dă cifre în ceea ce privește victimele omenești. El vorbește de pildă despre ceea ce a văzut pe strada Pho Nguyen Thiap „la trei minute distanță de hotelul în care locuiesc și la 100 de yarzi depărtare de piața centrală", precum și în cartierul Badilh, unde se află ambasadele străine, și relatează despre locuințele dărîmate precum și despre avariile provocate ambasadelor Republicii Populare Chineze și Republicii Socialiste România. Concluzia reportajului său este următoarea : „În contradicție cu impresia pe care o dau comunicatele Statelor Unite, o cercetare pe teren arată că bombardamentele americane au produs considerabil de multe victime civile la Hanoi și în împrejurimile orașului. Trebuie spus că, bizuindu-se pe ceea ce văd cu propriii lor ochi, locuitorii Hanoiului nu pot da crezare comunicatelor americane".

Departamentul de Stat a considerat necesar să-i dea o replică lui Harrison Salisbury. Chiar a doua zi a publicat un nou comunicat în care repetă că „numai obiectivele militare formează obiectul atacurilor aviației americane" și că „se iau toate precauțiunile pentru a se evita să se facă victime printre civili".

Marți, The New York Times a inserat alte două articole semnate de Harrison Salisbury. În unul dintre ele, ziaristul descrie alarmele aeriene care au tulburat Hanoiul la 25 decembrie, precum și doborîrea unui avion american de către aviația nord-vietnameză în aceeași zi. El vorbește de asemenea despre distrugerile provocate orașului Nam Dinh, situat la 80 de kilometri sud-est de Hanoi, bombardat de 51 de ori. „Politica oficială a președintelui Johnson, potrivit căreia țintele urmărite de americani în Vietnamul de nord sînt din oțel și din beton, și nu ființe omenești, are prea puțină legătură cu realitatea atacurilor avioanelor americane", scrie Harrison Salisbury.

de la 14 la 16 februarie la Bonn, în 26 și 27 februarie la Haga. În legătură cu schimburile de păreri bilaterale pe care premierul britanic le va avea cu „cei 6", aceștia au hotărît la Bruxelles „să se informeze reciproc" asupra rezultatelor întrevederilor respective.

Practic, sesiunea de la Bruxelles pare să fi fost mai cu seamă o recapitulare și o reexaminare a încărcatului portofoliu pe care 1966 îl transmite lui 1967.

O conferință va reuni, pare-se în ultimele zile ale lui martie sau în primele zile ale lui aprilie, pe reprezentanții „la nivel înalt" ai țărilor membre ale Pieței comune. Ca urmare a unei invitații italiene, cea de-a 10-a aniversare a semnării tratatului de la Roma ar fi astfel sărbătorită chiar în acest oraș. Nu se poate însă prevedea dacă întîlnirea va depăși cadrul solemnităților evocatoare: aceasta depinde în primul rînd de felul în care se vor desfășura pînă atunci negocierile în jurul intereselor și punctelor de vedere contradictorii ale statelor interesate.

Fl. Ș.

ATENA

Corespondență de la C. ALEXANDROAIE

În așteptarea declarației — program

După o oscilație puternică în dreptul indicativului „furtună", acul barometrului vieții politice grecești a coborît brusc la „timp frumos", îndată ce crizei guvernamentale i s-a pus capăt, după numai 24 de ore de la declanșarea ei, prin formarea guvernului condus de Ioannis Paraskevopoulos. Noul guvern are un caracter de tranziție, cu misiunea de a pregăti și organiza alegerile în mai 1967.

Deși teoretic se cere ca într-un astfel de guvern să intre personalități ale tuturor sferelor de activitate, cu excepția celei politice, pentru a nu înclina spre o tendință sau alta și a-și păstra o neutralitate politică, practic situația e alta. Cotidienele de centru și de stînga relevă că cei mai mulți dintre miniștrii cabinetului actual au vederi apropiate de cele ale partidului E.R.E., ceea ce a atras critica liderului Uniunii de centru, Papandreu.

Ioannis Paraskevopoulos și-a început contactele și convorbirile cu liderii partidelor politice grecești în legătură cu situația politică internă și cu linia ce urmează a o adopta în viitoarele luni. Guvernul pregătește Declarația-program, de conținutul căreia depinde, în fond, votul de încredere al celor două mari partide, Uniunea de Centru și E.R.E. și, deci, soarta guvernului.

Poziția definitivă a partidului Uniunea de Centru față de noul guvern urmează să fie hotărîtă de Adunarea generală a grupului parlamentar al partidului, ce se va întruni înaintea convocării parlamentului în sesiune. Potrivit declarațiilor liderului acestui partid, Papandreu, Centrul va acorda guvernului votul de încredere, cu toate că nu s-a hotărît încă dacă acest sprijin îi va fi acordat ca un vot de încredere, sau un vot de toleranță ori îngăduință. În orice caz, Uniunea de Centru nu va vota împotriva noului guvern. La dezbateri va lua parte și liderul partidului, Ghiorghios Papandreu care, după cum se știe, n-a mai călcat pragul parlamentului de la 15 iulie 1965, cînd a fost silit să prezinte demisia guvernului său.

Poziția partidului Uniunea Radicală Națională (E.R.E.) față de guvernul Paraskevopoulos este de asemenea de a-l sprijini să capete votul de încredere. Unele cotidiene, fidele partidului E.R.E., susțin imposibilitatea organizării alegerilor în termenul de cinci luni fixat de rege. În acest sens se aduc argumente potrivit cărora fișele electorale nu sînt încă gata, cei decedați n-au fost scoși din liste, 15 000 de persoane sînt înscrise de cîte două ori, cei deveniți majori în ultimii trei ani n-au fost trecuți pe liste etc. Aceste ziare propun amînarea alegerilor pentru sfîrșitul toamnei anului 1967.

Deputații grupați în jurul fostului premier Stefanopoulos, ce și-au format un nou partid numit Partidul Liberal Democrat, au anunțat că vor vota împotriva guvernului Paraskevopoulos. De asemenea, vor vota împotrivă cei cîțiva deputați ai partidului progresit de dreapta.

Partidul E.D.A. a anunțat, într-o declarație a Comitetului său executiv, că nu va acorda votul de încredere noii echipe ministeriale, creată „printr-un compromis între Papandreu și liderul E.R.E., Kanelopoulos". E.D.A. se pronunță în favoarea respectării prevederilor constituției țării și pentru organizarea alegerilor într-un termen de 45 de zile. Deosebirile de vederi existente între aripa de stînga și cea de dreapta a Uniunii de Centru, în legătură cu sprijinirea guvernului de tranziție, s-au materializat prin apelul lui Andreas Papandreu (fiul lui Papandreu) în care cere deputaților Uniunii să voteze împotriva guvernului de tranziție.

Printre problemele importante care urmează a intra în atenția guvernului, în cazul în care va căpăta vot de încredere, se numără proiectul de lege privitor la schimbarea actualului sistem electoral proporțional majorat cu sistemul reprezentării proporționale simple, iar pe plan extern — problema conflictului cipriot.

În problema cipriotă, presa ateniană relevă că noul premier intenționează convocarea ședinței liderilor partidelor politice pentru a-i determina să ceară întrunirea Consiliului de Coroană în vederea dezbaterii evoluției dialogului greco-turc. Se subliniază faptul că noul guvern va încerca accelerarea dialogului greco-turc. Direcția spre care intenționează să se îndrepte guvernul Paraskevopoulos în scopul soluționării mult controversatului conflict cipriot nu este pe deplin cunoscută. Se consideră însă că declarația-program va înlătura orice necunoscută în poziția noii echipe ministeriale, atît față de problemele interne, cît și față de cele de politică externă.

Atena, 27 decembrie

ANKARA

Vizita lui A.N. Kosîghin

Sosit într-o vizită oficială la Ankara, timp de o săptămînă, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., A. N. Kosîghin, a avut o serie de întrevederi cu personalități politice turce, între care primul ministru, Suleyman Demirel, și președintele Republicii Turcia, Cevdet Sunay.

Într-una din convorbirile avute, Suleyman Demirel și-a exprimat convingerea că această vizită constituie o nouă etapă în dezvoltarea relațiilor dintre cele două țări, care evoluează într-o direcție favorabilă. Subliniind existența unor relații de bună vecinătate între U.R.S.S. și Turcia, A. N. Kosîghin a precizat că acestea corespund intereselor fundamentale ale celor două state, intereselor păcii și securității internaționale. În timpul tratativelor care au avut loc — așa cum reiese din comunicatul comun sovieto-turc — s-a făcut un larg schimb de păreri în probleme legate de dezvoltarea relațiilor între cele două țări, precum și în probleme internaționale actuale. Cele două părți au constatat cu satisfacție evoluția schimburilor comerciale între Uniunea Sovietică și Turcia și au fost de acord că, pe viitor, sporirea lor va servi intereselor ambelor țări.

Abordînd probleme de politică internațională, oamenii de stat sovietici și turci și-au exprimat neliniștea în legătură cu situația periculoasă din Asia de sud-est. Astfel, în comunicat se afirmă că acordurile de la Geneva din 1954 constituie baza soluționării problemei vietnameze și că poporului vietnamez trebuie să i se acorde dreptul de a-și hotărî singur soarta. În ce privește situația din Cipru, părțile au subliniat necesitatea ca toate țările membre ale O.N.U., în conformitate cu rezoluția Consiliului de Securitate din 4 martie 1964, să se abțină de la acțiuni menite să o agraveze.

Așa cum se subliniază în comunicat, ambele părți consideră că respectarea de către state a principiilor neamestecului în treburile interne, suveranității și egalității în drepturi în relațiile dintre ele va contribui la dezvoltarea colaborării pașnice și va facilita soluționarea problemelor internaționale, contribuind la slăbirea încordării în lume.

Paris

în ce privește evoluțiile previzibile ale politicii internaționale în anul următor, nu prea doresc să lansez pronosticuri. Situația va depinde în foarte mare măsură de încrederea reciprocă. Există, de pildă, inițiativa română, devenită ulterior „rezoluția celor nouă", care ar putea să se definească, cred, în cursul lunilor următoare, drept un factor de coeziune în Europa.

Dacă n-ar fi fost în momentul de față războiul din Vietnam, s-ar fi putut crede că, într-adevăr, este pe cale să se instaureze treptat un fel de climat de raționare în relațiile dintre Est și Vest. Evident, evenimentele din sud-estul asiatic riscă să frîneze dezvoltarea în 1967 a premiselor de apropiere existente.

Hanoi

acela al carelor blindate s-a triplat, iar al tunurilor aproape s-a triplat. Avioanele, tunurile și puterea de foc a agresorilor americani au atins o densitate considerabilă care depășește chiar pe aceea înregistrată în timpul celui de-al doilea război mondial. În Vietnamul de nord avioanele S.U.A. atacă zi și noapte, distrugînd diguri, poduri, școli, spitale, sate, centre urbane.

Anul acesta a fost un an de luptă deosebit de grea, îndîrjită dar el a fost, de asemenea, marcat prin mari victorii ale poporului și forțelor armate din cele două zone ale Vietnamului, în lupta împotriva agresiunii S.U.A., pentru salvarea națională. În perioada 1 ianuarie — 1 decembrie 1966, poporul și forțele armate sud-vietnameze au distrus peste 233 000 de inamici, din care circa 100 000 de americani, au doborît 1932 de avioane, au avariat 3 182 de vehicule militare. Pînă la 14 decembrie 1966, în Vietnamul de nord au fost doborîte 1 612 avioane.

Avînd o linie politică și militară justă, o eroică tradiție națională și o forță invincibilă rezultată din unirea întregii populații, puternic prin forța invincibilă pe care o reprezintă războiul popular și prin experiența a zeci de ani de luptă revoluționară, bucurîndu-se de sprijinul și ajutorul puternic al țărilor socialiste si al popoarelor iubitoare de pace și dreptate din întreaga lume, poporul vietnamez va învinge cu siguranță pe agresorii americani și, în cursul noului an, va obține neapărat noi victorii și mai mari încă.

Moscova

Este posibil ca prima zi a Anului Nou să nu fie întîmpinată cu salutul monstruos al tunurilor de pe navele militare, cu focul napalmului și cu exploziile bombelor aruncate de avioane asupra satelor și orașelor pașnice din Vietnamul de sud și din Republica Democrată Vietnam. Războiul american împotriva poporului vietnamez a devenit tot mai odios și inuman. Avioanele americane au întîmpinat noul an bombardînd capitala Republicii Democrate Vietnam, orașul Hanoi. Cercurile militariste americane, care subordonează tot mai mult politica guvernului S.U.A. nevoilor lor, au aruncat o sfidare nu numai Republicii Democrate Vietnam, ci întregii omeniri iubitoare de pace. Ajutorul pe care țările socialiste l-au acordat republicii socialiste frățești va crește incontestabil în noul an. Războiul din Vietnam devine un focar periculos care amenință pacea nu numai în Asia de sud-est. În măsura în care acest război se extinde, se înăsprește și situația internațională în ansamblu.

În ce privește situația din Europa trebuie menționat că noul guvern de la Bonn pare să nu fi renunțat la unele intenții mai vechi. Vorbind în expresii mai calme, noul guvern a reluat unele vechi obiective politice privind relațiile cu R. D. Germană și condiționarea normalizării relațiilor cu vecinii săi răsăriteni.

Dar în același timp, în Europa se consolidează ideile securității europene proclamate în anul care s-a scurs de Consfătuirea de la București a conducătorilor de partide și guverne din țările participante la Tratatul de la Varșovia. Oamenii de stat din unele țări ale Europei occidentale și nordice au adoptat de pe acum măsuri concrete îndreptate spre stabilirea unor legături mai largi între țările continentului european, independent de orînduirea lor de stat. Împreună cu acțiunile clare ale țărilor socialiste, aceasta creează premise favorabile pentru examinarea problemelor securității europene în noul an.

Lumea socialistă va aniversa anul acesta 50 de ani de existență a primei puteri socialiste — Uniunea Sovietică. Succesele și realizările ei reprezintă succesele și realizările întregii comunități socialiste, succesele și realizările oamenilor muncii din întreaga lume. Pozițiile socialismului pe planeta noastră sînt trainice și, în noul an, ele vor deveni și mai puternice.

Washington

Din punct de vedere al consumatorului, anul a fost nefavorabil ; într-adevăr, se apreciază că indicele costului vieții a înregistrat în decembrie o creștere cu 4 la sută față de luna corespunzătoare a anului 1965. Aceasta înseamnă că puterea de cumpărare a dolarului considerată 100 în perioada 1957—1959 nu mai este acum decît 87.

Anul 1966 a fost marcat, de asemenea, de existența în continuare a unui deficit al balanței de plăți a S.U.A. În sfîrșit, în ciuda inflației, bursa de acțiuni din New York a înregistrat scăderi considerabile ale cursurilor între începutul și sfîrșitul acestui an.

Încheierea încununată de succes a programului „Gemini" constituie, după părerea experților americani în problemele spațiului cosmic, realizarea cea mai semnificativă a N.A.S.A. din anul 1966. De la „Gemini-8" în martie, la „Gemini-12" în noiembrie, piloții au perfecționat tehnica întîlnirilor spațiale. Agenția spațială este foarte satisfăcută de lansarea lui „Gemini-11", avînd la bord pe Charles Conrad și Richard Gordon, la altitudinea record de 1 370 km. În schimb, N.A.S.A. a fost neplăcut surprinsă timp de cîteva luni de o problemă absolut neprevăzută. Copiloții lui „Gemini-9" și „Gemini-11", istoviți încă de la începutul ieșirii lor în spațiu, au trebuit să fie rechemați de urgență in interiorul navei cosmice, acest exercițiu dovedindu-se mult mai obositor decît se prevăzuse. Acum, N.A.S.A. pregătește în mod activ, pentru sfîrșitul lunii ianuarie, primul zbor cu trei piloți „Apollo", program a cărui încununare ar urma să fie, peste doi sau trei ani, aselenizarea.

Cairo

Pentru valorificarea mai bună a resurselor naturale a fost stabilit un plan de prospecțiuni miniere într-o vastă regiune care se întinde pe o suprafață de 100 000 kmp între Assuan, granița cu Sudanul și Marea Roșie. În regiunea El Sabaiej a și început exploatarea fosfatului, producția lui urmînd să crească de la 100 000 la 200 000 de tone în cursul anului viitor.

Concomitent cu eforturile în direcția industrializării, statul egiptean acordă o mare importanță dezvoltării agriculturii. În cei 14 ani care au trecut de la revoluție, R.A.U. a obținut o serie de realizări în acest domeniu. Valoarea producției agricole s-a dublat, ceea ce a permis creșterea cu 80 la sută a exportului acestor produse. În 1966 a continuat procesul de extindere a suprafețelor agricole în scopul măririi producției de cereale. În același timp, guvernul a întreprins noi pași pe calea lichidării rămășițelor feudale în agricultură. Activitatea Comitetului pentru lichidarea rămășițelor feudale, condus de mareșalul Amer, a dat un nou impuls înfăptuirii reformei agrare. În prezent se desfășoară o acțiune pe scară națională de valorificare a deșerturilor prin folosirea surplusului de apă creat prin construirea barajului de la Assuan.

Sfîrșitul primului plan cincinal și începutul noului plan de dezvoltare au ocazionat întocmirea unor bilanțuri detaliate care au scos în evidență și unele deficiențe : neîndeplinirea anumitor obiective propuse.

Perspectivele dezvoltării țării în anul viitor au fost prezentate în expunerea făcută în luna noiembrie de președintele Nasser cu prilejul inaugurării celei de-a patra sesiuni a Adunării Naționale.

Sintetizînd sarcinile privind dezvoltarea economică a țării în anul care începe, șeful statului egiptean arăta : „Este necesar să începem să contăm pe noi înșine. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne izolăm de restul lumii sau să rupem colaborarea cu ea. Scopul nostru este de a conta pe noi înșine pentru a ne putea asigura mijloacele de producție, pentru a construi industria grea necesară unui nou avînt economic care va întări forța noastră. În același timp, faptul că ne bizuim pe noi înșine contribuie atît la protejarea aspirațiilor noastre naționale, cît și la salvgardarea securității țării".

poșta redacției

Dialogul nostru cu cititorii se dezvoltă continuu. Zi de zi, poșta ne aduce tot mai multe scrisori în care prietenii Lumii **ne comunică aprecieri și observații în legătură cu articolele publicate, ne fac sugestii pentru îmbogățirea conținutului și îmbunătățirea formei de prezentare a revistei, ne trimit completări sau formulează întrebări pe marginea unor teme discutate în revistă, ne transmit opinia lor despre probleme ale vieții internaționale.**

Printre corespondenții noștri se numără atît cititorii care urmăresc Lumea **încă de la apariție și și-au format obiceiul de a ne scrie cu o anumită periodicitate, cît și cititori noi care țin să ne împărtășească primele lor impresii. Noi ne străduim să le răspundem fără întîrziere tuturor și, în limita spațiului disponibil, reproducem și fragmente din scrisorile care ridică probleme de interes mai general. Contactul pe care îl menținem în permanență cu cititorii prin intermediul „Poștei redacției" este deosebit de prețios pentru noi, întrucît ne permite să ținem seama de cerințele lor.**

La acest început de an adresăm tuturor cititorilor noștri rugămintea de a participa la o anchetă, răspunzînd la următoarele întrebări :

1) Care dintre rubricile revistei vă interesează cel mai mult ?

2) Ce rubrici noi ați dori să găsiți în Lumea ?

3) Indicați-ne cîteva titluri de articole pe care ați dori să le citiți în Lumea.

Mulțumind anticipat pentru răspunsurile pe care le vom primi, așteptăm totodată în continuare scrisori pe marginea articolelor apărute în revistă și în legătură cu problemele internaționale de actualitate. Întreaga corespondență va fi trimisă pe adresa : Revista Lumea, **Piața Scînteii 1, București, pentru „Poșta redacției".**

Cititorii despre „Lumea"

Ca vechi abonat al săptămînalului **Lumea** urmăresc regulat, din scoarță în scoarță, tot ce cuprinde revista dv. despre politica externă, relațiile economice etc. Mă interesează, nu mai puțin, „mărunțișurile" marginale precum și ceea ce se scrie la „Poșta redacției". Apreciez caracterul general-instructiv al revistei și sînt convins că ea este de un folos practic real celor ce lucrează în diferite domenii de specialitate.

În legătură cu cele relatate în nr. 51 despre ordinul cavalerilor de Malta vreau să vă comunic că au existat cavaleri de Malta și în România, așa cum a fost dr. Victor Vancea de Buteasa, nepotul fostului mitropolit român de Blaj.

Prof. Victor HULIȚA
București

■

Mihail Popescu, Cîmpulung-Muscel. **Reținem faptul că interesul dv. se îndreaptă în special către rubricile „Pe urmele istoriei", „Reportaj pe glob", „În lumea științei", „Lumea într-o săptămînă" și ne-au bucurat bunele dv. aprecieri despre reportaje ca „Țara Amazoanelor" sau „Niger", precum și despre „Poșta redacției". Revista nu se poate limita însă numai la rubricile care suscită atenția dv. Unele rubrici a căror utilitate o puneți sub semnul întrebării sînt urmărite cu interes de numeroși alți cititori. Dv. nu vă plac foiletoanele lui Art Buchwald în timp ce numeroși alți cititori ne solicită să le reproducem cît mai frecvent.**

■

Anton Sztupi, comuna Cozla, raionul Dej și P. Clinca, București. **În scrisoarea cititorului Constantin Apostol din București, publicată la „Poșta redacției" în nr. 49, trebuie citit într-adevăr „insulele Maldive care au fost sub stăpînire engleză" (nu „aflate sub stăpînire engleză" cum, din greșeală, a apărut).**

Primul cotidian în limba română

V. Damian, București. **Primul cotidian în limba română a fost „gazeta politică, industrială, comercială și literară" România, de la a cărei apariție se împlinesc 129 de ani. A apărut în toate zilele de lucru, de la 1 ianuarie pînă la 31 decembrie 1838 — în total 302 numere, fiind tipărită inițial cu litere chirilice, iar din luna iunie, cu litere semichirilice. Reproducem din cuvîntul introductiv publicat în nr. 1 :**

„După înaintarea ce-a făcut duhul românesc și după lățirea gustului citirii în patria noastră, gazeta a ajuns a fi o necesitate. Omul este curios din natura sa ; voiește să cunoască întîmplările lumii a căruia el este parte ; îi place a-și da părerile sale asupra acelor întîmplări ; dorește să cunoască orice aflare și născocire nouă ce a făcut duhul omenesc și, în sfîrșit, ca să afle tot felul de lucruri prin care să-și împodobească mintea. Dar omul este și nerăbdător ; ceea ce se întîmplă în lume, ceea ce se face ori în pămîntul său sau în țări străine, voiește să le afle cît se poate mai curînd... Numai o gazetă cotidiană, care să ese în toate zilele, poate să mulțumească curiositatea și nerăbdarea tuturor acelora care doresc a cunoaște în grabă și neprecurmat cursul lumii, duhul vremii și întîmplările de la care atîrnă fericirea sau nenorocirea omenirii..."

Se anunța și sfera problemelor de care avea să se ocupe ziarul : „Din politică, din industrie și comerciu, din literatură și din varietăți : întîmplările cele mai nouă de peste tot, aflările și născocirile spre îmbunătățirea pămîntului, desăvîrșirea meșteșugurilor și întinderea comerciului ; cărțile cele nouă românești care es la lumină și analizuri asupra acestor cărți ; băgări de seamă asupra lucrurilor ce se întîmplă pe toată ziua ; tot felul de înștiințări de lucruri de vînzare".

Înștiințarea se încheia cu apelul : „ROMÂNIA se îndreptează către toți cei care vorbesc și citesc limba română, și fără sfială cere primire cu bunăvoință, sprijinire și încurajare".

După un an, din cauza dificultăților financiare, ziarul s-a văzut nevoit să-și suspende apariția.

Biblioteca Academiei posedă o colecție completă a gazetei. În afară de aceasta, printre cele 32 000 de colecții de ziare și reviste de care dispune biblioteca se află peste o sută de alte publicații cu titlul ROMÂNIA.

Ce va face Erhard ?

Daniel Țopescu, Brăila. **După retragerea sa din viața politică, fostul cancelar al R.F.G., Ludwig Erhard, va redeveni, se crede, profesor de economie politică la Universitatea din Bonn, unde a mai funcționat în această calitate între 1953 și 1963.**

Cazul Ruby

Aurel Grădinaru, comuna Mănăstireanu, raionul Botoșani. **Într-adevăr, întrebările pe care le formulați în legătură cu împrejurările asasinării președintelui Kennedy nu au primit încă un răspuns pe deplin lămuritor, iar grava îmbolnăvire a lui Ruby, care nu va mai putea să compară în fața tribunalului, reduce șansele ca misterul să fie elucidat.**

„Primejdiile aerului curat"

D. Marinescu, Brașov. **Într-adevăr, problema abordată de Art Buchwald în foiletonul „Primejdiile aerului curat", reprodus în nr. 52/1966, reprezintă un foarte serios motiv de îngrijorare în Statele Unite. De curînd a avut loc la Washington cea de-a treia conferință națională pentru problemele poluării aerului. Cu acest prilej s-a arătat că în atmosfera S.U.A. pătrund anual 130 de milioane de tone de substanțe care strică aerul. Cea mai mare parte — 85 de milioane de tone — provine din emanațiile autovehiculelor. Ținînd seama de acest fapt, conferința a propus să se accelereze cercetările în vederea realizării automobilului electric, cei 10—15 ani anunțați ca termen minim de uzinele Ford din Detroit fiind considerați o perioadă excesiv de lungă. Ministrul sănătății și învățămîntului, Gardner, a cerut, ca o măsură intermediară, limitarea vitezei de circulație a autovehiculelor în interiorul orașelor.**

Petrol pentru Ian Smith

Mihai Zamfirescu, Bacău. **Rhodesia se aprovizionează cu petrol transportat în vagoane-cisternă pe calea ferată, fie din portul Lourenço Marques (Mozambic), fie din Africa de Sud, prin Botswana. Pe harta alăturată sînt indicate de asemenea șoseaua care**

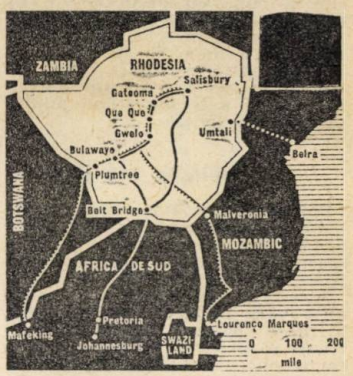

leagă Salisbury de Pretoria și conducta petrolieră Beira—Umtali, dar aceste două căi nu mai sînt folosite în momentul de față pentru transportul celor 350 000—400 000 de galoni de petrol care intră zilnic în Rhodesia.

Obiceiuri de Anul Nou

Mircea Juncu, Timișoara. **În locul reportajului consacrat obiceiurilor de Anul Nou în diverse țări ale lumii, pe care ni-l solicitați, iată cîteva informații pe această temă :**

În țările Americii Latine, unde Anul Nou cade vara, pomul de iarnă se împodobește cu multă vată și cu paiete, pentru a suplini zăpada. Din meniul Anului Nou e nelipsită tradiționala turtă de mălai, preparată cu brînză de vaci, lapte și ceapă. Se organizează concursuri de patinaj (bine-înțeles pe rotile), iar copiii confecționează din hîrtie un drac de dimensiuni uriașe, căruia îi dau foc.

Pentru locuitorii Sudanului, Anul Nou este ziua cîntecelor, a dansurilor și a glumelor. Bărbații trebuie să aducă acasă un obiect confecționat de ei la locul de muncă. Bătrînii sînt invitați să execute un dans tineresc, iar tinerii să cînte cîntece de copii. Nimeni n-are voie să refuze sau să se supere cînd cei din jur rîd de neîndeminarea lui.

Fiecare cuban trebuie să mănînce 12 boabe de strugure în timp ce ceasul bate miezul nopții.

Mongolii întîmpină Anul Nou prin serbări populare. Moș Gerilă își face apariția ținînd în mînă un bici, simbol al păstoritului, o cremene și o tabacheră — vechile atribute ale nomadului ce nu se temea de singurătate și de peregrinări.

În Afganistan, Anul Nou se sărbătorește în martie, în ziua echinocțiului de primăvară. Conducătorul satului iese pe cîmp și trage prima brazdă cu plugul. Ritualul primei brazde se oficiază în toate satele, cinstea de a sta la coarnele plugului revenind fruntașilor satului.

În Birmania, Anul Nou cade în aprilie, cînd căldurile sînt în toi. Poate de aceea, unul dintre obiceiurile de Anul Nou este ca oamenii să se stropească reciproc cu apă.

În Liban se împodobesc nu brazi, ci cedri.

În seara de Revelion, în casele iranienilor sînt nelipsite mesele încărcate cu mere, usturoi încol-

→

poșta redacției

țit, sticle de oțet și suc de grăminee verzi. Pe masă se mai așază vase cu apă în care plutesc frunze verzi, farfurii cu ouă vopsite și cupe cu peștișori vii. În clipa cînd salvele de tun anunță Anul Nou, fiecare trebuie să țină în mînă o monedă de argint. O veche tradiție populară spune că cei ce se sustrag acestui obicei, riscă să-și petreacă restul anului departe de patrie.

Heimito von Doderer

Paul Popescu, București. La solicitarea d-voastră, vă oferim cîteva date privind opera și viața recent dispărutului scriitor austriac Heimito von Doderer.

Încetarea din viață a lui Heimito von Doderer este o grea pierdere pentru literatura austriacă și pentru proza europeană contemporană. Alături de Musil, Broch, Gütersloh și alții, el a reprezentat în mod strălucit școala de roman austriacă, una din cele mai solide și semnificative ale secolului nostru. Metoda sa este cea a unui realism organic, minuțios și profund, care nu se mulțumește cu aparența pitorească și vie a faptelor, și nici măcar cu semnificația lor, ci caută să pună în lumină multitudinea de fire care leagă între ele cele mai diferite evenimente și personaje, resorturile intime care unesc elementele disparate ale vieții într-un ansamblu închegat. Tema urmărită cu consecvență în amplele sale romane este aceea a transformării valorilor și universului uman după dezintegrarea monarhiei austro-ungare : Demonii (1956). Scara Strudlhof sau Melzer și abisul anilor (1951), Ferestrele luminate sau cum a devenit om consilierul Julius Zihal (1950). Folosirea insistentă a tradiției culturii baroce (Un ocol, 1940), un umor grațios, caustic, specific vienez și o limbă de o deosebită forță, vivacitate și varietate sînt trăsături tipice ale prozei lui Doderer care, spre sfîrșitul vieții, a cultivat și o manieră mai simbolică, aluziv-ironică (Merovingienii, sau familia totală, 1962). Doderer, care avea 70 de ani, era istoric și filolog (provenea dintr-o familie de arhitecți și ofițeri și era înrudit cu marele poet Nikolaus Lenau, originar, după cum se știe, din Banat).

Legende și speculații

Liviu Socol, Sibiu. Legenda că diverși conducători de stat ar avea una sau mai multe „sosii", adică oameni cu fizic foarte asemănător cu al lor care să le țină locul în diverse împrejurări oficiale, este lipsită de temei. Ca atare, întrebarea dv. : „Cine a fost sosia lui Kennedy, ce preocupări are și unde se află în prezent ?" este lipsită de obiect.

Controversele despre „farfuriile zburătoare" vor continua probabil pînă cînd un nou subiect senzațional va capta atenția amatorilor de speculații de acest gen.

Problemele de istorie care vă preocupă nu sînt de resortul revistei noastre.

Insula Famming

Valerian Prodanciuc, Petroșani. Nu ne-ați indicat unde ați citit că insula Famming este supranumită „paradisul naturii". Noi nu am întîlnit nicăieri o asemenea caracterizare. Tot ce vă putem spune este că face parte dintr-o colonie britanică formată din 37 de insule și atoli de coral, cunoscută sub numele de Insulele Gilbert și Ellice și răspîndită pe o suprafață de peste două milioane de mile pătrate în Oceanul Pacific. Există 16 insule Gilbert, 9 insule Ellice, 8 insule Phoenix, Insula oceanului și 3 insule ale liniei nordice, și anume Famming, Washington și Christmas. Insula Famming servește ca stație-releu pentru cablul transoceanic care leagă Australia de Canada. Principala bogăție a insulei : cocotierii, din care localnicii produc copra.

Evenimentele din Indonezia

Ioan Ispas, Lugoj. Sentința de condamnare la moarte pronunțată de tribunalul militar din Djakarta împotriva fostului vicepremier al Indoneziei, Subandrio, nu a fost adusă la îndeplinire. Se așteaptă răspunsul președintelui Sukarno la cererea de grațiere adresată de Subandrio.

„Moartea unui președinte"

Victor Duval, spitalul unificat Bicaz, raionul Piatra Neamț. După cum vedeți, și anul acesta reeditâm „surpriza plăcută din 1966" și publicăm, așa cum ne-ați cerut dv. de mult, un sumar general al revistei.

Ați aflat probabil între timp că diferendul dintre Jacqueline Kennedy și William Manchester s-a aplanat în momentul cînd el a acceptat să elimine din carte pasaje însumînd circa 1600 de cuvinte și să facă un număr de îndreptări, pentru ca lucrarea să nu mai conțină referiri directe la reacția psihologică a d-nei Kennedy și a copiilor ei în legătură cu asasinatul. În schimb, pasajele care aruncă o lumină nefavorabilă asupra relațiilor dintre familia Kennedy și președintele Johnson au fost păstrate. Sub această formă modificată, lucrarea va apărea în mai multe numere consecutive ale revistei Look, cu începere de la 10 ianuarie.

Pentru că, așa cum am mai arătat, noi nu avem posibilitatea de a trimite numere vechi din revistă, consemnăm aici dorința dv. de a cumpăra cele 9 numere din 1963 și primele 15 numere din 1964.

Denumirea oficială

Valeriu Naum, comuna Poiana Vărbilău, raionul Teleajen. Denumirea oficială a capitalei Republicii Democrate Germane este Marele Berlin.

■

Ion Blaga, Caracal. Nefolosirea gazelor toxice de către hitleriști în timpul celui de-al doilea război mondial se explică prin teama de represalii, întrucît aceste arme existau în arsenalul tuturor statelor. Articolul solicitat de dv. nu este de actualitate imediată.

■

Ion S. Vasile, București, str. Bălăriei 67, raionul Grivița Roșie, of. poșt. 26 solicită, pentru completarea colecției, Lumea nr. 2 și 5 din 1966, iar Anton Gaisler, București, str. Smîrdan 5, et. IV Lumea nr. 25/1966.

Pătrunderea capitalului american în alte țări

Mircea Dandu, București. Nu au fost centralizate pînă acum datele privind investițiile de capital american în străinătate în 1966. Pătrunderea capitalului american în alte țări în perioada 1950—1965 este oglindită în graficul alăturat, pe care l-am reprodus după The New York Times.

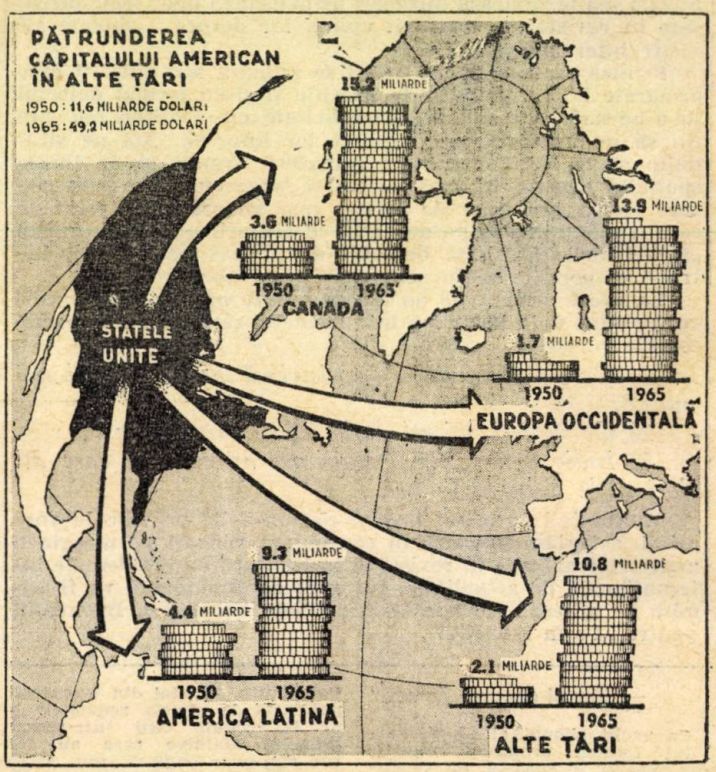

■

Ion Albu, Zimnicea. Atunci cînd se vor afla amănunte noi în legătură cu cazul Ben Barka le vom consemna. Ne-am notat dorința dv. de a citi mai multe articole consacrate Japoniei.

■

Vasile Mesaroș, Cluj. În articolul despre războiul din Vietnam, publicat în nr. 49/1966, este vorba de 1571 de grupuri de avioane care au efectuat raiduri de bombardament în perioada respectivă.

■

Marin I. Nicolae, Sinaia. Reședința administrativă a Noii Guinee este Port Moresby. Capitala Republicii Burundi este Usumbura.

■

Agi-Amet Gemal, Constanța. Așa-zisul mandat O.N.U. de care s-au prevalat Statele Unite pentru a interveni în Coreea a avut un caracter ilegal. Nu posedăm cartea care vă interesează și nu dispunem nici de adresa editurii. Ne-am notat observațiile dv. cu privire la modul de prezentare a revistei.

■

D. Rădoi, comuna Mihai Bravu, raionul Giurgiu. Am trimis scrisoarea dv. secției de corespondență a ziarului Scînteia.

■

Ion Vraciu, Predeal. Insemnările dv. despre Leonardo da Vinci nu conțin elemente inedite.

■

Cititorii care ne scriu, sînt rugați să nu introducă în plicurile trimise redacției timbre poștale, plicuri francate purtînd adresa expeditorului sau bani reprezentînd contravaloarea unor reviste vechi pe care le solicită. Răspunsurile la scrisori se dau numai prin „Poșta redacției". Ori de cîte ori am avut posibilitatea, am trimis solicitanților exemplare din propriile noastre colecții. În momentul de față nu mai avem exemplare disponibile.

lumea

Săptămînal de politică externă editat de Uniunea Ziariștilor din Republica Socialistă România

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii 1, Tel. 17.60.10

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

din caricaturile anului

HERBLOCK

Lovitură indirectă

BERNIE

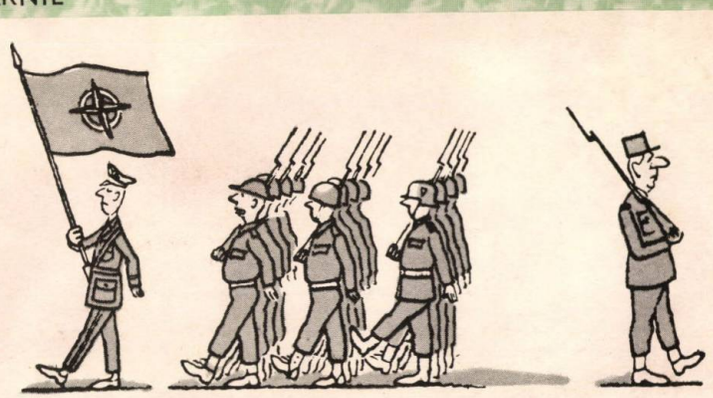

N.A.T.O. 1966

(din **Aux Écoutes**, Paris)

MAULDIN

— Nu joc în nici o echipă, dar vreau să ajung teafăr la școală !

(din **New York Herald Tribune**)

CUMMINGS

Sancțiuni împotriva Rhodesiei

(din **Daily Express**, Londra)

HARTUNG

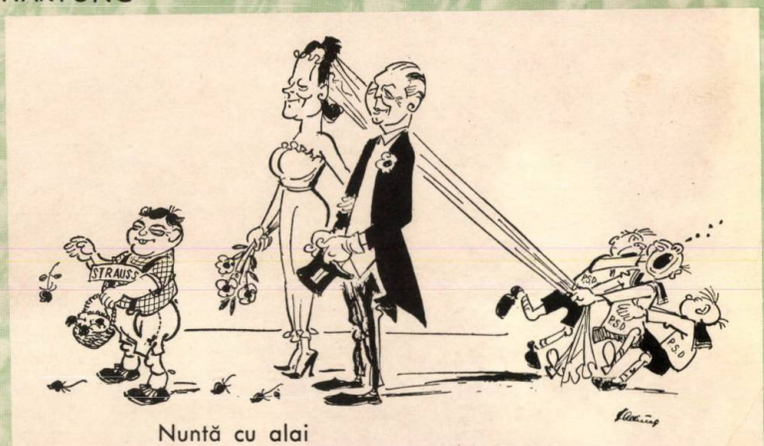

Nuntă cu alai

(din **Die Welt**, Hamburg)

PAPAS

Cum stăm cu șomajul în Anglia...

(din **The Guardian**, Manchester)

publicitate
lumea

PRODUCE
PRIN CHIMIZAREA COMPLEXĂ
A GAZULUI METAN:

PER

Combinatul chimic

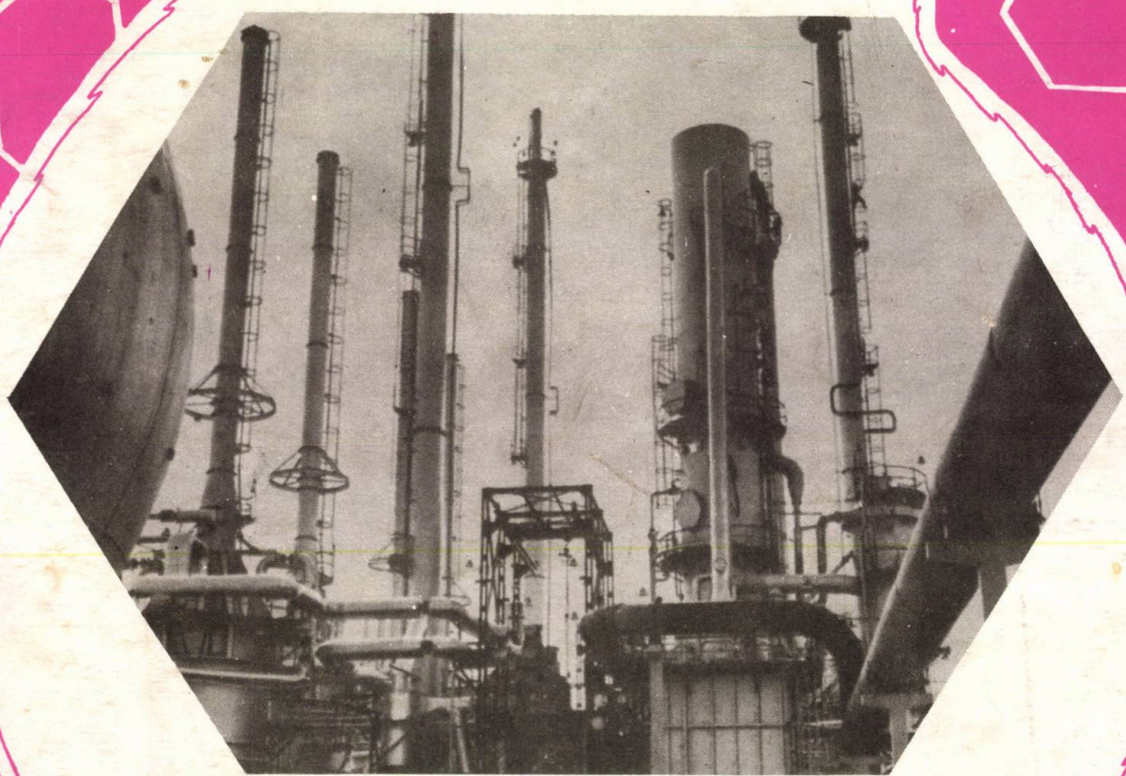

CRAIOVA

- Îngrășăminte cu azot pentru agricultură; azotat de amoniu, uree, ape amoniacale, amoniac lichid.
- Grupul produselor organice pentru industria de sinteză și a maselor plastice ca: acid acetic, butanol, acetat de vinil monomer, polivinil acetat-emulsie, alcool polivinilic.

2 Lei

Ancheta internațională

PRIVIND SPRE 1967

Mesaje de Anul Nou

Reportaj pe glob

IMAGINI OLANDEZE

2

5 ianuarie 1967

lumea

săptămîna pe glob:

londra

kinshasa

buenos aires

saigon

Primirea la Consiliul de Stat a șefilor misiunilor diplomatice acreditați în România, care au prezentat felicitări cu prilejul Anului Nou

În noaptea Anului Nou

ANUL V
nr. 2 (167)

5
IANUARIE
1967

sumar

2 CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL C.C. AL P.C.R., ROSTITĂ LA POSTURILE DE RADIO ȘI TELEVIZIUNE CU PRILEJUL ANULUI NOU
3 INTERVIU ACORDAT DE PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, ION GHEORGHE MAURER, REDACȚIEI ZIARULUI BULGAR „OTECESTVEN FRONT"

LUMEA ÎNTR-O SĂPTĂMÎNĂ

4 Mesaje de Anul Nou. **N. Pătrașcu**
5 SAIGON — „Propuneri de pace" și noi planuri agresive. **Sergiu Verona**
6 BUENOS AIRES — „Sincronizarea". **Eugen Pop**
8 TOKIO — După dizolvarea parlamentului. **Radu Bogdan**
KINSHASA — Adio, „Union Minière" ! **Ileana Nicolaescu**

ARTICOLE

10 Consens și anti-consens. **Felicia Antip**
18 Țara „mării defrișate". **Horia Liman**
20 Ziua națională a Birmaniei. **Ștefan Cornu**
21 Scrisoare din New York : Însemnări despre plastica românească. **Saint Evremond**
30 Scriitori diplomați : H. Grotius. **Victor Torynopol**

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ „PRIVIND SPRE 1967"

12 ATENA — Dezvoltarea relațiilor interbalcanice. **Alexandros Filipopoulos**
13 LONDRA — Dezbateri economice în prim plan. **Richard Clements**
14 VARȘOVIA — La început de an. **Artur Hajnicz**
15 COPENHAGA — Preocupări interne și externe. **Hans Helmuth Jespersen**
ALGER — În pregătirea reformei agrare. **Hadj Ayad**
16 CIUDAD DE MEXICO — Se destramă miturile, se impun realitățile. **Luiz Suarez**
17 TEHERAN — Realizarea unor obiective de seamă. **Kazem Massoudi**

CONVORBIRI, INTERVIURI CU :

11 **Arthur Haulot**, președintele Uniunii internaționale a organizațiilor oficiale de turism
19 **G. G. Ponnambalam**, membru al parlamentului ceylonez

LUMEA ÎN CĂRȚI ȘI REVISTE

22 O lucrare românească despre principiile relațiilor interstatale. **Doctor docent Alexandru Bolintineanu**

PUNCTE DE VEDERE

24—30 New York Herald Tribune, Newsweek, U. S. News and World Report, Pravda, Tribune, Le Monde, The Los Angeles Times, Le Nouvel Observateur

PROFIL

31 Ioannis Paraskevopoulos

FIȘIER

31 Marea liberă. Platoul continental. **Constantin Stănescu**

POȘTA REDACȚIEI

Mesajele de Anul Nou

ale șefilor de state și guverne exprimă speranțele de pace și destindere internațională pe care opinia publică mondială le nutrește în aceste zile de început de an (pag. 4)

La ancheta noastră

despre semnificațiile evenimentelor anului internațional 1966 și despre perspectivele evoluției situației politice în 1967 răspund în continuare ziariști din Grecia, Anglia, Polonia, Danemarca, Algeria, Mexic, Iran (pag. 12)

Din evenimentele săptămînii

consemnăm reluarea bombardamentelor americane împotriva R. D. Vietnam (pag. 5) ; formarea noului guvern argentinian (pag. 6) ; situația politică din Japonia după dizolvarea parlamentului (pag. 8) ; crearea unei societăți naționale congoleze pentru exploatarea zăcămintelor subsolului (pag. 8)

„Criza de încredere"

despre care se vorbește insistent în ultima vreme în presa americană își are originea în dezamăgirea provocată în S.U.A. de neîndeplinirea promisiunilor guvernamentale (pag. 10)

Olandezii

reiau mereu și mereu, de veacuri, bătălia împotriva mării lacome de pămînt. În lupta dură, inegală, cu apele biruie perseverența și hărnicia omului (pag. 18)

Originalitatea

și vitalitatea școlii noastre de pictură constituie, după părerea criticului de artă Philippe Lecomte du Noüy, premisele unei înfloriri continue a artei plastice românești (pag. 24)

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C. C. al P. C. R., rostită la posturile de radio și televiziune cu prilejul Anului Nou

Dragi tovarăși și prieteni,
Cetățene și cetățeni,

Peste cîteva minute, anul 1966 — an încununat de mari realizări ale poporului român în întreaga viață socială, de afirmare activă a țării noastre pe arena internațională — se va adăuga la cronica glorioasă a Republicii Socialiste România, îmbogățind cu o nouă pagină istoria milenară a patriei.

Cea mai de seamă realizare obținută de poporul nostru în 1966 este încheierea cu succes a primului an al planului cincinal. Forțele de producție ale țării au continuat să se dezvolte, avuția națională a sporit, s-a ridicat nivelul de trai al maselor, s-au petrecut noi schimbări calitative în direcția dezvoltării democrației, înfloririi națiunii noastre socialiste.

Rezultatele de seamă dobîndite în toate domeniile de activitate reprezintă un izvor de îndreptățită mîndrie patriotică pentru întregul popor. Doresc să evidențiez cu deosebire hărnicia, talentul și capacitatea muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, entuziasmul și abnegația dovedită de toți cei ce muncesc, fără deosebire de naționalitate în înfăptuirea politicii marxist-leniniste a partidului nostru, în vasta activitate închinată propășirii patriei.

În acest prag de an nou, conducerea partidului și statului adresează tuturor locuitorilor țării cele mai calde felicitări pentru succesele obținute în măreața operă de construcție a României socialiste.

Dragi tovarăși,

Întîmpinăm anul 1967 cu încredere și optimism, cu hotărîrea nestrămutată de a adăuga noi înfăptuiri edificiului înălțat de poporul român în anii socialismului, de a face noi pași înainte spre mărețele țeluri stabilite de Congresul al IX-lea al partidului.

Analizînd sarcinile anului viitor recenta plenară a Comitetului Central al partidului a subliniat, într-un spirit de înaltă exigență comunistă, necesitatea ridicării pe un plan superior a întregii activități economice, marile îndatoriri ce revin în acest sens organelor de partid și de stat, tuturor oamenilor muncii.

Plenara a relevat importanța deosebită a perfecționării muncii în toate direcțiile, în toate sectoarele vieții sociale, aceasta fiind o cerință imperioasă pe care ne-o impune legea dialectică a dezvoltării societății, pe care ne-o dictează răspunderea față de viitorul țării.

Dezbaterile Marii Adunări Naționale — înaltul sfat al țării — au evidențiat adeziunea deplină a tuturor categoriilor sociale ale țării față de măsurile elaborate de conducerea partidului și statului, hotărîrea fermă a celor ce muncesc de a înfăptui neabătut politica internă și externă a Partidului Comunist Român — expresie fidelă a intereselor vitale ale întregului popor.

Ne exprimăm încrederea că anul care vine va aduce succese tot mai mari în construcția socialismului, în viața minunatului nostru popor, în făurirea viitorului strălucit al scumpei noastre patrii.

Anul care a trecut a fost un an de activitate intensă a partidului și guvernului țării pe planul politicii internaționale, pentru dezvoltarea și întărirea relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală cu toate țările socialiste, pentru lărgirea cooperării cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru securitate internațională și pace între popoare. Opinia publică din țara noastră, ca și din întreaga lume, a condamnat ferm continuarea și intensificarea războiului agresiv al Statelor Unite împotriva Vietnamului.

Partidul și statul nostru, întregul popor cer cu hotărîre să se pună capăt acestei agresiuni, își manifestă activ solidaritatea cu lupta eroică a poporului vietnamez, cu lupta popoarelor împotriva colonialismului, a imperialismului, pentru dreptul lor sacru de a-și hotărî singure destinul.

Fie ca anul ce vine să înregistreze noi progrese pe calea afirmării principiilor independenței și suveranității naționale în relațiile dintre state, pe calea luptei pentru democrație și socialism, să aducă noi împliniri aspirațiilor poporului român, ca și ale tuturor popoarelor, spre pace și colaborare internațională.

Înainte de a suna prima bătaie de ceas a noului an, să ridicăm paharul pentru toți acei care prin munca lor eroică și entuziastă dau viață politicii partidului : clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, întregul nostru popor ;

pentru Partidul Comunist Român — conducătorul încercat al celor ce muncesc ;

pentru prosperitatea patriei noastre, Republica Socialistă România ;

pentru pace și colaborare între popoare.

Vă urez, dragi tovarăși, succese și mai mari în muncă, sănătate, fericire în viața personală, împlinirea tuturor dorințelor dumneavoastră de mai bine.

La mulți ani !

Din agenda internațională

6 — 12 ianuarie

6 ianuarie

Se desfășoară lucrările celui de-al 18-lea Congres al Partidului Comunist Francez (începute la 4 ianuarie).

10 ianuarie

La Bruxelles are loc reuniunea reprezentanților țărilor membre ale Pieței comune.

La Washington se deschide sesiunea celui de-al 90-lea Congres al S.U.A., ales la 7 noiembrie 1966. Componența lui diferă de cea a precedentului Congres prin sporirea numărului de mandate deținute de republicani.

11 ianuarie

La invitația guvernului român, Joseph Luns, ministrul de externe al Olandei, sosește pentru o vizită oficială în Republica Socialistă România.

În R. P. Albania este sărbătorită Ziua proclamării Republicii (1946).

12 ianuarie

Ministrul francez al economiei și finanțelor, Michel Debré, își începe vizita în Canada. La Ottawa, Debré va avea întrevederi cu membrii guvernului canadian și cu o serie de reprezentanți ai vieții economice și financiare în legătură cu perspectivele cooperării economice franco canadiene.

Herbert Bowden, secretarul pentru problemele Commonwealth-ului din cabinetul britanic, sosește în capitala Maltei, La Valetta, pentru a relua tratativele cu guvernul maltez în privința efectivului trupelor engleze staționate pe insulă.

Interviu acordat de președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, redacției ziarului bulgar „Otecestven Front"

INTREBARE: *Care este aprecierea dv. cu privire la dezvoltarea relațiilor dintre țările balcanice în cursul anului 1966?*

RĂSPUNS: Anul 1966 a marcat o evoluție pozitivă a relațiilor dintre țările din Balcani, o întărire a spiritului de înțelegere și respect între statele și popoarele din această parte a lumii, ceea ce corespunde intereselor lor fundamentale, cauzei păcii și securității în Europa și în întreaga lume.

Rezultatele obținute pînă în prezent arată cît de utile și de întemeiate sînt eforturile în vederea transformării acestei regiuni a continentului nostru într-o zonă a păcii și colaborării rodnice.

În cursul anului care a trecut, Republica Socialistă România a continuat să militeze cu consecvență pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu fiecare țară din Balcani, pe baza respectării principiilor suveranității, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Aceste principii, care își găsesc o tot mai largă aplicare în relațiile interbalcanice, constituie, după părerea noastră, singura bază rațională și acceptabilă pe care se pot clădi în lumea contemporană relații trainice între țări și popoare.

INTREBARE: *Care sînt, după părerea dv., perspectivele colaborării dintre țările noastre ce se deschid în noul an 1967?*

RĂSPUNS: Constatăm cu satisfacție că în anul 1966 s-au intensificat și lărgit în continuare relațiile de strînsă prietenie între Republica Socialistă România și Republica Populară Bulgaria.

Întîlnirile și convorbirile între conducătorii de partid și de stat ai Republicii Socialiste România și Republicii Populare Bulgaria au avut o mare însemnătate pentru întărirea prieteniei și colaborării multilaterale dintre partidele, țările și popoarele noastre.

Succesele obținute de România și Bulgaria în construcția socialistă oferă noi posibilități de lărgire și diversificare a colaborării frățești între cele două țări. Prevederile pentru anul 1967 ale acordurilor de colaborare economică, tehnico-științifică și culturală ilustrează preocuparea conducerilor de partid și de stat din cele două țări pentru dezvoltarea în continuare a acestor relații, în interesul popoarelor român și bulgar, al întăririi sistemului socialist mondial, al consolidării forțelor progresului și păcii.

Folosesc posibilitatea oferită de ziarul „Otecestven Front" pentru a transmite, cu prilejul Noului An, poporului frate bulgar cele mai sincere urări de noi succese în muncă, pentru înflorirea patriei sale socialiste, pentru pace în lume.

Mesaje de Anul Nou

Speranțele pe care opinia publică mondială le nutrește la începutul acestui an în legătură cu noi progrese pe calea consolidării păcii și a eliminării focarelor de încordare internațională și-au găsit expresie în declarațiile și mesajele de Anul Nou ale unor conducători de state și de guverne din diferite părți ale lumii.

Fără îndoială, în ciuda dificultăților care persistă — și dintre care războiul de agresiune împotriva poporului vietnamez atrage în primul rînd preocuparea oamenilor de stat și a opiniei publice — anul 1966 a adus și progrese de necontestat în îmbunătățirea perspectivelor păcii. Acest fapt este subliniat în mesajul de Anul Nou al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Prezidiului Sovietului Suprem și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Anul 1966, se spune în acest mesaj, a fost un an de întărire a sistemului mondial al socialismului, de luptă tot mai puternică a popoarelor împotriva agresiunii imperialiste, pentru libertate, pace și progres social.

Rezultatele eforturilor pentru asigurarea păcii au fost subliniate și în mesajele conducătorilor altor țări socialiste. Președintele Consiliului prezidențial al R. P. Ungare, Istvan Dobi, a arătat: „Unele fenomene ale situației internaționale ne provoacă o profundă îngrijorare, dar, în același timp, observăm semne promițătoare, indicînd înțelegerea de către popoare și guverne a răspunderii ce le revine". Dorința popoarelor de a vedea soluționarea pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase, consolidarea păcii în lume, întărirea atmosferei de încredere reciprocă între popoare, au fost exprimate și în alte mesaje.

În mesajele și cuvîntările de Anul Nou ale conducătorilor din țările socialiste și din alte țări ale lumii se condamnă încă o dată războiul agresiv dus de Statele Unite împotriva Vietnamului. În mesajul președintelui Consiliului de Stat al R. P. Polone, Edward Ochab, se exprimă urarea ca noul an să aducă pace tuturor popoarelor și să pună capăt suferințelor poporului vietnamez cu a cărui luptă eroică împotriva agresiunii imperialiste se solidarizează întreaga opinie publică polonă.

Intervenția armată împotriva poporului vietnamez este condamnată în cuvîntările de început de an ale conducătorilor de state și guverne din țări ale continentelor african și asiatic. Ea este de fapt condamnată unanim de opinia publică internațională și — așa cum sublinia în cuvîntarea rostită la 1 ianuarie la Havana Fidel Castro — „războiul din Vietnam a mobilizat conștiința universală împotriva imperialismului american". „Întreaga omenire condamnă cu hotărîre războiul nedrept dus de Statele Unite în Vietnam și cere respectarea drepturilor suverane ale poporului vietnamez la libertate și unitate națională, fără nici un amestec din afară, a declarat în mesajul de Anul Nou președintele Guineei, Seku Ture. Lupta poporului vietnamez demonstrează că nu există nici o forță care să învingă voința unui popor hotărît de a fi liber".

La problema Vietnamului s-a referit, condamnînd cu asprime — după cum subliniau agențiile de presă occidentale — agresiunea armată împotriva poporului vietnamez și președintele Franței, de Gaulle. „Acesta este un război nedrept, deoarece rezultă din intervenția armată a Statelor Unite, un război detestabil, deoarece o națiune mare pustiește una mică... Considerăm necesar ca Statele Unite să pună capăt războiului și să-și readucă forțele pe teritoriul național". Președintele Franței a vorbit în continuare despre problemele continentului european, exprimîndu-și încrederea că destinderea și apoi înțelegerea și în sfîrșit colaborarea dintre toate popoarele vechiului continent pot duce la reglementarea problemelor sale, inclusiv a problemei germane.

La aceste probleme s-au referit și alți conducători de state în mesajele lor. R.S. Cehoslovacă, la fel ca majoritatea popoarelor europene — se subliniază în mesajul președintelui R. S. Cehoslovace Antonin Novotny — este interesată ca Europa să devină un continent al păcii. Walter Ulbricht, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G., președintele Consiliului de Stat al R. D. Germane, a subliniat perspectivele relațiilor dintre cele două state germane, reliefînd, între altele, necesitatea încheierii unui acord între guvernele celor două state germane în legătură cu stabilirea de relații normale între ele, necesitatea normalizării relațiilor celor două state germane cu celelalte țări europene și stabilirea de relații diplomatice între toate țările europene și cele două state germane.

Exprimînd punctul de vedere al guvernului danez, premierul Jens Otto Krag s-a pronunțat pentru o politică mai activă de înțelegere între state: „Nu este suficient numai să existăm în comun. Națiunile trebuie să acționeze în comun, animate de aceeași răspundere comună".

Conducătorii unor state și guverne africane se arată preocupați în mesajele lor, în care apreciază perspectivele noului an, de probleme actuale ale continentului lor. În declarațiile lor, președintele Camerunului, Ahmadou Ahidjo, președintele Republicii Mali, Modibo Keita, și alții, manifestă îngrijorare față de persistența unor focare de încordare și de amenințare la adresa demnității umane pe continentul african, prin existența regimurilor rasiste din Rhodesia sau Africa de sud și a dominației colonialiste în Angola, Mozambic și alte teritorii ocupate de Portugalia. Mesajele îndeamnă la unitatea africană, pentru eliminarea resturilor dominației colonialiste și rasiale de pe continentul african. În același sens, se pronunță și președintele Senegalului, Leopold Sedar Senghor, care subliniază importanța unor acțiuni de colaborare internațională, cum ar fi apropiata conferință pentru comerț și dezvoltare de la Delhi.

Este dorința vie a tuturor popoarelor lumii de a vedea, în decursul anului 1967, soluționarea problemelor care constituie în momentul de față focare de tensiune în relațiile între state și de a se acționa în mod concret pe calea afirmării principiilor independenței și suveranității naționale în legăturile dintre state, pe calea luptei pentru pace. Opinia publică din toate țările așteaptă de la anul 1967 împlinirea condițiilor prielnice pentru instaurarea unor relații de colaborare internațională, care să concretizeze aspirațiile spre pace ale tuturor popoarelor și să asigure desfășurarea cu succes a muncii de construcție și bunăstarea atît de dorită pe toate meridianele globului.

N. PĂTRAȘCU